

Сусанна ШЕРСТЯК

*ЗІЛЛЯ
проти журби*

ПОЕЗІЇ

Донецьк
2011

ББК 84(4Укр=Рус)6
Ш 18

Шерстяк С. А.
Ш 18 Зілля проти журби: Поезії. — Донецьк, 2011. —
252 с.

ББК 84(4Укр=Рус)6

«Зілля проти журби» — це четверта збірка віршів Сусанни Шерстяк, в яку ввійшли твори, написані українською і російською мовами. Перші три видано російською мовою в 2009-2010 роках: «Ищу прекрасные мгновенья», «Пускай звучит симфония моя», «Мое зеро». Авторка художньо переконливо зображує глибину почуттів і своє світосприйняття вцілому, запрошуючи читача до бесіди про величне і буденне, кохання і соціальні проблеми, про природу і значення віри в повсякденному житті. Поетка гостинно відчиняє двері в «королівство своєї душі», відкритої для добра і щирої співрозмови. Зацікавлюють своєю художністю і психологічним змістом вірші про кохання (розділ «Гіркота недопитої кави»). Приваблює авторська самоіронія, незвичайний оптимізм і відвертість. Хвилюють душу акварельні замальовки природи, музика в звучанні сонетів і романсів.

Творчість Сусанни Шерстяк потребує роздумів і праці душі й серця читача, який мимоволі стає не тільки спостерігачем, але й співучасником її поетичних фантазій.

**Людмила Мочалова,
член НСЖ України**

Від авторки

Наше сьогодення має багато складових, але серед них не дуже часто зустрінеш такий інгредієнт, як оптимізм. Навіть молодь втрачає його занадто рано. А як же виживати тим, кому за шістдесят? Де їй, цю віру, шукати? В своїй душі. В природі. Пошуки цього варті. Адже зілля проти журби, хвороб і навіть соціальних негараздів знаходиться саме в храмі душі, де містяться такі не вміщенні речі, як добро, людяність, любов — при будь яких розкладах.

Запрошую Тебе, читачу, до співроздумів. Щиро дарую свої почуття, сподіваючись, що Тобі буде комфортно і затишно в лабіринті моїх поетичних витворів.

Висловлюю щире подяку за допомогу у виданні цієї збірки

*Куц Т.Ю.,
Табачниковій М.С.,
Шенафі М.Б.,
Паламарчук В.Л.*

**Сусанна Шерстяк,
член ВТС
«Конгрес літераторів України»**

I.

***ЗАНАДТО
Я БАГАТО
ХОЧУ***

Славімо Господа!

До мене стукнув у вікно різдвяний янгол,
Крильми своїми вмить здійнявши вітер.

Рядок потік класичним щирим ямбом,
В конвертах білих понеслись привіти.

Неначе голуби в передріздвянім небі,
Долають шлях оті мої вітання.

Хай вчасно надійдуть вони до тебе,
Освячені цим янголом послання.

Хай ниточки зв'язку, що поміж нами,
Не втратять зміст напередодні свята.

Відчуй любов за теплими словами,
За тебе помолюсь в цю ніч завзято.

І кожне слово, що лежить в конверті,
Хай долетить до тебе, як на крилах.

Христос народжується! В ці часи відверті
Славімо Господа! Це Він дав нам вітрила,

Щоб човник наш та не гойдався марно
В бурхливім морі нашого життя;

Щоб більше сонячних днів, аніж хмарних,
Нам дарували Небо й майбуття.

Христос народжується! Мати сповиває
Святе дитя і світлі наші мрії,

Не колискову — славу ми співаєм,
Дитя славімо й Пресвяту Марію.

Вогонь Твій в нас не згас

*«Ось — Агнецъ Божий, який бере
на Себе гріхи світу».*

Євангелія від Іоана, 1:29

Дивись, блакитноока зіронька засяла —
Являє нам Господь своє святе ество;
Святою Матір'ю Діва Марія стала —
Так пахне свічками і ладаном Різдво!

Нас об'єднало міцно це вселенське свято,
Палає в душах наших незгасимий світ.
Народження Христа — і на розп'ятті цвяхи,
А поміж них звучить нам даний заповіт.

Вивчаємо його, роздмухуємо вогник,
На вченні тім немає аж ніяких варт.
Все ж іноді бракує розуму і волі
Та очі наші їсть той дим гріховних ватр.

Прости, Ісусе, нас, що не завжди ми гідні
Нести Твій факел світу в наш буремний час,
За наші поривання надто мимохідні.
Але клянемося, вогонь Твій в нас не згас.

Святкуємо Різдво не тільки, щоб радіти,
Що закінчивсь, нарешті, дуже довгий піст.
В цей час ми згадуємо, що Твої ми діти,
І те, що кожен з нас на цій Землі лиш гість.

6 січня 2011 р.

Краса, і мова, і душа

(3 елементами моралізування)

Якаясь хижість є в її обличчі,
Хоч риси витончені і прекрасні,
І цей наряд їй дійсно дуже личить,
І очі сині, наче зорі ясні.

Та ось вона щось вимовила швидко,
І синість погляду відразу почорніла,
І зовсім вже краси її не видно,
А з рота наче вилилось чорнило.

Має краса підкріплення в розмові,
Слова, що мовим, змінюють обличчя.
Чарівне джерело та наша мова —
То солов'ї у ній, то торохтить, як бричка.

Залежить від того, що ми говорим,
Є в намірах добро чи злая воля,
Чи з посмішкою слово тее творим,
Чи словом тим когось-таки неволим.

І змінюються зразу наші риси,
Хижацьким вмить стає той погляд світлий,
І вираз його — наче в хижій рисі,
І губи — не троянди вже розквіті.

То ж мовлення й діла нас тільки красять,
Розкриєш рота — й суть свою являєш,
Ніякі моди суть ту не прикрасять,
Якщо ти злу і хижу душу маєш.

22 червня 2010 р.

На межі двох світів

На кладовищі
Тільки вітер свище
І небо нахилилось до могил —
Над тілом тут вершиться суд найвищий,
Коли душа пішла за небосхил.

Так нетерпляче
Чорна галка кряче,
Немов віщує вирок того суду,
Який, мабуть, попрацював добряче —
Тепер і нас, живих, вमितь всіх розсудить.

Дрібними тут здаються дні прожиті,
І так значуща Божа благодать.
Тут думаєш завжди —
Навіщо жити
І що ти маєш за життя віддати.

Пробачте нас,
Хто тут лежить смиренно,
Ми не зуміли близьких зберегти —
Забрало їх життя наше буремне,
І вогник душ їх тихо мерехтить.

Те мерехтіння щось нам сповіщає,
Воно — як Неба
Вчасна засторога,
Що нас оберігає і прощає,
Як авансована любов від Бога.

Тут два світи
Живуть в якимсь єднанні —
Один у одній переходять вमितь;
Великим змістом повниться кохання,
І незабутньою стає тут кожна мить.

То ж вітер свище
Так на кладовищі,
Бо двох світів він зараз на межі.
Душа живих тут тягнеться все вище
Й долає нездоланні рубежі.

20 листопада 2009 р.

*Ефект плацебо**

«Собі самому шукай справжні блага».

Григорій Сковорода

Вже в зашморгу гойдається епоха,
А всім нам кажуть, що йдемо вперед.
Дивлюсь на поривання наші збоку —
Розмазуємо цілі, наче спред.

За демократію волаємо і мову,
І всі, хто зверху, — тільки «за народ».
А ціни швидко дмуться вгору знову,
І щось потрібно щодня класти в рот.

То ж йдемо на базар демократично,
Де швидко порожніють гаманці.
І в ці моменти, надто вже критичні,
З трьох пальців щось складаємо в руці —

Собі від уряду чи уряду від себе
На знак подяки за таке життя.
Той символ діє як ефект плацебо,
І знову з вірою крокуєм в майбуття.

3 січня 2011 р.

---

*Плацебо — лікарська форма, що вміщує нейтральні речовини. Застосовують для вивчення ролі навіювання. Рад. енцикл. словник, М., 1986

Що виросте з насіння?

Життя катує нас все більше, все лютіше,
Трясе, як ту стару високу грушу.
Терпіти треба все. Та найстрашніше —
Пірнати у свою бездонну душу.

Хоч і мала вона, та неосяжна,
Є в ній своє блакитне небо й зорі,
І висота, для мене недосяжна,
І українських рушників узори.

Переплелися всі мої коріння,
Та мало гілок має моя крона.
Чи проросте колись оте насіння,
Що визріва на сонці в моїх гронах?

Ти, душе, добре знаєш мої звички,
Беруся за перо — ти в дзвони дзвониш.
Хай виросте з насіння хоч травичка,
Щоби пройти по ній комусь босоніж.

19 січня 2011 р.

Діалог з Ісусом

(Різдвяний сон)

*«Той, хто приходить до Бога і хто
Його шукає, тих Він нагороджує».*

Біблія, Ізр.11:6

Чим тобі люди, Христосе, віддячать?
— Вірою та любов'ю.
Що твоя смерть на хресті для нас значить?
— Людство рятується кров'ю.
Зараз Різдво, а ми смерть вже згадали.
— То ж вони завжди йдуть поруч.

Про кінець світу нам вже нагадали.
— Я вас тримаю, як обруч.
Сотні проблем наші душі тривожать
В час цей, тяжкий для народу.
— Слухайте й чуйте ви слово Боже,
В нім вам — винагорода.
В'язнуть в болоті наші надії,
Радість якась сумная.
— З неба я бачу всі ваші дії,
Витягну вас із багна я.
Вже ні до кого не маєм довіри,
Грім все гучніше гуркоче.

— Я дарував вам основи для Віри,
Віруйте ж всі, хто хоче.
Віра моя проросте, як насіння,
В тих, хто згори народився.
Тільки у Вірі тим буде спасіння,
Хто в ім'я Боже трудився.

Раптом Христос простягнув мені руку —
Бачить, що важко ступаю;
І, відчуваючи близьку розлуку,
Я наостанок питаю:
— Скільки ж ще рочків мені на цім світі
Мріяти і бідувати?
— Доки душа твоя сповна розквітне —
Храм той спіши будувати...

Янголе білий, Різдвяний пророче,
Ти дарував мені сонце.
Я перед сном все читала «Наш Отче»,
От і побачила сон цей.
Той діалог — наче з неба послання,
Щирий Різдвяний дарунок.
Боже, ціную твоє привітання,
Дякую за подарунок.

6 січня 2011 р.

Затримуючи мить

Та скільки ж можна все жувать ту спеку
По радіо, в теленовинах теж?!
Все кажуть про пожежну небезпеку,
Бо дійсно вже вогонь не знає меж.

А під ту спеку і під ті пожежі
Жінкам надбавили пенсійний вік,
Ціна на газ сягнула за всі межі —
За транші не розплатимось повік.

То ж спека мабуть стала у нагоді,
Щоб махом всі проблеми розв'язать —
Старим жінкам відпочивати годі,
Треба до смерті віники в'язать.

Може й зароблять, бідні, ті мільярди,
Що треба нам Європі віддавать.
Правителі ж хай тішаються в більярді,
Ще гольф є, яхти, можна й «піддавать».

Відхрещуються у Верховній Раді:
— Невинні ми! Це — міжнародний фонд!
Крокують ціни, наче на параді —
Звітує політичний наш бомонд...

Всі обіцянки суховій роздмухав,
Він за гектаром знищує гектар.
Кудись поділись комарі та мухи,
І бджоли в спеку не беруть нектар.

Все гине. Як же вижити людині,
Коли, як пічки, стіни у домах?
Мене рятують кавуни та дині,
Що сонцем живляться на баштанах.

Повідмінjali свята, фейєрверки,
Люд не пускають в прохолодний ліс,
І гумор запальний Сердючки Верки
Скасовано, мабуть, чи десь завис.

Не довго нам ту посуху терпіти —
Ось-ось вже ступить осінь на поріг,
І буду знов я миттю володіти,
А може ще й спечу смачний пиріг.

Пом'янемо це літо, що минуло,
Звикати будем до високих цін.
Зробивши справу, спека промайнула,
Затримуючи мить в рядках оцих.

22 серпня 2010

Ми — чабани собі

Десяток сьомий вже позаду,
А я все мрію про майбутнє,
Як од вина Шахерезада,
П'янію в згадках незабутніх.

Сп'янілим поглядом блукаю
По всіх проблемах сьогоденних.
Та ні, я зовсім не лукавлю —
Нас топлять в справах тих буденних.

Тверезим їх не розв'язати,
Тут — або пий, або будь мрійник,
І не мені вже вам казати,
Що в нас нема шляхів надійних.

Куди не підеш — там зав'язнеш
В своїх можливостях й потребах.
Ми всі в країні нашій — в'язні,
І сподіватись тут не треба,

Що доживем до змін на краще.
Роки вже наші промайнули,
Над головами ворон кряче —
То наша згадка про минуле.

Ми і самі, як ті ворони,
Все в пошуках якоїсь їжі.
Від смітників ще Бог боронить,
Та в прірву все несуть нас лижі.

О зимонько, не будь сувора,
Яви свою нам білу милість,
Щоб не сиділи ми по норах,
Бо від самотності стомились.

Не хочу лиш минулим жити,
Хай кожний день приносить радість!
Я вчуся миттю дорожити,
Бо саме в ній — найбільша вартість,

І саме з неї — крок в майбутнє,
В красу у будь-якому віці.
Ми — чабани собі, не вівці,
Бо самі творим незабутнє.

9 грудня 2010 р.

Не згасне хай надія

Розпродують старенькі свій достаток,
По крихітці розпродують минуле,
Щоб якось виживати наостанок
У ті часи, що до землі пригнули.

І моторошно так на тім базарі,
Де злидні пильно дивляться нам в очі.
Тут кожна річ — як експонат у залі,
І кожна постать — наче перст пророчий.

Вдивляюсь в речі, в руки їх беру я
Як символи минулої епохи;
А навкруги нове життя вирує,
Не переймаючись цим людом анітрохи.

Стискає серце біль за цих нещасних —
Чи думали вони, що так прийдеться
Розпродувать уламки свого щастя,
Коли про виживання їхнє йдеться?!

Життя нужденне їх пригнуло долі,
Хоч і не всіх воно замордувало.
Та цих злиденних не щадила доля,
Коли ми комунізм всі будували...

В руці тремтячій бачу срібний хрестик —
Невже й на хліб немає в бідолахи?
Кладу червонця, а вона все хрестить,
Широкі рукави — мов крила птаха.

Хай хрестик той спаса тебе, сестриця,
Залиш собі на спогади про Бога,
Бо Він — наша надія і криниця,
З якої п'ють й багаті, і убогі.

Той комунізм ми не добудували,
Хоч від старання надривали жили.
Та ті зусилля все ж нас годували
Й давали змогу дихати і жити.

Розколота, як горщик, вся країна,
І бідкаються люди в тім розколі,
Їх старість, що довірлива й наївна,
В капіталізм не впишеться ніколи.

От і стоять вони, як сірі тіні,
З майном своїм, нікому не потрібним,
З надією, що хтось хоч щось їм кине
На хліб чи на якісь потреби дрібні.

Тримайтеся, терпіть, мої рідненькі!
Дивіться — як нас сонце в жовтні гріє!
То може й Україна, наша ненька,
Вас захистить. Не згасне хай надія!

Дай, Боже, щоб це сталося на цім світі!
Хай всі старі ті зміни ще побачать.
Тоді їх душі в яблуневім цвіті,
Йдучи за обрій, нас за все пробачать.

17 жовтня 2009 р.

Сон на заході сонця

Не годиться на заході сонця спати,
Бо сон, як кажуть, той не до добра.
Мені наснилась молодая мати
І зовсім юна ще моя сестра.

О Боже, як давно були ми разом!
Все щось бентежило, роз'єднувало нас,
Відвертість ми сприймали за образу,
Нам бракувало ніжності в той час.

Вже дев'ятнадцять літ нема матусі,
Пішла вже і сестра за небокрай.
На захід сонця часто я дивлюся,
Хоч ще привабливий для мене водограй.

Життя бурхливе, що буяє поруч,
Спостерігаю наче з висоти.
Я вже не розраховую на поміч —
У тому напрямі сама я маю йти.

Мені б поборсатися ще в бурхливім морі,
Та сил нема долати течію.
Пишу рядки й спостерігаю зорі,
І серед них шукаю нічию.

Мабуть та зіронька для мене сяє
(А може від матусі йде той світ?),
І хтось там зверху всім нам обіцяє
І Царство Боже, й в темряві просвіт...

То ж не годиться на заході сонця спати.
Я в сутінках ту зіроньку знайду
І буду Матір Божу величати,
Коли свій шлях з землі у небо йду.

23 вересня 2009 р.

Напередодні свята ВОЗНЕСІННЯ

«...и, подняв руки свои, благословил их. И когда благословлял их, стал отдаляться от них и возноситься на небо.»

От Луки Святое
Благовествование, ст. 50, 51

Після дощу така вже голубінь,
Що просто зачаровується око —
Неначе з недосяжних тих глибин
Злітають янголи з небес нівроку.

Травнева злива так омила нас
Напередодні Свята Вознесіння!
Невже і дійсно всіх Христос нас спас,
Щоб віродились знову, як насіння?

Та мабуть треба добре працювать,
Щоб проросло насіннячко на славу,
Бо чорні сили будуть нас цькувать
І кликати поповнити їх лави;

Заваблюють прикормом і грішми,
І легкістю буття на перехрестях.
Отця Небесного всерівно діти ми —
Нехай Христос нас щиро перехрестить!

Вдивляюсь в небо — так, там є хмарки,
Та так вже соловейко співом вабить!
І сумніви всі рвуться на шматки —
Це входить віра в Вознесіння, мабуть.

27 травня 2009 р.

Всміхнися, доле!

Всміхнися, доле,
Коли старість на порозі,
І вдячністю дітей й онуків промайни,
Зустрінь мене неподалік, на розі,
І збережи від голоду й війни.

Як детектив,
Ти нас завжди знаходиш,
Але не чуєш всіх наших благань,
Хоч в парі з нами по життю ти ходиш;
Більш не пошлю тобі своїх прохань.

Навіщо,
Якщо все ти спланувала,
Вручивши кожному із нас свій хрест.
Чи справедливість завжди панувала,
Коли життя ішло наперехрест?

Моя подяка
За соломи оберемок,
Коли зненацька падаю в пітьмі,
Бо в наші дні і в ці роки буремні
Страшніше, аніж в лісі, — між людьми.

О доле, долечко!
Яка ти є — приймаю
І Богу дякую, що дав мені таку.
В цей холод так тебе я обіймаю!
Лечу за небокрай в твоєму літаку.

Дай, Боже,
Щоби стало нам пального,
Коли летим над прірвою життя,
І дай мені натхнення запального,
Щоб вистачило на земне буття.

22 січня 2010 р.

Занадто я багато хочу

Я хочу, щоб завжди навколо мене
Птахи літали і цвіли дерева,
І щоб були криниці достеменні
З прозорою водою, як з джерела .

Я хочу, щоб метелики кружляли,
Гніздилися перепілки щоб в отаві,
В вечірній час щоб зорі тихо сяли,
Щоб ноти всі звучали у октаві.

О, як я хочу, щоб вовки та зайці
Не знали ворожнечі у природі,
І будь-якій передували лайці
Слова довіри в будь-якім народі.

Так хочу, щоб всі вороги і друзі
На знак примирення хреста торкнулись,
Калина щоб цвіла в зеленім лузі,
Щоб щирість і любов до нас вернулись...

Занадто, мабуть, я багато хочу —
Жорстока боротьба іде навколо.
В раю лише всього того досхоchu,
А нині благ цих звужується коло.

Напружуються м'язи у цій битві,
Душа черствіє і мутніє око.
Спасіння наше — лише у молитві,
Прости нас, Господи, і не карай жорстоко.

19 березня 2009 р

Біля пам'ятника загинлим у Афганістані

Коли стоїш біля цього каміння
Й думки твої сповила рання тиша,
Здається — небо тут від нас найвище
І стогне невгамоване сумління.

Які ж ви молоді були й завзяті,
Не знали, що війна — це завжди пекло.
Завмерли назавжди вуста запеклі
Із вірою, що батьківщина — мати.

Вона ж, як мачуха, вас кинула в горнило
Боротись за чийось чужу свободу,
Незрозумілу правду для народу.
А що вам серце ваше говорило

У тім далекім нам Афганістані,
Де гори ставились до вас вороже,
Де ви знайшли своє смертельне ложе,
А хто вернувся — у тяжкому стані?

Скалічені навіки ваші долі.
Тих, хто загинув, згадуєм в цій тиші.
Ледь-ледь травневий вітерець колише
Ті квіти, що поклали люди долі.
Які ж ви молоді пішли навіки!
Чийсь сини, розстріляні надії,
Чийсь ніколи не здійсненні мрії...
Сльози батьків ваших течуть, як ріки.

Їх старість ходить ось до цих гранітів,
Відшукуючи імена рідненьких.
І наречені ваші тут, і неньки —
Несуть, несуть сюди вінки із квітів...

«За батьківщину!» — не було їх гаслом,
Вони в чужім краю на смерть стояли,
Про справедливість їх серця волали —
Хай наша пам'ять про цей жах не згасне!

А навкруги щорік весна буяє,
Запалюють каштани білі свічі,
І вічність, заглядаючи у вічі,
Полеглих душі тихо сповідає.

12 травня 2010 р., м. Донецьк,
парк «Донбас-арена»

Вже ластівки у вирій відбули

*«В мовчанні зімкнені уста,
Ледь-ледь окреслена мета,
Знов серце манить у дорозу».*

М.Рильський

Смерть підлітала до мого порога,
Чорним крилом торкнувшись моїх вій.
Була якась то, мабуть, засторога —
Душа здригнулась, наче в буревій.

І знявся вітер, грюкнувши дверима,
Дмухнувши пилом прямо у вікно;
І десь в чулані заховалась рима,
Слова перетворились в толокно.

Борсаються думки в тім в'язкім тісті,
Навряд чи з них спечу смачний пиріг.
А серцю в грудях стало раптом тісно.
Встиг білий ангел і мене зберіг.

То, мабуть, є ще на землі завдання,
Що потребує всіх останніх сил,
Щось більше, ніж пташине щебетання.
А може, дасть Господь, приїде син

Побачитись в цім світі наостаннє —
То ж маю дочекатись я його.
Якщо щось інше — хай з небес послання
Зійде щодо призначення мого.

Все виконаю. Я напружу сили! —
Ця клятва полетіла в височинь.
Я падаю, бо біль мене знесилив,
А очі бачать синю далечинь.

Вона пуста. Немає навіть птаха.
Всі ластівки у вирій відбули.
Лише душа моя все в тілі, як невдаха,
В гаях блука, де вітри відгули...

Смерть відпустила. Знати б, чи надовго?
Вона зі мною грає в панаса,
Все ловлять мене руки її довгі,
І все точніш січе її коса.

Вже влучила у рідних і знайомих,
Лежать багато друзів у землі.
Мене ж тримають сили невідомі
Йї мета, що десь ховається в імлі.

12 серпня 2009 р.

Виспівує вже серпень наостанок

Здіймає вітер-суховій пилюку,
Своєю міццю гне струнку тополю,
Йї вербичка тягне вгору свої руки,
Летить за вітром перекотиполе.

А степ — неначе спечене яєчко,
Розтріскалась земля в серпневій спеці.
Була тут річечка десь недалечко,
Та в спеку всі річки у небезпеці.

Висмоктує вона з них всю водичку,
Випарювання не пливуть хмарками.
Нам в спеку тінь знайти б хоч невеличку,
Від сонця затуляємось руками.

І моторошно так в душі й на серці —
А очі піт пекучий виїдає.
Нам би водички з неба хоч відерце,
Та сухувій усі надії крас.

Виспівує вже серпень наостанок,
Червоне літо ген за обрій піде,
І осінь сумно на порозі стане
Та й забере всі наші смутки й біди.

Подивиться вологими очима,
Дощем рясним степи і луки вмие,
Відчуємо ми крила за плечима —
Бабине літо надихати вмие;

Підправить щось у недоробках літніх,
Зрадіємо якомусь там врожаю,
І поверне нас знов у мрії світлі —
Це вміння осені мене завжди вражає!

І сонце буде лагідно світити,
У вирій відлітять пташині зграї,
І будемо ми виживати й жити —
Надія хай останньою вмирає!

28 серпня 2010 р.
м. Харків, селище Жуковського

На порозі у вічність

Земелько рідна,
По тобі ступаю,
Протоптуючи стежку чи дорогу.
Я від мети своєї відступаю —
Роки останні вже належать Богу.

А може та ще встигну щось зробити
На радість людям і собі на втіху,
Якщо не буде доля дуже бити
І загоняти дощ мене під стріху.

Очима всю б роботу я робила,
Та рухи вже не ті, не ходять ноги;
Пішли з життя вже всі, кого любила,
І дуже жорсткі для живих вимоги.

Не вхоплюю всі розумом події,
В руках моїх зовсім не та вже сила,
І тихо сходять нанівець надії,
Бо дане Господом все те, що я просила.

Загралась у життя я, настраждалась,
Вже тіло не встигає за думками.
На жаль, я сина так і не діждалась,
Хоч мріяла про зустріч ту роками.

То так вже треба, щоб в тім Королівстві
Рідна душа шукала свою долю,
Бо в упередженім своїм блюзнірстві
Він більш за все цінує свою волю.

Та це ж так вигідно — обов'язків не знати,
Моє дитя розваги цінувало.
Я б навіть не змогла його впізнати,
Коли б нам доля зустріч дарувала.

Лише дочка зі мною завжди поруч,
Вона — це сонце в моїх днях похмурих;
Та я для неї — як на шиї обруч,
Як зайве колесо в тяжкій життєвій хурі.

Пробач вже, доню, що приношу клопіт,
Та хочу ще прекрасне щось створити,
Маю очиститись, предстати щоб на допит,
Де буду тільки з Богом говорити.

Висміюєш ти з Небом спілкування,
Вважаєш поетичною це грою.
Тебе дратують навіть сподівання,
Що зустріч з Богом вже не за горою.

Колись ця мудрість і до тебе прийде,
І Божої відчуєш зміст ти суті;
Хоч час мій на землі тоді вже вийде,
Все ж буду знать: Христос в тобі присутній.

Топчу для тебе стежечку до Віри,
Молюсь, щоб пробудивсь твій сплячий розум.
Хай селиться в душі твоїй довіра,
А вірш цей — на майбутнє тобі роздум...

Земелько рідна,
Діточок підтримай,
Стели під ноги трави їм в дорозі,
Оберігай їх почуття нестримні,
Бо я стою у вічність на порозі.

20 червня 2010 р.

Родинне чуття

Тихо на нас насувається жовте і чорне,
Щось там на заході блискає і гуркотить,
Наче змагаються в небі оркестри мажорні —
Музика з полум'ям блискавки з неба летить.

Ритми вишикують нас переможними лавами,
Жовто-гарячими маршами чавимо страх,
Асимілюємо подих з думками лукавими,
І майоріє наш прапор на східних вітрах.

Вже помаранчеві килими стелять на сходах,
Нові герої здіймаються на п'єдестал,
Розбрату зерна пророщує хтось на городах,
Та розумніший народ наш тепер мабуть став.
Чорнії зливи руйнують добробут на заході,

Жовта задуха мордує людей, що на сході.
Не допоможуть ніякі державні тут заходи,
Якщо немає між сходом і заходом згоди.

Зорі в блакитному небі і спалахи жовті
Будять наш розум, загострюючи почуття.
Літо надворі, та падає листя пожовкле...
Вірю — врятує нас всіх лиш родинне чуття.

4 червня 2010 г.

*****

Бархатный сезон

Блеснули желтые фрагменты
В густозеленой кроне липы,
Сентябрь разводит сантименты —
Везде печаль его разлита.

Так грустны ранние закаты,
Хоть днем — гуляет бабье лето;
Еще гремят грозы раскаты,
И ветер притаился где-то.

К нам осень подступает нежно,
По вечерам даря прохладу,
Роняет желтый лист небрежно
И шлет тепло нам всем в услуду.

В сентябрьском бархатном сезоне
Приходят бархатные чувства,
И благовест в церковном звоне,
И мысль на уровне искусства.

15 сентября 2010 г.

Я возрождаюсь осенью всегда

Осенний день — как терпкое вино,
Я пью его и с радостью хмелею.
После восторга грусть приходит, но
Наверно просто пить я не умею.

Прозрачность я глоточками цежу,
А надо бы ее мне выпить залпом.
В осеннее окно на мир гляжу,
Вдыхая ароматов пряный запах.

Лишь осенью так пахнет резеда
И астры так свежо благоухают.
Я оживаю осенью всегда,
Ее многообразие вдыхая.

Спасибо, осень, за любовь и возрожденье,
За то, что ты мне даришь день рожденья.

10 сентября 2010 г.

Осенний диктант

(Эссе* в стихах)

Не ходит уже солнце высоко,
Видны в деревьях желтые вкрапления,
И, пританцовывая в парке так легко,
Диктует мне сентябрь стихотворенье.

---

*Эссе — жанр публицистики, критики и др. — прозаический этюд, представляющий общие соображения о каком-либо предмете или по какому-либо поводу, нередко случайному. Словарь иностр. слов, М. «Рус. язык», 1987

Присядем на скамейке у пруда,
Где дева с кувшином всем дарит счастье,
И не составит осени труда,
Чтоб в творчестве моем принять участие.

Она подскажет рифмы и размер,
Нагонит в стих восторга, легкой тайны,
Подскажет мне из классиков пример
И намекнет на гонорар случайно.

Она права — за все надо платить,
Тем более за радость вдохновенья.
Стихи писать — не бочку вам катить,
Поймать здесь надо ветра дуновенье,

Услышать шорох желтого листа,
И плеск воды, и гомон диких уток —
Играет осень песнь свою с листа.
Присядь, послушай несколько минуток.

Пуškai замрут пока твои дела,
Ничтожность целей облаком растает —
Успей поймать тот миг, что жизнь дала,
Она так быстро календарь листает.

Заметь, как пахнут осенью цветы
И как теплом последним парк исходит,
Уйди от ежедневной суеты —
Не каждый день к нам красота приходит.

И златокрылый ангел с высоты
Заметит нас, склонившись с пьедестала.
Благословенны будем я, и ты,
И осень, что соавтором мне стала.

Вот только с гонораром не лады,
В эпоху нашу стихотворец — нищий,
Он книги издает за счет еды,
В его карманах часто ветер свищет.

Спасибо осени, что помогла
Увидеть красоту сентябрьским утром,
Что вдохновить меня она смогла,
Наполнив душу мне смиреньем мудрым.

5 сентября 2010 г.,
г.Донецк, парк Щербакова

Не дают уснуть

(In rap style)

Никак не дают уснуть:
То кто-то звонит мне в двери,
То крик за стеной: «Не верю!»,
То, как по душе, полоснут

Вопли сигнализаций
Машин во дворе на приколе,
То крик от соседней школы,
То грохот крышек от люков канализаций —

Где-то прорвало, что-то упало,
Кто-то звонит «не туда»,
Вместо «нет» говорю всем «да»,
И надежда уснуть пропала.

Щеку прижимаю к подушке —
заснуть, замереть,
А может мне просто
не дают умереть
Соседи, знакомые и подружки?

А может не нужно мне спать в этот час?
Какие-то силы будят.
Узнать бы, что скоро будет?
Какое там «скоро» — сейчас?

Через миг? Через день? Через два?
Сигналы идут, но мы
На пиру во время чумы
Или спим. Или слышим их едва.

19 сентября 2010 г.

Конец осени

Ноябрь, как старший брат, по праву
Замкнет кольцо всех превращений;
Звенит листвой еще дубрава,
Как будто бы прося прощенья
За то, что очень оголилась,
Открыв для всех свою прозрачность,
Что осень слишком обленилась,
К концу явив свою невзрачность.
Всё мрак. Дождем исходит небо,
Трепещет желтый лист, как вымпел;
Октябрьский бал словно как не был —
Ноябрь до дна всю осень выпил.
Вот-вот подмерзнут эти лужи,
И будем ждать мы зимней стужи.

Ноябрь, 2010 г.

Всем страхам вопреки

Ключу зерно с протянутой руки,
Когда судьба благоволит ко мне,
И радость нахожу я вопреки
Преградам из несущихся камней.

Идет ли дождь, грядут ли холода,
Или нисходит благодать извне —
Всем вызовам судьбы кричу я: «Да!»,
Благодаря за жизнь внутри и вне.

Ее многообразье чередой
Проходит мимо или сквозь меня,
То обдавая ледяной водой,
То пригласив погреться у огня.

Я принимаю все таким, как есть,
Стремлюсь усовершенствовать себя;
Всего дороже — лишь любовь и честь,
И знать, что вновь увижу я тебя.

Удары сыпятся, а я все встаю
И вновь вхожу босой в поток реки;
Хоть к вечеру я страшно устаю,
Жизнь продолжается всем страхам вопреки.

13 сентября 2010 г.

Осень холодит и радует

Осень, словно чистое стекло,
Холодит прозрачностью и радует.
Время медом с ложки истекло,
Просияв над нами летней радугой.

Бабье лето в свой подол цветной
Собирало тихо медь и золото,
Поделилось праздником со мной —
На его балу гулялось молодо.

Уже близко где-то холода,
Иней утром на газонах города;
Грусть в мой дом заходит иногда
И боязнь дождей унылых, холода.

Днем и ночью будет моросить,
И ноябрь придавит своей серостью.
Милости у осени просить —
Все равно, что одолжаться смелостью.
Но за дни хрустальнейшей прозрачности
Осени прощаю все невзрачности.

4 октября 2010 г.

А пока – наслаждаемся осенью

Как живем? Хорошо или плохо –
Такова уж наша эпоха.
Кто виноват или правый –
Знают лишь те, кто правят.
Но другого нам не дано.
Жизнь прекрасная — только в кино.
Наша жизнь с тем, что «там», не сравнима,
Души наши — слишком ранимы.
Жаждем мы справедливости, чести,
Воздаянья за труд, что был честен.
Разновозрастны наши проблемы,
Мы страдаем духовной ленью,
Что не нужно нам — собираем,
Кто не нужен нам — выбираем.
Где-то мы обреченно родились,
Не в того, что надо, влюбились,
Всё надеясь, чего-то ждали,
Где-то нам просто по лбу дали,
Спотыкаясь, куда-то бежали,
Не на те педали нажали,
Кто-то нам подставил подножку,
В чем-то ввали себе понемножку,
Часто спорить пытались с судьбою,
А теперь — недовольны собою,
Своей жизнью в стране недовольны,
Но, увы! — выбирать мы не вольны
И влиять на эпоху не в силах —
Свои силы мы износили.
Собираем здоровье по крохам,
Но упорно нас давит эпоха.
Да она уже вовсе не наша —
На прощанье нам крыльями машет.
Как балласт нас она отторгает,
Наши ценности отвергает.
Мы — как чайки над тонущим судном,
И грядет уже день наш судный.
Обнаженностью душ предстанем;

Может быть, мы из пепла восстанем,
Переждем эти смутные сроки,
Чтоб взглянуть на другие эпохи...
А пока — наслаждаемся осенью
И склоняем головы с проседью
Пред природой и мудрой, и честной,
Что служила нам правдой и честью,
Берегла до последнего вздоха,
Вопреки быстротечным эпохам.

22 сентября 2010 г.

По дороге в вечность

«Бог меня простит, это его специальность».

Генрих Гейне (перед смертью)
«Смерть для того поставлена в конце жизни, чтобы удобнее к ней подготовиться».

Козьма Прутков

Отторгнутые современным миром,
Как можем, доживаем мы свой век.
Довольствуясь овсянкой и кефиром,
Мы смотрим вдаль из-под припухших век.

Что видим там — это большая тайна,
У каждого из нас есть даль своя.
Мы в этот мир приходим не случайно,
И всех нас Бог по-разному сваял.

Но лишь один есть путь, ведущий в вечность,
Хотя тропинок множество туда.
Ведет нас в те пределы человечность
Как результат тяжелого труда;

Труда души, что вдохновенья просит,
Что не считает смыслом жизни быт,
Что вечно тянет сердце в неба просинь,
Моля, чтоб нами Бог был не забыт.

Как трудно жить нам по его законам,
Хоть мы и верим в справедливость их.
Но когда жизнь сама стоит на коне,
Пирог с Лукавым делим на двоих,

И пьем вино мы из одной с ним чаши,
И денег у него берем взаимы,
В кусты уходят убежденья наши —
Идем тогда не той тропинкой мы.

И снова улыбается беспечность,
Мы Дьявола вниманьем польщены.
Минуты счастья затмевают вечность,
А там, глядишь, — мы будем прощены.

Нам кажется, что стоит помолиться —
И благостный прольется дождь на нас,
И грех свершенный сразу умалится,
И будем думать, что Господь нас спас.

Щекочет Дьявола бока рапира,
Но он не принимает то в расчет,
Тем более, что в современном мире
Законы Божьи не берутся в счет.

Теряем бдительность, влечет нас легкость,
И крест не очень хочется нести.
Отодвигаем в мыслях ту далекость
И снова просим: «Господи, прости!»

Замедлено так к вере продвиженье,
Хоть часто, Боже, молимся тебе.
Наверное, от мира отторженье
Дано нам, разобраться чтоб в себе.

А время не даёт остановиться

*«Постарайся понять то,
что ты уже знаешь».*

Андрей Ткачёв, протоиерей

Мне бы понять всё то, что я познала,
Мне бы связать познание и чувства.
Увозит поезд вновь меня с вокзала,
И в мир непознанного снова мчусь я.

А время не даёт остановиться,
Несёт оно меня в своём потоке,
События мелькают, факты, лица,
Но хочется добраться до истоков.

Они и на земле, и в небе звёздном —
Истоки нашей мудрости, стремлений.
Для возрожденья к нам приходят вёсны,
И Бог спасает нас, как добрый гений.

Казалось — все зима забрала силы,
Истощена душа в боренье этом.
Весна же вновь как будто воскресила,
Пройдя сквозь сердце светлым силуэтом.

Я день за днём, как календарь, листаю,
Весенний ветер в волосах резвится.
Чтобы понять всё то, что уже знаю,
Мне надо хоть на миг остановиться.

Я напрягаю память и вниманье,
Но к тайне истины — лишь на подходе.
Только тогда приходит пониманье,
Когда сквозь сердце знания проходят.

21 марта 2011 г.

Осеннее души томленьє

Есть в пейзаже ее незаконченность,
А в мелодии — недопетость.
Убаюкала осень очень нас,
Пробудила надежду и детскость,

Пригласила всех в храмы янтарные,
Красотою своей причастила,
Приоткрыла ворота алтарные
И в святая святых нас впустила.

Не спеша в красоте этой шествую,
Тихо радуясь благодати,
Что морозам всегда предшествует,
Холодов наступлению рати.

Осень в солнечных бликах нежится,
Небо все — в золотом обрамленьє.
Навсегда в мою память врежется
Эта благодать души томленья.

Вся таинственность обнажения,
Увядания вся неизбежность
Силы духа приводят в движение,
Пробуждая особую нежность.

Опьяненная листьев шорохом,
Как в пике, вхожу я в мгновеньє,
Посылая в космос шепотом
Строчки этого стихотворенья.

25 октября 2010 г.

*В прострации**

Как трудно выбираться из простраций,
Где одиночество так воет волком,
Где время отделилось от пространства
И ощущение, что я тащу их волоком.

Непостижимы эти величины,
При жесткой связке — существуют порознь,
А иногда без видимой причины,
Пробьёт пространство временная порось.

Тогда брожу я в детства переулках —
Не моего, моей прабабки может,
Или летаю в тайных закоулках,
Где страх предвиденья меня, как совесть, гложет.

Я расчлениюсь, или разлетаюсь
Осколками во все концы вселенной
И по частям себя собрать пытаюсь,
Как пазл какой-то истины нетленной;

Той, что огнём горит в сугробе белом
И замерзает в пламени горячем,
Той, что калиной на морозе рдела
И, будучи растерзанной, не плачет.

Во мне слились и время, и пространство,
И я — одновременно в них обоих.
Какой простор для виртуальных странствий!
А жизнь моя — рисунок на обоях.

---

*Прострация — состояние полной физической и нервнопсихической расслабленности, наступающее после тяжелой болезни, сильного переутомления, нервных потрясений. Словарь иностранных слов, М., 1987

Со стороны видны все полустанки,
Весь ритм и повторяемость узора,
А сверху — это жалкие останки,
Что не достойны ни молитв, ни взора;

Остатки пьес каких-то декораций,
А пьесы смысл давно уж потеряли.
Мелькает время, как на авторалли, —
Пытаюсь выбраться из всех своих пространств.

Февраль, 2011 г.

* * *

*Моей наставнице, другу, ро-
ственной Душе Табачниковой Мае
Сауловне посвящаю*

И в восемьдесят два Вы — кладезь знаний,
Источник нерастраченных энергий,
Вы получили тысячу признаний,
Уж Вас никак не назовёшь инертной.

Судьба испытывала Вас бедой и счастьем
И предлагала множество соблазнов,
И рвалось сердце от тревог на части
В тех дебрях жизни нашей непролазных.

Но к свету Вас всегда вела тропинка
И за руку Господь держал Вас крепко.
Вы не довольствовались счастья половинкой,
Сполна познав вкус его ягод терпких.

Не всё сбылось, как некогда мечталось,
Но тайны бытия для Вас раскрылись.
На склоне лет не мучит Вас усталость,
Всех удивляет Ваша л е г к о к р ы л о с т ь.

Легко ступают ноги и упруго —
Дай Бог, чтоб долгий путь пришлось им мерить!
Я Вас считаю самым близким другом,
И в душ родство так хочется мне верить.

Добро творя, — дерзайте, пламенейте;
Как майский день, друзьям всем улыбайтесь,
Но главное — душою не старейте,
Прошу Вас, ради нас всех —

п о с т а р а й т е с ь!

9 апреля 2011 г.

Знамя надежды

На закате всё небо сужается,
Будто вывод из дня, что прожит,
Ночь полезность его подытожит,
Утром — новый нам день сужается.

Рассчитаться за ссуду с процентами
С каждым днём почему-то труднее.
Откуплюсь как-то долларом, центом ли,
Может гривной — там будет виднее.

Я смотрю на закат малиновый,
Потихоньку молюсь о рассвете —
Утром видится всё в новом свете,
Но тот свет — от свечи стеариновой.

Кто-то держит её в отдалении,
И коптит, колыхаясь, пламя.
Не пускаю я в душу сомнения,
Поднимая надежду, как знамя.

3 марта 2011 г.

Год кролика

Все незаметно, исподволь растаяло,
Как грешники, мы изгнаны из рая.
Лишь птицы чёрные огромной стаею
Летят над нами, с высоты взирая.

И крики их доносятся зловещие,
Тревогу в нас они и страхи будят.
А ночью часто снятся сны нам вещие,
Но верим, что Господь нас не забудет.

А сами мы о Боге часто думаем?
Затмили нужды свет в глазах и веру,
Но обязательно мы что-нибудь придумаем —
Любовью будем чистить атмосферу.

Все ценности у нас уже отобраны
И новым временем, и нашей властью.
Бредем к закату мы — унижены, обобраны,
А вдалеке — украденное счастье.

Оно нам машет розовыми лентами,
Куда-то уплывая виновато.
Самих себя одарим комплиментами
И подбодрим друзей витиевато —

Здоровья пожелаем, счастья нового,
Пусть Кролик на Луне толчет нам зелье* —
А вдруг поможет от житья хренового
И принесёт нам радость и веселье?

Что ни «реформа» — мы в клещах всё более,
Забота власти нам выходит боком.
Смиренья, Боже, дай и воли нам —
Здесь, на земле, мы ходим все под Богом.

---

*Согласно восточным преданиям Кролик живёт на Луне и толчёт нефритовым пестиком в агатовой ступке зелье (снадобье) бессмертия. В.Бондаренко. Подлинная история Лунного зайца. Ж. «Итоги», М., 27 декабря 2010 г.

Толчёт волшебный заяц в ступке снадобья,
Он на Востоке — символ женской силы.
Ведь жизнь бессмертна, в это верить надобно,
А с верой все проблемы мы осилим.

Пусть падает любовь на всех снежинками
И умирляет вздохи и зловещность,
Пусть всех коснётся нежными пушинками,
В нас пробуждая свет и человечность.

30 января 2011 г.

II.

***КОРОЛІВСТВО
МОЄЇ ДУШІ***

Коли йду із ХРАМА

Що відчуваю, коли йду із храма,
Наговорившись вдосталь там з Христом,
Коли за нами зачинилась брама
Й життя мене погнало знов хлистом?

Чи є в мені ота свята почутість
І відчуття, що я зняла тягар?
В моїй поезії з'явилася розкутість —
Чи є то гріх, чи може Божий дар?

Вгамовуються зовнішні бажання,
І глибшими стають всі почуття.
Кудись відходять сумніви, вагання,
І вже спокійніше сприймаю я буття,

Частіше довіряю волі Божій,
Все більш смиряюсь, коли доля б'є,
І кожний день мій вже на свято схожий,
Мов ластівка в душі гніздечко в'є.

Ту Божу Іскру я в собі відчула,
Хай пройде час — і розпач мій мине.
Є сумніви — чи так Його почула?
Та головне — що Він почув мене.

13 грудня 2009 р.

Про тебе знов пишу...

*«И одиночеством всегашним
Полно все в сердце и в природе».*

Б. Пастернак

Вона втручається незмінно в почуття
І корегує плани повсякденні,
Вона голубить й кличе в майбуття,
Рятує нас від прикрощів буденних.

О матінко і вчителько всіх нас!
Яви нам милість, дай нам сил й наснаги,
Нагадуй всім про небо повсякчас,
Не дай померти нам від голоду чи спраги.

Без тебе ми безпомічні й смішні,
Всі дії наші вмить не мають сенсу,
І поклик плоті, навіть уві сні,
Пояснює нам виток Ренесансу.

ПРИРОДО! Це про тебе знов пишу
І, як до матері, до тебе пригортаюсь,
Стежками лагідного споришу
На схилі літ в дитинство повертаюсь.

Рятуй мене від відчаю та втрат,
Весняним цвітом хай буяє доля.
Ти — мрій моїх здійснених концентрат,
Ти — моя слабкість і залізна воля.

Я вийду в черемхову заметіль,
Вдихну ті пахощі, миліші, ніж парфуми,
Й зміню на мить думок своїх всіх стиль,
І не почую гомін скверу й шуми.

Ми наодинці зараз, лише вдвох,
Ти дивишся в мої блакитні очі,
Немов витягуєш з душі чортополох,
Виконуючи мрії всі дівочі.

Удвох ми якимось вже здолаєм сум,
Забудемсь не в коханні, так в любові,
Відчую, як іде по тілу струм,
Як прощено всі вчинки помилкові.

Тополя забере всі злі слова,
Що сказані навмисно й ненавмисно;
Під дубом так світліє голова,
Від горобини маю я намисто...

Дерева, квіти, хмари і птахи —
Милуюсь вами, вам я сповідаюсь.
Ви знаєте про всі мої гріхи,
На вашу милість завжди сподіваюсь.

Самотність, краще ти мене облиш!
Що ти існуєш — в тому я не винна.
Я, звісно, крихітка природи лиш,
Вона ж — моя найкраща половина.

Я молодію в неї на очах
І відчуваю дружню підтримку,
Ходою легкою, прискорюючи шаг,
Я йду до смерті (чи до щастя?) без зупинку.

1 травня 2009 р.

Назва вірша заблудилась

Волошечки синьоокі
Дивляться із жита.
Навкруг мене — світ широкий,
Та як в ньому жити?

Ходить вітер по діброві,
Дерева гойдає.
Любив козак чорнобровий —
Зараз не згадає.

Хмариночки в небі синім,
Та дощу немає.
Маю дочку, маю сина,
Та ласки не маю.

Ранком гуси ходять в лузі,
Ведуть гусеняток.
По вузькій їду я смузі —
Хто б дав грошеняток.

Вербичечка біля річки
Пити нахилилась.
Купила б я в дяка свічки,
Богу б помолилась.

Срібні дзвони над водою
До церкви скликають.
Поруч їду я із бідою,
Думки десь блукають.

Вже сонечко день вінчує
Й вечір на підході.
Молюсь, але Бог не чує,
Та скаржитись годі.

Хлюпочаться каченята
У ставку за млином.
Всі провини з мене знято —
Неначе б не винна.

Летить, кружля жовте листя,
Вітер дме і виє.
Свою долю, як намисто,
Несу я на шиї.

Сама його нанизала,
Намистечко тєє.
У позичку в Бога взяла
Яечко святєє.

Не рятує ані святість,
Ні божая милість —
Десь пішла моя завзятість,
І серце стомилось.

Чорний ворон кричє, кричє
На верху тополі.
Як билинка я неначє —
Гойдаюся в полі...

Назва вірша заблудилась
В яблуневім цвіті.
Я й сама вже загубилась
У цім білім світі.

11 квітня 2010 р.

Березнева хурделиця

В обличчя ліпить мокрий сніговище,
Зумовляючи березневу повінь.
Вже вулиці води і снігу повні,
А східний вітер так натхненно свище!

Навіщо нам зухвала завірюха,
Коли всептаство з вирію вертає
І сонце вже на літо повертає?
Та на останок буревій в нас дмуха.

Зима неначє прагне надолужить
Все те, що нам не додала у січні,
І запевняє всіх нас, пересічних,
Що віхола ця нам добром прислужить.

В природі теж є сварки й суперечки —
Не тільки світле нами зверху править.
Нехай той сніг хліби закучерявить
І звеселить новим врожаєм гречки.

А птаство має вдосталь, щоб напитись
Після свого важкого перельоту.
Та якось вже здолаєм цю турботу
І заметілі маєм підкоритись.

Промоклі ноги «подарують» нежить,
Як мокрий птах, заб'юсь я теж під стріху,
В Великий Піст з'їм каші та горіхів,
І хай мене все інше не бентежить.

20 березня 2009 р.

Несу життя своє

Несу своє життя, як лантух, що на спині,
А ноженьки скриплять, все важчає хода.
Лиш зупинившись, можу бачить небо синє,
Несила вже нести, та кинути шкода.

Так важко дихаю, вдивляючись в дорогу,
Поперелічую, бува, всі камінці.
Покликала б когось собі в підмогу,
Та це ж важка робота, а не на млинці.

Куди несу життя? Навіщо це пихтіння?
Кому на радість є цей незбагнений скарб?
Невже тільки мені потрібно це хотіння
Й ніхто не чує зовсім слів моїх і скарб?

Так було завжди в світі, так є і понині,
Що кожний дметься, несучи тягар життя.
Напружуються навіть шиї журвлині,
Коли птахи клинком летять у майбуття.

Як важко визначити, хто кого там тягне —
Чи я своє життя, а чи воно мене?
Хай це пересування все ж буде звитяжне —
Батаго гірше буде, як життя мене.

28-30 березня 2009 р.

Рік білого тигра

Сніжок летить. І день за днем минає,
Вже грудень покотився в Новий рік,
Колядки у повітрі вже лунають
І тигра чути переможний рік.

Дві тисячі десятий — це рік тигра
За Східним, нам чужим, календарем,
Це — як до фільму інколи є титри,
Що для очей наших завжди ярем.

Та без тих титрів ми не зрозуміли б
Всі тонкощі героїв і подій.
Тварини ті розкрити нас зуміли
У напрямку характеру і дій.

Тигр — це якраз і є моя тваринка,
А за сузір'ям я ще скорпіон.
Оце такі хижацькі половинки,
І кожен з них — енергій чемпіон.

Потужні сили ці — в одній особі,
Тому в душі постійна круговерть.
Я — кішка, що гуля сама по собі,
Самодостатній тигр і інтраверт.

О рік мій! Подаруй мені везіння
І принеси натхнення у мішках!
Хай проросте в мені святе насіння
І квіткою розквітне у книжках.

Мій скорпіон давно вже втратив жало,
Не розгубити б ніжні почуття.
Щоб зрозуміти Біблії скрижалі,
Дай, Боже, скорпіонове чуття.

Воно мені, звичайно, знадобиться,
Коли потрібно визначить межу
Своїх відносин з світом, що юрбється,
Дистанції тієї, що біжу.

Хватило б сил дожити вік в смиренні
І чесно пронести земний свій хрест.
Христос вітає тих, хто є блаженні —
Для них він народився і воскрес.

То ж тигри — вже занадто самостійні,
Щоб в Царство Божеє колись вийти.
Все сумніви бентежать їх постійні
І намагання істини дійти.

Трую себе отрутою вагання —
Такий я незвичайний скорпіон.
У віршах — почуття і поривання,
Моє життя — для ігрищ стадіон.

Та вболівальників не так багато —
Своїх проблем їм, мабуть, вистача,
А в мене є фантазії багаті,
Тільки знайти б на них ще читача.

12 грудня 2009 р.

Поминальна субота

І знову поминальная субота,
Печу оладки з яблуком духмяні.
Така вже в нас, живих, турбота —
Добром згадать найближчих нам, принаймні,
І помолитись Господу за душі,
Що вже пройшли земні випробування,
За намагання їхні відчайдушні
Й зусилля у борні за виживання.

Хай долетить до них мій тихий спомин,
Бо всі вони живі в моєму серці.
Святеє діло цей мовчазний помин —
Бринять їх душі, мов вода в озерці.

Почуй же, Боже, всі мої прохання,
Побач свічок вогні крізь скло віконне,
Прости гріхи їм. Чуєш їх зітхання?
Ти є вгорі? Чи небо лиш бездонне?
Нехай мій Скорпіоновий Антарес*
Рентгеном висвітить тих душ достойність,
Щоб сумніви Твої не повертались.
Благаю, гарантуй їм там пристойність!

А я всі дні, що залишились, буду
Твоє ім'я й діяння прославляти
І Матір Божу, звісно, не забуду,
Вклонюся кожний день і їй, й Маляті...

Вже пом'янула всіх, оладки з'їла,
Та свічечки чогось замерехтіли,
Неначе дунула в вікно святая сила,
Що зупинить моління те хотіла.
Воно вже й досить. Я сльозу змахнула,
Щоб крізь вікно у темряву вдивитись.
А може то чиясь душа зітхнула,
Бо нікому за неї помолитись.

7 листопада 2009 р.

---

*Антарес — яскрава зірка в сузір'ї Скорпіон з потужним рентгєнівським випромінюванням. Радянський енциклопедичний словник. М., 1986

Тест на людяність

Старий стоїть в підземнім переході
І на гітарі тихо грає,
А на фуфайці — вірний пес на сходах,
Що поглядом нам серце крає.
Так — цілий день у сутінках підземки
Два серця сподіваються на милість,
У переході цім низенькім
Вже змерзли й видно, що стомились.
Бряжчить там щось у бляшці тій консервній —
Може й достатньо на вечерю буде.
А в наших душах проростає зерня,
Що нам дає можливість зватись *люди*.

2 лютого 2011 р.

Плід дерева життя

*«Ніч, лампа, роздум, самота...
На серці тихо, сумно, чисто».*

М. Рильський

Осінні пахощі бентежать до нестями,
Як килим, листя різнобарвне навкруги.
В ту мить, коли вже йдемо із життя ми,
Весь світ не ділимо на друзів й ворогів.

Дивлюсь із жалістю на тих, хто ворогує,
Молюсь за їх дітей, що йдуть услід.
В моїй душі смирення вже богує,
Це — дерево життя дало свій плід.

Хоч осінь іноді дощем розкреслить вікна
Й сумні думки чомусь навіє листопад,
Та не хвилює це похилий вік мій,
Для мене листопад — неначе зорепад.

І кожний лист — то день колись прожитий.
О, скільки сумнівів, турбот і хвилювань!
Не завжди був солодким хліб мій житній.
А скільки мрій було, надій і сподівань!

Куди поділись мої впевненість, завзятість
І намагання довести все до кінця?
Тоді в житті я цінувала іншу якість
Ї не відчувала тісноти кільця.

Це зараз вже його я розімкнула,
Моє озерце вийшло з берегів.
В похилім віці з легкістю зітхнула,
Простягаючи руки до богів.

Мій трисдиний Бог — Отець Небесний,
Ісус Христос і Неосяжний Дух.
Не так хвилюють болі вже тілесні,
Як роз'ідаючий душі недуг.

Вона танцює ще в осінній круговерті,
Хоч подихом зими Господь вже застеріг.
Сумний кінець, як в операх у Верді,
Та свій сюрприз Син Божий приберіг.

Нам, грішним, Він дарує воскресіння
У відповідь на щире каяття.
Чи витримаємо свого хреста несіння,
Не проклинаючи щоденного буття?

Як пильно Небо дивиться нам в очі,
І засторога звідти йде до нас.
Молюсь, щоб розум наш хтось не наврочив
І щоб святий вогонь в душі не згас.

Жовтень, 2009 р.

Прогулянка в сутінках

Таке бентежне в сутінках гуляння,
Надія в серці, як зоря, згасає,
Між небом і землею дум кружляння
І віра в те, що нас Христос спасає.

А як ще пояснити ту завзятість,
З якою ми долаєм перешкоди?
Де мужність в повсякденні може взятись,
Коли нам зверху планово так шкодять?

Звичайні ігрища. А як народ страждає!
Вже більш ніж вісімнадцять років стогне.
Він спокою і праці лиш жадає,
Та у ярмі, мабуть, народ наш здохне.

Розшарування всіх нас все видніше,
Бо хтось і в кризу їде на Мальдиви,
А люд живе скрутніше та скрутніше
І все чекає, що свершиться диво.

А навкруги — не краще, ніж у ямі,
Обшарпаність під'їздів та грязюка.
Може в усьому винні люди самі?
Та повсякденність жалить, як гадюка.

Ми маємо до смерті заробляти,
Щоб якимось зводити кінці з кінцями
І людську гідність зовсім не втрачати.
Та прикро відчувать себе вівцями...

Про все це думалось у пору надвечір'я,
І сіре небо обіймало плечі,
І дрібний дощ являв мені довір'я,
А квітень — свою відданість лелечу.

Природа пригортає нас, як матір,
Змиває грязь, і тишить, і голубить.
Яке то щастя — небо синє мати
І відчувати, що тебе хтось любить.

Вона — неначе мамина колиска,
Що пристрасті вгамує, дасть смирення,
Неначе в голод лютий з їжей миска,
Що сил дає для творчості й натхнення.

Природа — це бальзам, це вічне зілля —
Навчитися б її нам відчувати !
Багато варте це природне вміння
Знімати біль і щиро співчувати.

О Боже, спокій дай своїм творінням,
І волі, щоб долати перешкоди,
І дай нам перемоги в цім борінні,
І хай нам перемога не нашкодить!

2 квітня 2009 р.

Ой вода моя, водиченько

Коли життя іде ва-банк,
Ні з чим знайти не можу згоду,
Коли воно мене — як танк,
Тоді пірнаю я у воду:
«Ой, вода моя Уляно,
Зніми з мене біль й оману».

Вона вже тихо пригорне
І пролопоче щось, як мати,
Під серце прямо підпірне
З готовністю весь біль забрати:
«Зніми з мене ці всі хворі,
Полікуй ніженьки кволі».

Моя водиченька, вода,
Ти ніжно тіло обіймаєш
І чуєш миттю, в чим біда,
Лікуючи, її знімаєш:
«Ой, вода моя, водицю,
Зніми з мене всі бідиці».

Тільки тобі я розкажу,
Про що комусь сказати не смію,
Всю неміч й тугу покажу
І всі печалі свої змию:
«Водичко, водичко,
Умий моє личко!»

Це скільки ж горя і тривоги
Береш ти з нас собі на плечі!
Які проходиш ти дороги,
Не спочиваючи під вечір!
«Спочинь трішечки, водицю,
Приверни до мене Гриця...»

Куди подінеш весь той бруд,
Що всі тебе прохають змити?
Чи дякують тобі за труд?
Чи маєш зле кудись та злити?
«Неси зле аж на дно річки
Розщепи його на стрічки,
Прив'яжи їх до колоди,
Дай мені здоров'я й вроди!»

Дай мені силоньки, вода,
Прошу бадьорості, терпіння,
Щоб була довго молода,
Щоб вглиб росло моє коріння:
«Ой, вода моя, водиченько,
В море ти течеш чи в річеньку,
Обдаруй мене наснагою,
Наділи мене відвагою».

Вода, як кажуть, пам'ять має,
Вбирає слова міць і силу,
У щирих тугу всю знімає,
Дає нам те, що ми просили:
«Водичко моя жадана,
Зніми всі мої страждання
Та хай вони ні до кого не пристануть».

12 червня 2009 р.

Випадковість і закономірність

Залежу від обставин чи від когось,
Чи від чийхось примх лукавих —
Панує всюди випадковість,
Як кофеїн у зернах кави.

Чи може доля так сміється,
Коли йде річ про нашу волю?
Нам вибороти ціль не йметься,
В борні не відчуваєм болю.

Здавалося б — мета так близько,
Та знову щось на перешкоді:
Чи не схиляюсь дуже низько,
Круті чи сходи в переході?

Долаю в спеку їх і в непогоду,
Та видряпавшись аж нагору,
Читаю напис: «Далі нема ходу!»
І чую спів небесного я хору.

Збираю знову свою волю в жменю,
Вона аж стогне від стискання.
Думки танцюють, наче навіжені,
З минулого всміхається кохання.

О, як воно стрибало по тих сходах,
Обставини вишикуючи струнко!
Був напис «Вихід!» в кожному переході,
І кожний крок відгукувався лунко...

Та день минув, і в тихім надвечір'ї
Диктує стан мій вже лише спадковість.
Мої життя, кохання і сузір'я —
Все це, здається, — тільки випадковість.

Але не випадковість зовсім вірність
Її готовність перешкоди всі долати.
А випадковості — то є закономірність,
Бо шлях свій кожен мусить вибирати.

Одне лиш знаю я безпомилково,
Що своє щастя ми самі куємо,
І хоч з'являємося в світ цей випадково,
Всі успіхи — в борні ми виграємо.

У зрілий вік роман свій написали,
А старість наша — нескінченна повість;
Ми ще в руках тримаємо кресало.
Їй-Богу, це — щаслива випадковість.

27 жовтня 2010 р.

Коли троянди в'януть

*«Арлекін з трояндою в руці
Йде серед буйного карнавалу.
Він сміється, щоб не заридать...»*

М. Рильський, «Гейне»

Як боляче, коли троянди в'януть,
Ще болячиш, якщо не розпустившись;
Бутони, що несли життя духмяне,
Стоять, обречено і сумно похилившись.

Я відчуваю, як страждають квіти,
Що, зрізані, у кришталі волають.
Беззахисні, вони — неначе діти,
Спасати і захистити їх благають.

Міняю воду, підрізаю стебла
І дякую їх за красу і милість,
За те, що свято з ними було теплим.
Я чую надзвичайну їх вразливість.

Розкішні і рожеві, коли свіжі,
Вони нездужають на наших пишних святах,
Де на столах занадто досить їжі,
Хоч дуже рідко згадуем про святість

Всих слів своїх і захмілілих вчинків,
Своїх бажань, вітєватих тостів,
Вкладаючи нещирю в них начинку
Чи в свята, чи в промовах на погості.

О, як хвилює свят усіх чекання!
Завжди дотримуємось ритуалів,
Несемо квіти, наче на заклання,
Щоб наше щастя й радість врятували.

Вони й рятують: тішать наше око,
Дарують нам натхнення, настроїв свята.
Та смерть їх в вазах — щось таке жорстоке,
Це — як краса, що на хресті розп'ята.

Я свічку запалю. Дивлюсь на квіти —
Вночі вони самотні й безпорадні,
Та в них немов душа моя розквітла
Лише за мить до самоти і зради.

Так вдячна я тим квітам за підтримку,
За те, що чують все, — хіба не мовлять.
У холоді я їх згадаю взимку —
Ці спогади мій спокій обумовлять.

Королівство моєї душі

Королівство моєї духовності —
Всих запрошую в замок той свій.
Блисне інколи погляд гріховності
З-під навмисно примружених вій,

Наче вкрала в саду дикім яблуко,
Чи позаздрила юності чийсь,
Чи сховалась від скрут чийхсь равликом,
Чи кляла це життя, сміючись.

Скільки слуг в королівстві та стражників!
Скільки снів та привабливих мрій!
Я крокую ходою звитяжною
За колискою смутку й надій.

Хай не стануть мені перешкодою
Анфілади кривих дзеркал.
Не пишаюсь я станом чи вродою,
І цей світ мене не злякав.

Я гуляю садами і парками,
Співбесідники — риби в ставках.
Сонце низько блукає під арками,
Наче кимось підстрелений птах.

В королівстві душі — стільки закутків,
Стільки смужечок і півтонів!
В нім народжується стільки задумів,
Наче дух мій осатанів.

Я слова нанижу, як намистечко,
І на шиї замкну те кільце,
Покуштую отруєні тістечка,
Та заллю своє горло свинцем.

Як намистні рядки від нечистого —
Хай залякнуть, замовкнуть вуста!
Просвіти мене, Діво Пречистая,
Бо скарбниця моя вже пуста.

Мої слуги — немов тут господарі,
Мої стражники — наче кати.
Королівство моє все розпродане,
Темно в нім, грім з-під хмар гуркотить.

Білий янгол спустив мені стрічечку,
Найрішучіша мить настає:
Запалю я від блискавки свічечку —
І горить королівство моє.

3 березня 2009 р.

Зерно останнє

*«Над нами веселка надій променіє.
Не знає поет, чи хтось слуха
його...»*

Л. Українка

Заколисаю своє горе тихе —
Хай краще спить. Куди я з ним піду?
Дивись — притягне ще одну біду,
І проросте в мені велике лихо.

Тоді воно вже буде колисати
Мої думки, надії й почуття,
Зруйнує чорна хвиля все буття —
Про це не зможу навіть написати.

Я простягну до неба крила-руки,
Молити буду всіх Святих: — Простіть!
То ж радить нам Господь: — Просіть!
Дай, Боже, сил, щоби здолати муки,

Тілесні болі, а ще більш — душевні,
Коли немає звістки від дітей,
Коли бракує образів, ідей,
Щоб змалювать весь побут наш дешевий

І клопоти нікчемні, що турбують,
А щось важливе мимо проплива;
Кудись сховались світа всі дива,
А вуха музику небес не чують.

Борсаюсь у цім вареві щоденнім,
Щоб якось-то вже бути на плаву.
Не втримує мій гетьман булаву —
Все хияють долу справи ті буденні.

Спустила майже із життям торбинка,
Вийма рука насіннячко якесь.
Мені посіяти б його хоч десь,
Та не встигаю вже — ось-ось зупинка.

Напружуючи силочки останні,
Я кину навмання зерно моє —
Може якась пташина та склює,
І їй воно таки в пригоді стане.

3 серпня 2009 р.

Ода мовчанню

В мовчанні лиш народжується слово,
В мовчанні чую, як працює серце.
Це відкриття зробила випадково,
Коли припала в спрагу до відерця.

Водой змочу розпечені вуста,
Дам відпочинок їм, нехай замовкнуть.
Слова — ніщо, коли душа пуста,
Це — як камінням у калюжу бовкнуть.

У тиші чую, як росте трава
І шепіт у бруньках, що набухають,
Як почуття вдягаються в слова,
За спимною як янголи зітхають.

В мовчанні тім я ледь примружу вії
І всі думки свої почую ненароком,
А їх почувши, вмить зніяковію,
Мов стежить хтось за мною недобрим оком.

Мовчання — золото. Так мовиться в народі;
Мов зілля це для хворої душі,
Для серця воно завжди у пригоді,
Лише в мовчанні пишуться вірші.

Хай всі слова випробує мовчання,
У тиші краще Боже Слово чути.
Сприйму його не лише як повчання,
А лиш як ліки, що проти отрути.

Зненацька зупинюся на півслові,
Бо чую музику, що лине з хмари, —
Неначе Небо із Землею в змові,
Щоб врятувати нас від злої карі.

Мовчімо всі, хай музика говорить!
Нехай відбудеться сердець єднання,
Хай тиша нам і мир і спокій створить!
Частіш даруй нам, Боже, мить мовчання.

3 квітня 2009 р.

Рік кролика

З нефриту товкачем у ступці, що з агату,
Товче на місяці сріблястий кролик зілля,
Від персиків і груш щоб угинались гілля
І щоб були всі при здоров'ї, ще й багаті.

Читаючи легенду східну про рік зайця,
Я щиро пораділа за народи Сходу,
Що матимуть цей рік вони таку нагоду;
А може й нам до щастя приєднатись вдасться,

Бо ми ж, як родичі отих кролів чи зайців,
Вже звикли, що на нас хтось з хижаків полює.
То ж хай уява перемогу намалює,
Здоров'я й гроші теж були б для нас не зайві.

Багатство йде завжди до тих, хто вже багатий,
А щастячко до тих, хто в нього вірить дуже.
В нас — сяють душі райдужним агатом,
Нестаток грошей — щастям кролик надолужить.

3 лютого 2011 р.

Гра на одній струні

Синій вітер рве шовкові струни,
На яких гойдається душа,
Всі її бажання обезструмив,
І тепер вона, як те лоша, —

У безкрайнім полі наодинці
З вітром, що здіймає куряву,
І спасіння — в кожній тій билинці,
Що собою являє всю траву.

То ж — тримайся, душе моя мила,
Ціла ще остання струна.
Я тебе занадто вже втомила,
То для тіла грішного — труна.

Не твоя вина, що тіло смертне,
Тільки почекай, побудь в нім ще,
Доки дні мої останні смеркнуть,
Доки куряву залле дощем.

Ми ще поспіваємо в тандемі.
Дощ той змиє пил і втому з нас,
Ще зіграєм роль в життєвій темі,
Адже промінь віри в нас не згас.

Якось на одній струні заграєм
І прославимо навек життя.
Он дивись — край неба вже заграва,
Сонце — наче золоте шиття.

Порадіймо — це ж для нас нагода
Ще побути разом на землі,
А той дощ — так то була пригода,
Що давно розтанула в імлі...

Так я співбесідую з душею,
Бо вона — як те мале дитя;
Лагідно так домовляюсь з нею —
Тільки б не пішла у небуття.

Розум мій вгамовує цей розлад —
Що робити тілу без душі?!
Найстрашніше — це між ними розбрат,
Тіло без душі завжди грішить.

На одній струні ми граєм скерцо,
Жваво так мелодія звучить,
Мою душу звеселя, а серце
Відбиває ритм — то ж так стучить.

Листопад, 2008 р.

Я – драматург і режисерка

Вдивляюсь пильно так в люстерко,
Немов в далеке майбуття.
Я — драматург і режисерка
Свого безглузлого життя.

Воно давалось як дарунок
Не назавжди, лише на мить;
Це — наче Бога поцілунок,
Чого ж так серденько щемить?

Чийсь розум дуже вже підправив,
Скорегував моє буття.
Вже не в божественній оправі
Воно летить у небуття.

Я намагаюсь щось зробити,
Переписати п'єсу знов,
Та, мабуть, карта моя бита,
Бо п'єса та — не про любов.

Глядач не хоче, щоб напруга
Нагнала зморшки на чоло.
Чи то провина, чи надруга —
Йому, їй-Богу, все одно.

Треба, щоб звеселяли душу
І режисура, і сюжет.
Ідею я змінити мушу,
Але життя — це не фуршет.

Все, що зіграв, не переграєш,
Роки назад не повернеш.
Ти, Боже, милуєш, карасш
І горду постать низько гнеш.

Та щось над нами окрім Бога,
Непереборне та сумне.
Воно показує нам роги
Й сумління наше душить, гне.

Приборкаю рогатих блазнів,
Не вийдуть за межу кільця,
І під редагуванням власним
Зіграю драму до кінця.

13 грудня 2010р.

Життя – як озерце

На лівому бережечку
Купа козак коня,
На правому бережечку
Стоїть моя доня.

Поміж ними річечка
В'ється, наче стрічечка,
Поміж ними доля
З радощами й горем.

Ой козаче, козаченьку,
Сядь на свого коня,
Перейди-но ту річеньку —
Там жде моя доня.

Хай вас вабить долечка,
Будь щаслива, донечко!
Вірним будь, козаче,
Хай доня не плаче.

Не дивиться козаченько
На берег на правий,
Скупав свого коняченька
Та й сідельце править.

Не глянув на доненьку —
Скочив вмить на коника.
Не сталося кохання,
Зостались зітханья...

На лівому береженьку
В похід знарядились,
На правому береженьку
Дитя народилось.

Старший військо згукує,
Онук мій агукає.
Думки аж за обрій —
Козак буде добрий!

Як настає темна нічка,
Дитя засинає,
Біжить донечка до річки,
Де милий — не знає.

Не знає, чи вернеться,
Чи до сина звернеться.
Щемить моє серце,
Життя — як озерце.

На лівому бережечку
Купа козак коня,
На правому бережечку
Стоїть з сином доня.

Схилилась, як вербонька,
Доня моя, серденько,
Не кляне, не плаче —
Прощавай, козаче...

На лівому бережечку
Купа козак коня,
На правому бережечку
Із синочком доня...

Дід Піхто

Знеболюючі ліки — де їх взяти
Посеред ночі, коли місто спить?
Не винайшли провізори завзяті
Тих ліків для душі, котра болить.

І подумки не можна уявити,
Яку б ціну за зілля те взяли!
Ті душі, що кайданами сповиті,
Як на показ, публічно розп'яли.

І діти наші, що ні в що не вірять,
Крім сили грошей в їхнім гаманці,
Не нашими мірками правду мірять,
Бо знають, як важливі папірці.

Без папірців ти навіть не людина,
Не захистить тебе за так ніхто.
І всім я завжди, хоч за щось, та винна,
І співчувальник мій — лиш дід Піхто.

Лише йому я в болі сповідаюсь,
До розсуду кладу свої думки,
В провинах вільних і невільних каюсь
Й сьорбаю чай із сухарем хрумким.

Не тільки чай, ще гарбузову кашу
Із горщика ми разом поїмо.
Так соромно нам за державу нашу,
Й горить земля, на якій стоїмо.

Те вогнище до стовбурів дістало,
Де на деревах гойдалки висять.
У розпачі аж навіть доля стала,
Що в гойдалках тих душі колиса.

А дід Піхто все щось розповідає
Про святість жертв, що падають в борні,
І янголятко поруч десь витає,
І легше на душі стає мені.

28 березня 2009 р.

Хай вам згодиться

Вщухає біль. Оповиває спокій.
І хтось тихенько сів так біля ніг,
Мов стереже, закрию очі поки.
А вже пішов холодний білий сніг,

І вітер захурделить всі дороги,
Щоб стежок не знайти мені в життя.
Та я не чую наче засторogi —
Складаю плани на своє буття.

Зробила вигляд, що — сама покора,
Хай сили темні тішаться навкруг.
Я бачу білих янголів довкола —
Вони не стерплять всіх отих наруг.

Махнула Божа Матір рукавами,
Мов заступила від тих темних сил,
І так вже дивно повела бровами,
Що погляд той всю нечисть враз скосив.

Я вірила, я знала, що так буде,
Дійшла моя молитва до Небес,
І вранці спів пташок мене розбудить —
Свершиться ще одне з святих чудес.

А я вже прикладу своє зусилля —
В житті ще хоч якийсь добро зроблю,
Проти журби зберу й запарю зілля
І дам його всім тим, кого люблю.

О, як багато треба назбирати —
Адже люблю я весь цей білий світ!
То ж ще не час лежати і вмирати,
А до схід сонця йти збирати цвіт.

Коли вже вийду на поля і в луки —
Вклонюсь низенько травці, корінцю;
Щоб ви забули про журбу і муки,
Для вас роблю важку я справу цю...

Лягала пізно і вставала досвіт,
Вкладала душу й серце в кожний вірш.
Хай вам згодиться мій життєвий досвід —
Про це я мрію, мабуть, якнайбільш.

26 січня 2011 р.

*****

«Охи» и «Ахи»

Куда уходят все людские вздохи?
Где собираются они в небесной выси?
Те вырывающиеся из сердца «охи» —
Сигнал: предел терпения превышен.

Звучат и «ахи» возгласом мгновенья,
Но их так мало, все — наперечёт.
Есть кто-то, кто учитывает мненья,
Ведя эмоциям и чувствам нашим счёт.

И если превалируют вздыханья,
Что означают горе и унынье,
То учащается Земли дыханье —
Так было, так оно и есть поныне.

Аккумулируются «охи», «ахи»
В каких-то вземных пространствах;
В них — наши радости и страхи,
И все страданья в миг протраций.

Есть и предел критической той массы —
Тогда на Землю кара к нам приходит.
Господь уравнивать всё — мастер,
Нас усмирить чтоб — способы находит.

И вздрагивают гладь воды и недра,
И мощно извергаются вулканы,
Тревожный свист шлют нам дельфины, нерпы,
И горе метит Землю чёрной тканью.

Всё зло к нам возвращается обратно,
И бумерангом ненависть в нас метит —
Я в этом убеждалась многократно,
Уже нам трудно это не заметить.

Не будет пусть причин для наших вздохов,
Да будет больше поводов для смеха!
Я кружево сплету из всех тех «охов»,
Им ангелов украшу на потеху.

Их белокрылость пусть нас вдохновляет,
Являя силу доброты и света.
Пусть Небо благосклонность к нам являет,
Восторга «ахами» пусть полнится планета!

Апрель, 2010 г.

Поэты

*«Поэт — это человек, который
не боится одиночества».*

Анатолий Эфрос*

В быту поэты не находят места,
Их тянет даль, их мысли высоко,
Из окруженья лепят, как из теста,
Свои фантазии, что в стиле рококо

---

* Эфрос Анат.Вас., режиссёр, засл. деят. искусств России. Сов.эн-циклоп.словарь, М.,1986

Или в модерновом раздетом стиле;
А иногда влечёт их ренессанс,
Всё рвутся в бой на взятие бастилий,
Раскладывая чувства, как пасьянс.

Они не тело обнажают — душу,
Рискуя публикой непонятыми быть;
Привычные модели часто рушат,
Умея ярко ненавидеть и любить;

Не признавая здравость, компромиссы,
Нам предлагают опыт своих чувств.
Поэты-женщины так любят чай с мелиссой,
Мужчины же поэты — то, что покрепче чуть.

Решенье всех проблем своеобразно —
Метафорично вынесут вердикт
И поразят вас рифм многообразьем,
И каждый с Небом связи подтвердит.

Пророчествуя часто так, поэты
Умеют выразить и мысли, и восторг;
Рассматривая мир вокруг в лорнеты,
За рифму строчки вступят с чёртом в торг.

Сверх меры чувственны, они всегда на взводе,
Сражаясь за себя и за людей.
Их труд — ночная смена на заводе,
Если *поэт* он, а не лицедей.

По жизни все поэты одиноки.
Порою кажется — снесло у них «чердак».
Счастье для них — как океан глубокий,
Каждый почти — всегда чуть-чуть чудак.

Не отдыхает мозг их даже ночью —
Судьба вещает что-то им во сне.
И с Богом говорят они воочью,
Рифма для них — что рыба на блесне.

Не думая о славе и успехе,
Они, как стражи, — вечно начеку.
И, как на рыцарях, — на них всегда доспехи,
Готовы в нужный час рвануть чеку.

За весь народ сердца их тихо плачут,
Поэты радуются ярко, будто дети,
Для них слова всегда так много значат,
В молитве руки к Небу их воздеты.

Оттуда образы, как дождь весенний, льются
И музы вызывают их на связь,
И перья крыльев муз над ними выются —
Не пристают к поэтам ложь и грязь.

Ранимые, они за всех страдают
И счастьем делятся всегда от всей души,
В людских сердцах духовность возрождают,
Если костюм стиха не наспех сшит.

И в обществе, где деньги миром правят,
Поэт всегда отдаст последний грош
На то, чтоб этот мир хоть чуть подправить,
И чтобы показать, как он хорош...

Прошлась я как-то мелко по поэтам —
Вскрыть диаграмму истин недосуг:
Каждый поэт — это своя планета.
Разве возможен над *планетой* суд?!

Он терпит и лишения, и нужды,
Чтоб книга родилась — дитя его.
Дай Бог, чтоб то кому-то было нужно,
Кроме него, поэта самого.

1 июня 2010 г.

Иду в стихи

Когда я вижу чистый лист и ручку,
То к ним невольно тянется рука,
Глядишь — подбросит Муза средств подручных,
И вот ложится первая строка.

Еще не знаю, будет ли вторая,
Но в голове уже идей букет,
И я, от нетерпения сгорая,
Иду в стихи, как будто на банкет.

Дышу легко и выпрямляю спину,
Несет меня поток метафор, слов.
Забросив вдохновенно в море спиннинг,
Вся трепещу, надеясь на улов.

С трудом я подавляю нетерпенье,
И льется музыка, как водопад, с небес.
Не знаю, то ли это — песнопенье,
То ли меня сбивает с толку бес.

Но все равно той музыке я внемлю,
Она рождает светлую строку,
И помощь свыше я, как дар, приемлю.
Стихам своим судьбу не предреку.

Господь лишь знает, где они сойдутся
И кто их как спасение прочтет;
Кому помогут сны, что мне лишь снятся,
И предостереженья кто учтет.

Притягивает лист меня магнитом,
Его я заполняю не спеша,
Шагают строчки строем монолитным,
А в них — моя летящая душа.

Мы рвемся в запертую дверь

Не рвитесь в двери с надписью «Нельзя»!
Ту силу кто-то на себе проверил,
И опыту тому должны мы верить,
Когда пред нами запертые двери —
Опасность дышит, пальцем нам грозя.

О, если б верили мы в каждый благовест,
А видя знак о предостереженье,
Вмиг прекращали бы вперёд движенье
И усмиряли бы души брожение:
— Стоп! Здесь вулкан, и дует к нам норд-вест!

Предупрежденье слышим как запрет,
Оно нас напрягает и колышет,
Но уши голос разума не слышат,
Предчувствием борьбы нутро всё пышит.
Вкусить преодоление — вот секрет

Порывов наших, возражений и обид.
О, сколько карт у нас ещё в запасе!
Забыв про послушанье и опасность,
Всех запрещающих режем, солим, квасим —
Боимся, что наш козырь будет бит...

Не думая о страхе и рассудке,
В ту запертость мы рвемся каждый день,
Стучим, ломаем и замки, и судьбы;
Ведь чей-то опыт — он для нас как тень,
Свой *собственный* несём на день наш судный.

18 мая 2010 г.

Ван Гог*

Тоненькой струйкой вливается в сердце тревога,
Тоненькой ниткой восторг обвивает меня —
Перед картиной «Подсолнухи» кисти Ван Гога
Стану в сомнениях, голову тихо склоня.

Толстый мазок с беспокойно насыщенным цветом,
Нет здесь изысканности, но всё дышит теплом.
Это — как сумерки, что перед звонким рассветом,
Все здесь так искренне, прочь отодвинут апломб.

Шапки склонились, но в позах их всё ж непокорность,
Стебли цветков — как преамбула трудных дорог.
Господи, ты уж прости мне, родной, эту вздорность —
В этих картинах и святость звучит, и порок.

«Звёздное небо» воронками синими вспухло,
Водовороты те тянут и манят войти;
Груды, кормящие нас, в нетерпенье набухли —
Реки молочные хлынут на Млечном Пути.

Пóтом политое, ставшее чьею-то долей,
С пологом неба, грозящего летним дождем,
Ждёт косарей не дождется «Пшеничное поле» —
Мы постоим в этом поле, тот хлеб сбережём.

Вот в никуда через пашню уходит дорога —
Взмыла верста, полетела в небесную высь.
Сколько любви и тревоги в картинах Ван Гога!
Духом отчаянья вороны в небо взвились.

Вмиг над полями нависли их чёрные тени
И потускнел этот желто-оранжевый мир...
Жалкий «маляр» покидал нас больной и без денег,
Это сейчас он в искусстве — великий кумир.

---

*Ван Гог Винсент (1853—1890), голл. живописец, предст. постимпрессионизма. Сов. энцикл. словарь, М., 1986

Стали заметны всем вязкость мазков и контрастность,
Неприукрашенность жизни, что была вокруг,
Неукротимая жажда свободы и страстность
И одержимость, что вдруг замыкает наш круг.

Смотрят глаза васильковые с автопортрета,
Сжат в напряженье страданьем измученный рот.
Он — как герой незатейливых этих сюжетов,
Что нарасхват покупает богатый народ.

С тонкой усмешкою смотрит на нас с того света
Тот, кто страдал, преступая последний порог.
Эти полотна — на столько вопросов ответы!
А за столь ранний уход — да простит его Бог!

24 мая 2010 г.

Уходим, как пропавшие без вести

*«И бездна нам обнажена
С своими страхами и мглами,
И нет преграды меж ей и нами...»*

Ф. Тютчев

На счастье, на беду ли — не известно,
Но нет с тем светом связи у людей.
Уходят, как пропавшие без вести,
Лишь память остаётся от друзей.

А я советуюсь всё с ними часто,
И кажется, что слышу их совет,
И греюсь до сих пор я их участием,
Не веря, что уже со мной их нет.

Во сне ко мне приходит часто мама,
И всё зовёт меня в какой-то сад,
И жестом молча за собою манит.
Хочу пойти, но всё смотрю назад.

Там жизнь моя где-то внизу плетётся.
Смотрю с какой-то высоты я вниз
И знаю, что спуститься мне придётся,
Дай Бог не зацепиться за карниз,

Что разделяет ту и эту сферы
И заставляет видеть ту между.
С годами начинаешь больше верить,
Что наша жизнь подобна миражу.

Все наши устремленья в бесконечность —
На них уходит столько много сил!
В конце концов в глаза нам смотрит вечность
И забирает, даже не спросив.

Пройдя все испытанья и уроки,
Не знаем, что нам надо в жизни той;
Никто не знает точно даже сроки,
Когда нас призовут в тот мир иной.

Нам лучше будет там? А может хуже?
Откликнитесь, кто мир иной обжил!
Дорога, что ведет туда, всё уже,
И впечатленье — будто и не жил.

На что уйдут оставшиеся годы?
Зачем-то ж нам Господь их подарил!
Уже я вижу того света своды,
И кто-то сверху взор в меня вперил.

Но верю, я пройду сквозь стену эту,
Узнаю тайны все небытия,
Вам передам их как-то по секрету,
Хоть и закон нарушу Божий я.

18 апреля 2010 г.

*Петля Мебиуса**

Мне лентой Мёбиуса извернуться надо,
Чтоб выжить в своем замкнутом пространстве;
Нет сил и денег для далёких странствий,
Болезни разрывают, как торнадо.

Я выворачиваюсь как-то наизнанку
И склеиваюсь с правой стороною —
Тогда я просто плачу, а не вою,
И даже улыбаюсь спозаранку.

Я лентой Мёбиуса предстаю для близких,
Разнообразием блещу для посторонних,
В белом наряде — на пирах вороньих,
А для себя всегда — на грани риска.

— Угомонись! — порой твержу я строго, —
Плетись согбенно, покорись и сдайся!
Так нет же: — Море, хоть на миг раздайся! —
В его пучину я лечу с порога.

И может, вопреки судьбы веленью,
Я извиваюсь, чтоб не как-то выжить,
А из того, что мне дано, всё выжать,
Не подвергая Божий дар сомненью?..

Не задохнуться, не попасть в петлю бы,
Не стать бы жертвой этих ухищрений!
Внезапно обретаю дар прозрений
И вижу ясно, как Господь нас любит.

13 апреля 2010 г.

---

*А.Ф. Мёбиус (1790-1868), нем. математик, установил существование односторонних поверхностей («лист Мёбиуса» - склеивание двух противоположных сторон прямоугольника) — Энциклоп.с.л., М.,1986

Подснежник

Подснежник лазоревый,
Вестник весны синеглазой!
Ты смотришь доверчиво так
На прогалинах редких.
Тебя не украсят в гостинной
Хрустальной вазой,
Ты сам украшение парков
И душ наших ветхих.

Да пусть не сорвёт тебя
Чья-то рука ненароком!
Глаза белых ангелов
Снизу глядят, словно совесть.
Выходит подснежник,
Не споря с погодой и сроком,
Как нежной весны
Для прочтения открытая повесть.

4 марта 2011 г.

Как рождаются стихи

*«Когда б вы знали, из какого сора
Растут стихи, не ведая стыда,
Как глупый одуванчик у забора,
Как лопухи и лебеда!»*

А. Ахматова

На вопрос, стихи как пишутся,
Не ответит вам никто.
Это — как хлеба кольшутся,
Как ответить — «Бог есть кто?».

Что приснилось, что пригрезилось —
Каждый образ на счету;
Что-то в память просто врезалось,
Прицепилось на лету;

Что-то где-то я подслушала,
Что-то где-то я прочла
И особу непослушную
Строгой даме предпочла;

Кое-что сама додумала,
Что — у классиков брала —
Я сама себя придумала,
Кое-где лишь приврала...

Слышу — сверху льётся музыка,
Я вхожу в поток реки,
Вверх иду тропинкой узенькой,
Жду протянутой руки;

Встреча с рифмой заковыристой —
Шаг вперёд и два назад;
Я уже дышу прерывисто,
Есть сюжет — не тот фасад.

Запах роз влечёт волнующий
Или на окне герань,
Музы перст ли указующий —
О, как незаметна грань

Между вымыслом и истиной
Что — шутя, а что — всерьёз,
Между пламенем и искрами,
Что — трагично, что — курьёз...

В куче образов зарылась я —
Где исток и где конец?
И сама вдруг удивилась я —
Что-то вышло, наконец!

26 марта 2010 г.

Ты и зимою — мой кусочек лета

*Моей подруге, крестной сестре Куц
Татьяне в день знакового юбилея
посвящаю*

Не бойся своих лет, моя подруга!
Мы постигали нашей жизни тайны,
Все мысли, все поступки — не случайны,
Ведь дополняем мы с тобой друг друга.

Представить трудно — Скорпион и Рак,
Мы сорок восемь лет с тобою вместе!
Храним любовь всегда в надежном месте
И, споря, не доходим мы до драк.

Я у тебя училась оптимизму,
Умению прощать, не притворяясь.
Строптивость проявляла часто — каюсь!
Каждой из нас Бог дал свою харизму...

Спасибо за тепло и щедрость сердца —
Костром любви твоей всегда согрета.
Ты и зимою — мой кусочек лета,
Как для спасенья — потайная дверца.

Пришли мы вместе к вере и смиренью,
Давал Господь нам и ума, и силы,
Но без тебя я не была бы сильной —
Сникала я под ветра дуновеньем.

Твоё плечо — моя опора.
Я тем же не всегда могла ответить,
И это трудно было не заметить —
Прощала ты, не увязая в спорах.

Спасибо, Чижик мой, за вдохновенье,
За то, что ты во мне таланты видишь,
Что замечаньем грубым не обидишь
И гонишь прочь унынье и старенье.

Когда «зеро» нашло твою семерку,
Оно подумало — наверное, ошиблось.
Дай Бог, чтоб ты о возраст не ушиблась
И сохранила бодрость и сноровку.

Мое второе «Я», ты — моя совесть,
К тебе лечу я с радостью и горем.
Возьмемся чайками с тобой над Чёрным морем —
Пусть не кончается о нашей дружбе повесть!

22 июня 2010 г.

Поминальная поджарка

(Муки творчества)

В моей непозитической берлоге
Ищу я рифмы и пишу сонеты.
И в каждой строчке, даже в каждом слоге
Божественные слышу я советы.

— Здесь перебор, — на ухо шепчет Муза, —
А здесь я вижу дым и чуть кокетства.
— Я чувствую, что я тебе обуза.
Прости, родная, что впадаю в детство.

Потом мне Муза слог слегка подправит
И уточнит отдельные моменты,
Вдохнет и скомканный листок расправит,
Опять журит — скупа на комплименты.

Так иногда до самого рассвета
Мы с Музой уточняем все детали.
Мои вопросы — часто без ответа;
Не заглянуть мне в голубые дали,

Где обитают ангелы и музы,
Где музыка и торжество гармоний,
Где образы летят шарами в лузы
И высший суд — для всех, без церемоний.

Моя наивность это не постигнет,
Все образы — немного приземленны.
Той синей высоты мне не достигнуть —
Смотрю на мир наивно-изумленно.

Доверчива, я жду в ответ доверья,
Наивность — хуже воровства порою.
Но муза вдруг ушла, не скрипнув дверью,
И слезы я от глаз сторонних скрою.

А вроде бы все хорошо так было:
Миг откровенья — и родился образ.
Каким же словом я его убила,
Что вместо целого осталась только обрезь?

Ее я поперчу, посыплю солью,
С лучком поджарю чуть на маргарине...
Не модно в наше время быть Асолью —
Поджарку съем я, помянув тот образ,
А заодно и Александра Грина.*

25 декабря 2010 г.

Круг сомнений

Александрю Батюку посвящаю

Усмехаясь так голубоглазо,
Вы предстали перед объективом.
Сосны защищают Вас от сглаза,
Да и бор весь вздыбился активом.

Вы — его природная частица,
Как его свежайшее дыханье.
Солнца свет так на очках искрится,
На устах — стихов благоуханье.

---

*Асоль — героиня романтико-фантастич. повести Александра Грина (1880-1932) «Алые паруса». Советский энциклоп. словарь, М., 1986

Столько в них мальчишеского рвенья,
Бьет фонтан метафор и сравнений.
Душу оголяя без зазренья,
Маните меня в свой круг сомнений.

И кружусь я с Вами в хороводе
Слов и образов неповторимых;
И моей рукою кто-то водит,
Замыкая круг двух душ ранимых.

На снегу костер Вы разложили,
А вокруг — лесные человечки.
И, согревшись, образы ожили,
Зазвенев серебряным колечком.

Нет конца у Ваших всех фантазий,
Пропахали жизнь Вы многогранно.
Гнев ли, радость — Вы всегда в экстазе,
Проза Ваша — дерзко филигранна.

Расхвалила Вас, не скрыв восторга,
Искренни, ей-Богу, комплименты.
В наше время бизнеса и торгоа
Опущу проблемные моменты.

Дай Вам Бог, чтоб сердце долго билось,
Чтоб стихи писались, как по маслу,
Чтобы еще больше в жизнь влюбилась,
Вы — во всех делах великий мастер.

В час, когда душа уже на взлете
И запущен двигатель прощаний,
Будем думать только о полете,
Новизне надежд и обещаний.

20 ноября 2010 г.

Целую вас и обнимаю

Ах, эти поцелуи на бумаге!
И рядышком — «бумажные» объятия.
Их в письмах к нам доносят феи, маги,
На феях этих — розовые платья;

А маги все — лишь в белых одеяньях,
Они приветы светлые приносят
Друзьям и близким, видя в их деяньях
Моменты, когда сердце ласки просит.

Та безыскусственность объятий, поцелуев
Действительно ласкает нас и греет.
И мы в ответ друзей наших балуем
И знаем, та любовь, что в сердце зреет,

Росточком нежным выйдет на бумагу,
Заветными в конце письма словами;
И верю я, что не ошиблись маги,
Связав меня волшебной нитью с вами.

От поцелуев ваших и объятий
Счастливою я стану хоть на время.
Так не хватает нежных восприятий,
Когда несешь по жизни свое бремя!

Проникнута взаимной теплотою,
Я шлю свою любовь в конвертах белых.
Навек согреты мы любовью тою,
Что пламенеет соком вишен спелых.

Нас разбросали годы, расстоянья,
А мы, как к солнцу, тянемся друг к другу.
Нет между нами противостоянья,
Пускаем нежность мы свою по кругу.

В конце письма, прощаясь не навечно,
Я груз проблем на миг отодвигаю —
Всегда пишу вам искренне, сердечно:
«Люблю, целую вас и обнимаю».

29 декабря 2010 г.

Целебный сон

В эту бессонницу что-то свершается вещее,
Что-то тревожит и грешную душу томит.
У изголовья — лишь темные крылья зловещие,
И черный ангел с постели никак не взлетит.

Белый здесь тоже, я слышу его воздыхания,
И между ними безмолвный идет диалог.
В воздухе — шорох двух сущностей этих порхания,
Но на подушку со мною мой сон наконец-то прилег.

Взял на себя он развязку ночного борения
И неразвязанный узел дневных всех тревог.
Господи, дай мне мгновенье покоя, забвения —
Дух мой в борьбе каждодневной совсем изнемог.

Пусть без меня разрешатся во сне все сомнения,
Ангел мой белый, я знаю, подставит крыло,
Ласковый ветер подарит свое дуновение,
Сердце покой чтоб хотя бы во сне обрело.

Пусть будет это не смертный покой и забвение,
А передышка для новых дорог и побед,
Светлых надежд всех святою водой омовение,
Непротивление злу и смиренья обет.

Сон мой желанный, мое долгожданное лакомство,
Ты — укротитель дневных необузданных чувств.
Часто во сне молодой себя вижу и радостной,
В нем я сквозь времени бег в свое прошлое мчусь...

Передоверив реальную жизнь белым ангелам,
Я ухожу в лабиринты целебного сна.
Сон тот целебный подарит волшебное танго нам,
Где есть ромашки и луг и где в сердце весна.

1 января 2011 г.

Воронка

Я слышала с рожденья самого, с начала,
Как мощно музыка в моей душе звучала.
Мне даже в детстве в коммуналках было тесно,
Так как во мне всегда наружу рвалась песня
И разрывало грудь многоголосье хора —
Я из воронки узкой мчалась вся в просторы.

Не зная нот и даже не имея скрипки,
Смычком вожу я по судьбе, словно по нитке,
Наивно думая, что управляю ею
(Сейчас как вспомню это — сразу же краснею).
А жизнь корёжила, ломала, умирала
И постепенно вдохновенье тихо крала;

И клочья времени летели мне навстречу,
Я разводила их рукой, как тучи в речке;
Возможно голос мой летел из звёзд (сквозь звёзды?),
Передо мной проблем выстраивались вёрсты...
И вдруг — всё стихло, улеглось, гортань засохла —
А может я от громкой музыки оглохла?

В той тишине всё спит. Едва вздыхают травы.
Наверное, и впрямь наелась я отравы.
Смычком по ниточке судьбы вести стараюсь,
Но звука нет. В комочек я сжимаюсь.
Никак не проведешь судьбу-воронку —
По тонкой нитке я вхожу в воронку.

Со мной характер мой, любовь, уменя,
Смиренье — всё, что избегает тленья;
С какой-то сущностью соприкасаюсь,
Прошу прощения и тихо каюсь, каюсь,
Но песню мысленно петъ всё равно пытаюсь.

6 февраля 2011 г.

* * *

***Моей подруге Сербуловой
Альбине Павловне посвящаю***

*«И вечный бой,
Покой нам только снится...»*

А. Блок

Сорок пять — не круглая дата
И не всё ещё позади.
Мы с тобою в одном виноваты —
Нет смирення и сердце зудит,
И зовёт в какие-то дали,
И щемит при встрече с бедой.
Мы виним себя, что недодали,
Не смешали духовность с едой;
Не смирились и не взбунтовались,
Не польстились и не отреклись,
Вдохновляя других, улыбались
И добро творить не зареклись.
Извини, что пристроилась к дате, —
Хоть вприпрыжку, но только с тобой
Мне б и дальше суметь, как когда-то,
Продолжать наш блоковский бой.
Чтобы где-то согреть на привале
И успеть бы подставить плечо,
Чтобы вместе на что-то плевали,
Чтобы было в пути горячо.
Только б ты ни о чём не жалела

И однажды, несчастьям назло,
Чтоб от счастья ты ошалела
И сказала: «Хоть раз повезло!»
Но к везению я не причастна,
Больше верю в глаза, чем в судьбу...
Только счастья тебе, только счастья,
Только любящего судью!

4 декабря 1987 г.

III.

***СВІТЛЕ
ДЖЕРЕЛЬЦЕ***

Березневий етюд

Блукає сонце в березневім небі
І палко голу землю обіймає,
І так вже пестить, ніжно зігріває,
Мов зцілює її хворобу й неміч.

Земля до сонця так покірно лине!
Смарагдово травиченька сміється,
Стежина в полі стрічечкою в'ється,
І вже кигикання я чую журавлине.

Бруньки десь непомітно набухають —
Ще їх не бачить прозорливе око,
Та вже у парі стрекотять сороки
Й зоби у голубів коханням напухають.

А березень весні молодшим братом
У сині очі пильно зазирає,
І метушливих горобців маленька згряя
Цвірінькає, щоб сум увесь забрати.

18 березня 2009 р.

Натюрморт

Борщем у хаті пахне, хлібом житнім
І ще чимсь заспокійливим й смачним,
І всі ці пахоці — неначе слово «жити»,
Що змістом переконає гучним.

Три яблука рожевих на тарелі,
Як спогади про літо та любов;
Узвар в полумиску, де груші та жерделі
Так порозморщились, неначе свіжі знов.

Душа завмерла птахом на спочинку,
А очі вгледіли на лавці гарбуза,
Що, як хлопча, злякавшись свого вчинку,
Пригнувся там, бо знає, де лоза...

Цей хатній побут так мене втішає,
Так вабить око, мов би натюрморт, —
Я знов у подорож в дитинство вирушаю
І чую найважливіший акорд.

Всі речі тут — невимушена сповідь
Про щось найголовніше у житті,
Що поглинає нас, як та весіння повінь.
То побут наших душ — і нині й в майбутті.

4 березня 2009 р.

Весняне натхнення

Вже теплі дні і вечори прозорі,
Смарагдом вабить око першоліст,
Вночі підморгують нам кришталеві зорі,
І перших солов'їв вже чути свист.

Вже випростав каштан долоні-листя,
І жовтим полум'ям нарцис дихнув на нас,
Богує в небі сонце променисте
І гріє землю, доки день не згас.

Вона ж вже так і розкош'ує, й квітне,
Так прикрашає сквери та сади,
Що завмирає серденько у квітня,
Неначе хтось там голочку всадив.

О земле моя, земелько рідненька,
Квітуй в любові, щастя пий з долонь!
Ти всім їм, своїм місяцям, як ненька,
І кожен з них до тебе йде в полон.

Всяк любить землю на свій смак і розсуд:
Хто сипе снігом, а хто лє дощем,
А хтось дарує теплі ночі росні,
Від чого голова п'яніє вцент.

Процес відродження — це справа трьох весняних
Чарівних місяців, що кличуть в майбуття.
Вони вкривають нас дощем веснянок
Й дарують повне відчуття життя.

Та всі дванадцять роблять свою справу
І щиро так висловлюють любов.
Весінні води хай вгамують спрагу,
Бо вже бадьорить нас натхнення знов.

18 квітня 2009 р.

Снігові асоціації

Смачне повітря, коли сніг іде,
І білим килимом дороги вкриті,
І ранні перехожі де-не-де,
І світлим сумом душі оповиті.

В новому році сніг наче новий,
Сліди, як мрії, тихо засипає.
Я мовчки йду, не піднімаю вій,
І тута в серці наче засинає.

Отак би йшла та йшла, як сніг іде,
Блаженний спокій огортає плечі.
Пухнасте щастя десь на мене жде,
Торкаючись щоки пером лелечим.

Я — горилиць в наметі сніговім,
Крилами б'ю, орлиця та неначе.
Про щастя всьому світу розповім,
А наді мною — чорний ворон крияче.

11 січня 2011р.

Падає яблучко

«Де вас подіти, зелені надії?
Вас так багато — серце порветься!»

М.Рильський

Срібним дзвіночком липневий світанок
Будить мене і веде за собою.
Йду поміж яблунь, що мовчки юрбою
Слідом ідуть все, немов наостанок.

Сад на світанку такий вже врочистий!
Краплі роси на плодах недостиглих —
Мабуть вже вмитися яблука встигли
І блискотять у рожевості чистій.

Зовсім зненацька, немов щось наснилось,
Падає яблучко з гілки додолу,
Наче моя нездійсненна доля
Зіркою з неба на землю скотилась.

Ніженьки впевнено, легко ступають,
Сонечко вже випливає з-за хмари.
Не зрозумію, чи йду, чи то марю,
Та все на щось я надію плекаю.

27 липня 2009 р.

Очікування дощу

Чому таке спекотне літо?
Чому нас сонце так не любить?
Повітря полум'ям нагріте —
То суховій живе все губить.

На небокраї десь хмаринка
Така малесенька з'явилась,
Вона несе в собі краплинки —
Дивись, як низько нахилилась.

Та вітер геть її розвіяв
І пилу куряву здіймає.
Примружать квіти свої вії,
Бо кожна квітка очі має.

Ми дивимося в небо разом —
Побачим ще хмаринку може?!
Щось гуркотнуло десь відразу —
Я вірю, Бог нам допоможе.

І хмарки в небі закружляли,
Вмить потемніло все на сході:
Про дощ ми стільки розмовляли,
А він до нас вже з неба сходить.

30 липня 2010 р.

Жовтневий роздум

Зеленіє листя ще у жовтні,
Мабуть, перший сніг його накриє.
Лиш каштани й клени вже пожовкли,
Під вікном у мене липа мріє.

Де-не-де в ній золоте вкрапління,
Бджоли вже давно нектар зібрали,
Чай п'ємо з крилатого цвітіння,
Що ці гілочки подарували.

Липові парфуми пригадаєм,
Що давали влітку насолоду.
Спогади ті, як дитя, гойдаєм,
З ними — душі набувають вроду.

Ця краса жовтнева так бентежить!
Вірю у відродження природи,
Та за мною пильно так хтось стежить —
Вже не поверну свою я вроду.

Хай душа і квітне, і радіє —
Щедрістю природа надихає
Нас на добрі вчинки й світлі дії.
Чом же ми сумуємо й зітхаєм?

Час пливе, як хмари в день осінній,
Йде життя за часом швидким кроком.
Та ще мрію я про небо синє
Й щастя, що зустріну ненароком.

15 жовтня 2010 р.

Світле джерельце

Я ставлю квіточку якусь перед очима
Чи горщик з рослинкою якоїсь,
Щоб світло йшло від того, що ми чиним,
І все, що так колись намріялось, збулось.

Та квітка так мене красою вабить
І так вже душу ненароком звеселя,
Одноманітність праці, наче пісня, згладить,
І настрій прийде невідомо звідкіля.

В нужденнім царстві нашім бідність крає серце,
Від безпросвіття я здригаюсь уві сні.
Та в кожній квітці світле б'є джерельце,
І кожна гілочка радіє по весні.

Я крадькома нап'юсь з того джерельця,
Позичу радощів, торкаючись гілок, —
І знов пливе мій човник, і весельце
Здіймає бризки в небо до зірок.

31 березня 2009 р.

Стану до мольберта

(Майстерклас)

Життєві фарби йдуть крізь мене,
Я не встигаю їм радіти.
Червоний біль і сум зелений —
Куди ці замальовки діти?

Червоне піде хай у ранок,
В яким надії ще жаріють;
Зелене — це бальзам на рани
Для душ, які ще досі мріють.

У вечори хай піде синє,
Щоб сутінки були прозорі,
Щоб я побачилася з сином,
Доки ще бачу сонце й зорі.

А жовте, чи то золотаве, —
То радість бабиного літа,
Коли зелена ще отава
Й землячка сонечком зігріта.

Як полум'я жовтогаряче,
Кохання хай нас довго гріє.
Блакитною сльозою плаче
Душа, що молячись радіє.

Брунатні кольори — то старість,
Що у полон бере довчасно.
Добавлю в неї жовту радість
Й прикрашу квіточками рясно.

Коли вже зовсім щезнуть фарби
І вкриє землю білим снігом,
Я одягну старий свій фартух
І стану до мольберта з сміхом.

Ото вже зараз там потішусь,
Висловлюючись різнобарвно!
Малюю фіалкову тишу —
І на душі стає так гарно.

9 жовтня 2010 р.

Зілля проти журби

Тішитесь тіло, бо ще один рік прожило;
Тішитесь розум, що всупереч віку працює;
Тішаться цифри, шикаючись в ряд за зеро,
Наче їх вслід хтось наздогін добряче лущює.

Тільки душа не радіє з роками чогось —
Смуток, тривога без пропису в ній оселились.
Може нашіптує їй цю невпевненість хтось?
Може їй сльози печуть, за життя що пролились?

Душенько, мила, прошу тебе — не журись!
Зійдуться якомсь вже, мабуть, ті дебіт і кредит;
Ближче й міцніше до світла й добра притулись —
Тільки вони нехай будуть метою і кредо.

Тіло і розум мій, вірю, прислужать тобі,
На досконалість твою віддаю всі зусилля.
Не загубитись би, не розчинитись в юрбі —
Ти приготуй проти суму й журби мені зілля.

Я, не лінуючись, зранку його заварю,
Чи то запарю. Як скажеш — все буду робити.
В смутні часи ці — не кинь мене, Поводирю,
Силам всім чорним,благаю, не дай мене вбити!..

Стільки краси листопад розістлав навкруги!
Хай моє серце відчує красу ту, побачить,
Хай порадіють красі тій мої вороги!
Дай мені мудрість діла їх погані пробачить.

Ось і означила цілі майбутніх всіх літ.
Скільки мені ти їх, Боже, відпустиш — не знаю.
То ж не закінчую ще я земний свій політ —
Силочки всі, що для здійснення цілей, єднаю.

13 листопада 2009 р.

Я зупиняю мить

Як швидко тануть мрії,
Як стрімко плине час!
Це він летить крізь нас,
Примружуючи вії.

Все глибше зморшок слід,
Все менше ми радієм.
Нездійснені надії
Немов біжать услід.

Я не живу минулим,
І все ж — воно в мені.
Приходять уві сні
Літа, що промайнули.

Але я кожний ранок
Відшукую красу,
Спішу зійти на ганок
Вітати живність всю.

Птахи не так співають,
Бо це вже листопад,
І день ген-ген на спад,
Нас ночі сповивають.

Я вірю, в листопаді —
У всім своя краса.
Хоч плачуть небеса,
Нас тішать зорепади.

Так рано сутеніє,
Згоріла осінь вщент,
Та явір — з листям ще.
Й верба ще зеленіє.

Дзвенить на вітрі міддю
Могутній старий дуб.
Він певно закоцуб,
Все ж — володіє миттю.

А сонце в листопаді —
То нам як Божий дар,
Як до куті узвар,
І ми, як діти, раді.

О, як для нас важливо
Впіймати мить краси
І донести до всіх
Ці миті бережливо!

В тумані ранки сиві —
Вогонь душі не згас.
Знов зупиняю час,
Бо ранки ті — красиві.

Життя — це, мабуть, миті,
Що пам'ять зберегла.
Вони — як два крила,
Що нам дають летіти.

21 листопада 2009 р.

Проліски

*Присвята Валентині Дроботенко
(м.Огеса)*

Первоцвіти всміхнулись яскраво
Крізь торішню траву в нашім парку,
Їм під снігом було вже так парко:
– Чи прийшла вже весна там, цікаво?

Я милуюсь цвітінням цим ніжним
В снігову і холодну ще пору.
Просить березень зиму сувору
Підібрати свій шлейф білосніжний.

Вже і сонечко високо ходить,
Прогріваючи землю в час денний.
Щоб прикрасити побут буденний –
Око проліски перші знаходить.

Так потішила серце ця зустріч,
Між дерев квіточки кличуть весну.
Раптом всі мої мрії воскресли –
І несучи їх весні я назустріч.

2 березня 2011 р.

Токката і фуга ре-мінор І.С. Баха

Що значить «фуга»?
Це — латинське слово
І значить «біг», за планом, до мети.
А може від чогось,
Що помилкове?
Від повсякденної дрібної суєти?

Скоріш — останнє,
Бо життя заносить
В своїм потоці часто не туди,
Не в тому напрямі,
Що серце просить,
А з думкою — «щоб не було біди!»

Так й біжимо,
Знесилені і мокрі,
Доки над нами не хитнеться дах.
Аж ось почули
В музиці ми докір —
Це фугою до нас звернувся Бах.

Ти чуєш стук?
Це стукає сумління
У двері, у вікно чи в серце, може;
Це рвуться з нас
Ростки того насіння,
Що сіяли батьки, йдучи на ложе.

Мають прорвати
Грунт наш найтвердіший,
Хоч, дійсно, ця робота надважка.
Та те сумління
Душі наші тішить,
А fuga Баха — в ролі ватажка.

Життя потік
Проноситься рікою,
І в ньому ми в стремнині тій пливем.
І, пливучи,
Такі діла ми коїм,
Що навіть диво — як ми ще живем.

Той ритм життя
Нас так дисциплінує!
Потік той в невідоме нас несе,
Він наші особистості формує,
Шкода, що вимиває ледь не все.

Та інколи у двері стукне доля,
Нагадуючи нам, що занесло.
І треба нам тоді
Шалена воля —
Йти проти течії, тримаючи весло...

Настирливо відлунює токката
І за собою нас веде кудись.
А ті акорди,
Надто вже строкаті,
За світлі струни тягнуть нас увись.

Та музика
Нас кличе за собою,
І вже не важко проти течії,
І ми немов готові вже до бою,
Бо музику ту чуєм —
Лиш її.

І в ритмі фуги той
Вже пульс наш б'ється,
І бігу віддаємось до кінця.
Хай світлий янгол
Понад нами в'ється
І фузи в унісон стучать серця.

Грудень, 2009 р.

Зимові мрії

Навшпиньки стану, щоб дістати сонце, —
Воно ж бо взимку дуже низько ходить,
І день зимовий вип'ю я до денця —
Турботи мене зовсім не обходять.

Вони всі змерзлись у товщену кригу,
А двірник їх мерщій піском присипав,
То ж пролежать, мабуть, всі до відлиги,
Щоб нас той побут та щодня не смикав.

Радіймо ж свіжим пахощам зимовим,
На вікнах намалюймо візерунки,
Зробімо час цей святом безумовним
І будемо чекати подарунків.

В зелених сукнях радують ялинки,
І всі дерева — в капелюхах білих;
Не гаймо ж в день короткий ні хвилинки,
Нехай думки літають, як на крилах,

Та все про світле, що було і буде,
Про щастя наших діточок, онуків —
Для них Господь те щастя роздобуде.
Я чую вже мелодію тих звуків —

Зима частує нас Різдвяним співом,
І серце б'ється, як колись в дитинстві,
І радість кукурікає нам півнем,
І співбесідую я з Богом наодинці.

У нас гаразд все буде — Він так каже,
Цю зиму ми переживемо якимось,
А далі настрої нам весна підкаже —
То може кількість й перейде у якість.

Яка там якість! То вже інша справа.
Не все ж від Бога в цім житті залежить.
Немало є в нас партій, є держава,
Та й нам якийсь-то голос та належить...

Різдвяні мрії палахтять, як зорі,
А місяць зачепив з дощем відерце.
Зимові дні хай всі будуть прозорі,
Нехай хоч трошки відпочине серце.

6 грудня 2010 р.

Птахи не сіють

*«Все труды человека — для рта его,
а душа его не насыщается».*

Біблія, Екклесіаст, гл.6, в.7

Коли ж закінчу ту важку роботу?!
Одне зробила, друге — на підході.
Чи то я притягаю цю турботу?
Чи сил не маю їй сказати: — Годі!?

Їй краю і кінця нема ніколи.
Невже нас Бог створив лише для праці?
Я зупиняюсь і дивлюсь навколо.
О, скільки тут навкруг зелених грацій!

Не бур'яни то під сапу лягають,
А витвори природи і мистецтва.
Вони тремтять, волають і благають,
А я їх — то під корінь, то під серце.

Та то ж я — для картоплі та редиски,
Для винограду, буряків та моркви,
Щоб восени — та не порожня миска,
Та щоб сусіди, врешті решт, замовкли.

Бо кажуть, що коли земля пустує,
То селяться чорти між бур'янами,
І ночі кожної вони пустують,
Знущаючи і сміючись над нами.

Про тих чортів чи вірити — не знаю,
Та тільки бур'янів мені тих шкода.
Якусь страшенну втому відчуваю,
Коли вертаюсь зі свого города.

Та хай вже буде грець тому сапанню,
Якщо душа так скаржиться і тужить.
Може за віршем зайвим недоспання
Вже якось те сапання надолужить?

Птахи не оруть і зерно не сіють,
І бур'яни, звичайно, не сапають.
Господь дав крила їм та ще — надію,
По Божій милості щось попоїсти мають.

До іншого я докладу старання,
Щоб вдосталь перш за все душі радіти.
Я припиню з сусідами змагання —
Хай на тій грядці виростають квіти.

4 червня 2009 р.

Спогади про рай

*Пам'яті мого діда Ворона Геніка,
що емігрував у Канаду в 1916 р.,
присвячую*

Океан перетнула моя рідна бабуся,
Щоб онукам своїм порадіти.
Вже брати її й сестри на Україні померли,
А в Канаді — онуки та діти.

Шанували ми бабцю, від роботи звільняли
І солодощами пригощали.
Та все більше бабуся кожний день сумували,
Про минуле все нам сповіщали.

Дарували рідненькій новий одяг й намисто,
Кашемірову в квітах хустину.
А вона, бідолашна, все по саду гуляла
Й сумувала по старій хатині.

Нас, онуків, все звала то синком, то дочкою,
Часто «мамою» кликала дочок;
Уві сні мов, блукала по кімнатах будинку,
Згадуючи вишневий садочок.

«У тій білій хатині я колись народилась,
До криниці босоніж ходила.
У вишневім садочку твого діда зустріла,
Твого татка я там народила.

Принесли лелеченьки згодом також дві доні...
А яка була чиста водиця!
Хоч під вечір нестерпно в нас боліли долоні,
Та життя те, як рай, мені сниться.

Як сідала родина біля хати вечерять,
Як пісні ми до ночі співали,
Щебетав соловейко, звеселяючи душу, —
Саме так ми *Вітчизну* сприймали».

Я питаю стареньку, чи життя в нас нужденне,
Може нам солов'ї не співають?!
Чом же сад, що навколо, чом добробут буденний,
Чом душі її не звеселяють?

«Подивись-но, бабусю, як ся мають онуки
В цій країні, що їх пригорнула!» —
Та сидить вона сумно, склавши нахрестно руки,
А у відповідь лише зітхнула.

Лиш здригнулися губи у моєї голубки,
Та сльоза на долоні скотилась.
«Мабуть, рай — той куточок, де серденько співало,
Де людина колись народилась.

То ж не можу забути ні ту білу хату,
Ні смerek, що від краю до краю.
Та, хоч важко жилося в чарівнім Прикарпатті,
Я душею туди відлітаю».

Мамині наспіви

*Світлій пам'яті моєї матері
Чернікової Ганни присвячую*

Вишивала сорочечку
Для свого милого,
Вишивала сорочечку
Для тебе одного.
Вишивала сорочечку
Свічечка горіла,
Якби знав ти, мій Васильку,
Як тебе любила.

Як я тую сорочечку
Тобі приміряла,
А зозуля у гасчку
Літа кукувала.
Приміряла сороченьку —
Серденько раділо.
Чи не знав ти, мій Васильку,
Як тебе любила?

Дарувала сорочечку
Своєму милому,
Дарувала сорочечку
Я йому одному.
Дарувала сорочечку —
Серденько боліло.
Не радів ти, мій Васильку,
Що тебе любила.

Вишивала сорочечку
Для свого милого,
Вишивала сорочечку,
Не знала одного:
Буде тая сороченька,
Та моя робота,
Васильку й другій на втіху,
Мені на скорботу.

Як я тую сорочечку,
Співаючи, шила,
Ти з другою у гаечку
Цілувався, милий.
Цілувався, милувався,
На рушничок кликав.
Ой, навіщо ж ти, Васильку,
Зробив мені лихо.

Грудень, 2000р.

В красі я втіху бачу

(Сонет)

Що серце повниться то радістю, то болем —
Це не залежить від весни чи літа.
І взимку іноді душа зігрита,
Коли хтось посміхнеться мимоволі,
Чи похвалою раптом підбадьорить
У мить, коли ти навіть не чекаєш,
Але почує, сумно як зітхаєш,
І щось для твого порятунку створить;
Коли надія, наче день останній,
Пішла за обрій, щоб не повернутись,
І серце тисне, що не ворухнутись, —
В красі я втіху бачу первозданній,
Що навкруги нас будь-коли розлита,
І вся земля якою оповита.

15 червня 2009 р.

На узбіччі дороги

Тримай свій розум в благодаті Божій,
А почуття — у свіжості ранковій,
І хай тебе плітки всі не тривожать —
Купуй свій спокій по ціні ринковій.

Коли ж твоє захмарилось обличчя
І спокій — наче мрія недосяжна,
Зійди на мить з дороги на узбіччя —
Побачиш краще світ наш неосяжний.

Твоя тривога зменшиться до цятки,
Коли почуєш солов'їні співи,
Коли відкриєш потайні дверцята
У світ, де ми колись були щасливі.

Вдивись у сьогодніні поривання
З того узбіччя, де повзе комашка,
Де бачиш ти повітря коливання
І чуєш, як виводить дика пташка.

Вгамуй на мить всі роздуми шалені,
Побудь в полоні спокою і тиші,
Відчуй, як вільно дихають легені,
Як ті думки тривожні всі принишкли

І світлі почуття оповивають;
Не так шматують душу протиріччя,
Не так вовки у серці завивають,
Коли звернеш з дороги на узбіччя.

16 січня 2011 р.

Приймаю тебе, доле

Кричать так жалібно й настирно гави,
Тумани стеляться вже вранці долом,
І я їду собі кудись кульгаво —
Мабуть туди, де ходить моя доля.

Чогось вона ховається від мене,
Немов не хоче засмутити чимось.
А я вже відчуваю достеменно,
Як ми із долечкою разом вчимось
Долати перешкоди, посміхатись,
Коли знущається з старих нечиста сила,
Що в кожную хату норовить напхатись,
Хоч ми її у гості не просили.

Щось долечка моя не вірить в щастя,
Воно й від мене личко відвертає.
Та хай тому вже щастю буде трясця —
Воно не в кожную хату завертає.

Приймаю тебе, доле, не ховайся!
Удвох здолаєм ту нечисту силу;
Повір мені й сміливіше тримайся,
Я все зроблю, щоб ми були щасливі.

Хай щастячко у нас якесь невідале,
Та підгодуєм ми його добряче.
Ти подивися, доле, в сині далі —
Он качки, що летять у вирій, крячуть.

Все буде добре, бо Господь нас любить,
Ми шлемо всім свої любові в небо;
В бабині літо сонце нас голубить —
Це щастя й є. Нам більшого не треба.

Вересень, 2010 р.

Dum spiro spero *

*«...Мавка спалахує раптом давньою
красою у зорянім вінці».*

Л. Українка, «Лісова пісня»

На світанку у вікно хтось стукнув,
Підхопилась — мерехтять ще зорі,
Хоч повітря вже якесь прозоре
Й повний місяць у обличчя дмухнув.

Може то біда чиясь шкребеться,
Кличучи мене на допомогу?
І якщо якусь хоч маю змогу,
Моє серце щиро відгукнеться.

Та скоріш згори то мабуть звістка —
Може готуватись вже в дорогу?
Саме час віддати подяку Богу,
З вдячністю прийнявши цю повістку.

Сон, що наймиліший на світанку,
Геть пішов. Стою біля вікна я.
Коли бачу — ніжна та святая
Постать у рожевому серпанку.

Я впізнала ці блакитні очі,
І ходи тієї легку пружність,
І енергій тих міцних потужність,
І запліднений вже стан жіночий.

Лютий місяць дні останні лічить,
Нас випробовує морозом, заметілю,
А на ній — завітчана мантилья,
І всміхається сором'язливо личко.

---

* Лат. — Доки дихаю — сподіваюсь.

Весно, рідна, ти не забарилась,
Хоч зима лютує наостанок.
Бачу крізь рожевий той серпанок,
Як земля вже пролісками вкрилась.

Ти — як Мавка з «Лісової пісні»,
Що колись створила мрійна Леся, —
На надію вчасно відгукнешся,
Бо чекати інколи вже пізно...

Відчиню вікно, тебе зігрію,
І подяк твоїх мені не треба.
Ти — як янгол, що зійшов із Неба,
Щоб здійснити нездійсненну мрію.

25 лютого 2011р.

Лютнева завірюха

Хурделить і танцює завірюха,
Вже місто білим саваном накрила,
Колючий вітер той в обличчя дмуха,
І сніг на всіх лягає легкокрило.

Це місяць лютий править бал останній —
Являє він весні красу і силу,
Та вже ось-ось вся розкіш ця розтане,
Весна його теплом своїм осилить.

На стрітення зустрінуться їх очі —
І лютий вже не буде сперечатись,
Бо до любові все навкруг охоче,
Навіщо ж почуттям своїм пручатись?

А сонечко крізь хмари проглядає
І намагається двобій звести до жарту.
Отак воно на стрітення буває —
І в сніговій нам від кохання жарко...

Кружляє сніг в цій білій заметілі,
Куди ступати — зовсім вже не видко.
Якесь тепло розлито в усім тілі,
І в голові думки летять так швидко...

Ледь ідучи, пересуваю ноги —
Бракує вже і сили, і здоров'я.
Прийти додому дав Господь би змоги,
Та все співаю пісню про любов я.

15 лютого 2011 р.

*****

Звездные Медведицы

Медленно наша Земля
      где-то в космосе вертится,
Солнце сменяют опять
      грозовые дожди.
Смотрит в ночное окно мне
      Большая Медведица,
Словно баюкает:
      «Счастье придет, подожди!»
Ковш наклонен —
      Из него мне с небес льется музыка,
Ручка ковша
      возвещает дорогу мне ввысь.
Тихо из тела уходит
      вся боль заскорузлая,
Парус во сне моем светлом
      изящно провис.
Бьется о волны, скрипит
      мое счастье-суденышко,
Звезды с небес дарят мне
      невзначай два весла,
Малой Медведицы ковш
      все черпает по донышку,

Чтобы судьба меня
                                в водоворот не снесла.
Так берегут меня
звездные обе Медведицы —
Светят в окно,
                                стерегут предрассветный мой сон.
Счастье мое
                                обязательно где-то засветится —
Бьется со счастьем сердце мое в унисон.

19 июля 2010г.

г.Одесса, Каролино-Бугазская Коса,
дача семьи Куц-Войтенко.

Лютики

Коленопреклонюсь перед поляной,
Что желтой радостью взорвала хмурый день.
И кто-то мне на ухо шепчет рьяно:
«За радость эту руки вверх воздень!»

О лютики, цветочки полевые,
Как забрели вы хором в этот парк?
Так много вас увидела впервые —
Спасибо, Господи, за этот желтый дар!

Ваш цвет — как в безнадежье просветленье,
Как смех детей, где поселился страх,
Будто от радуги небесной ответвленье,
Застывший поцелуй на ангельских устах.

Я не вплету вас в свой венок, как прежде,
И не сорву вас в маленький букет.
Пусть желтый цвет ваш маленькой надеждой
Подарит нежность мне на склоне лет.

Как хорошо, что в нашей жизни лютой
Все ж расцветает желтоглазый лютик!

10 мая 2010 г.

На пляже

О, сколько голых тел во всем разнообразье!
Все жаждут солнца, моет их вода;
В красе своей и явном безобразье
Здесь, на песке, они не ведают стыда.

Вальяжные с брюшком и стройные фигуры
Доверчиво предстали на показ,
Парят меж ними нимфы и амурсы
И предлагают средства для проказ.

Прельщает море всех, и буйство в нем фантазий,
Здесь дети строят замки из песка,
И взрослые, как дети, — все в экстазе,
Забыв на миг, что грусть есть и тоска.

Хоть здесь дай, Боже, пребывать им всем в забвенье
И отойти от будничных всех дел;
Разлегшись на песке, уйти в своем стремленье
В морскую даль, свой превзойдя предел.

И в воду, как в мечту, с разбега окунувшись,
Смываю жизни грязь и груз работ,
Смотрю я в небо вновь, как будто бы проснувшись,
Отряхиваюсь от земных забот.

Нам дарит пляж восторг и наслажденье,
В какое-то единство мы слились,
Здесь обретаем новое рожденье,
И мысль одна: «Мгновение, продлись!»

16 июля 2010 г.
Каролино-Бугазская Коса.

В тандеме

Голубой трамвай везет в Лузановку,
Нам с зеленым ветром по пути,
Я начну сезон свой пляжный заново —
Мне б местечко на песке найти.

Разложу там свое тело старое,
Ублажусь и солнцем, и водой.
Времечко минуло разудалое,
Хочется душе так на покой.

Но бужу ее я в утро раннее,
Прерываю предрассветный сон
И тащу с собою в даль туманную,
Окунаю в море, как в рассол;

Восторгаться заставляю чайками,
С ней плыву до самого буйка;
Хоть сопротивляется отчаянно,
Встряхиваю душу я слегка.

Тело полнится уже усталостью,
И желудок просит что-то съесть —
И бредет душа с моею старостью
Вверх по горке к дому на насест.

Чужды ей телесные потребности,
Тот азарт мой ранний тоже чужд —
Отягченная житейской брэнностью,
Рвется ввысь, хоть как я ни ворчу.

Так и тянем мы друг друга к светлости,
В неба синь, к песчаным берегам
И бежим от мишуры и светскости
К морю, в рощу слушать птичий гам;

На страницы белые зовущие
Вместе тянем новую строку,
И дружу с душою еще пуще я —
То она меня, то я ее влеку.

9 июля 2010 г.
г. Одесса, Лузановка

Утренняя припевка

Приласкай меня, солнышко божее,
Освежи меня, божья вода!
Выхожу в это утро погожее,
Хоть дорога ведет в никуда.

Вверх пойду я по узкой тропиночке,
Поклонюсь и цветам, и траве,
Отыщу я свою половиночку
С желтым венчиком на голове.

Обнимусь я тепло с этой радостью,
Улыбнется моя печаль;
Наслажусь и трудом я, и праздностью,
Пока сердце найдет свой причал.

А сейчас оно полнится музыкой,
Над рекой — колокольный звон.
Вверх иду я тропинкой узенькой
К утру раннему на поклон.

8 июля 2010 г.

Покой

«Лучше горсть с покоем, нежели пригоршня с трудом и томлением духа».

Библия, Екклесиаст, гл.4 ст.6

Покой, наверно, голубого цвета,
А может он зеленый, миг покоя?
Он так нам нужен в жизни беспросветной...
Любуюсь я притихшею рекою
И бледно-розовой полоской предрассветной,
Покой реки потрогаю рукою —
Природа не бывает безответной.
Я и Донец — мы вместе в веки кои!

Ответив на мое рукопожатье,
Река вздохнула утренним туманом.
Почаще к ней хотелось приезжать бы,
Да дни заполнены все суетой-дурманом,
И жизнь бурлит рекою беспокойной —
Барахтаемся в ней мы, как умеем,
И только снится иногда покой нам,
Увидев сон такой — от счастья млеем.

Лишь в Щурово покоем безмятежным
Обнимет лес и пахнет так рекою,
И входит свет в меня струею нежной,
И наслаждаюсь я сплошным покоем.
Тревоги на мгновение уснули,
И чувства где-то в зоне пограничной.
Лучи рассвета над рекой блеснули,
И пахнет жизнь поляной земляничной.

Торжественно плывут в покое мысли,
Подталкивает их реки теченье,
И звоном вечность над водой нависла,
А в сердце — Божьей милости свеченье.

Июль 2009 г.

Щурово Донецкой области

Похвала одуванчикам

Одуванчики, желтые цветики
На газонах весеннего города,
Вы — как смайлики, солнца приветики,
И невинность ваша мне дорога.

Сквозь асфальт вы везде пробиваетесь,
Чтобы ножку упругую выставить;
Светом солнечным наливаетесь,
Чтобы землю ковром желтым выстелить.

Между рельсами, между плитами
Вы — везде, будто лета разведчики.
Как устали зимою от быта мы!
Вы — полосочек счастья разметчики.

От друзей и любимых послания,
Семафоры восторга и радости,
Как исполнившиеся желания —
Чужды спеси вы и парадности...

Я из вас собираю букетики,
Чтоб поставить их дома и в офисе.
Те цветочки — как в счастье билетки,
Как момент отвлеченья для профи всех.

Расслабляются лица сердитые,
Как бутоны, сердца раскрываются,
Прочь уходят идеи избитые,
А букетики всем улыбаются...

Одуванчики, желтые цветики, —
От унынья, тоски очищение,
Как подсказанные ответики,
Сверху спущенное прощение.

29 апреля 2010 г.

Наслаждение в тиши

(Чай из трав)

Вдыхаю запах высушенных травок
И пью «вприкуску» ароматный чай.
Родные травы — лучше всех приправок,
Что купим мы в пакетах невзначай.

Моя рука касалась тех соцветий,
С молитвой собирала их в букет,
В тени раскладывала с думой светлой,
И переходит в чай весь этот свет.

Календулы оранжевой цветочки
И мяты перечной пахучий лист —
Вы расставляете во всех сомненьях точки,
И я восторга слышу легкий свист.

Светлеют мысли, голова светлеет,
Горячий чай мне все нутро согрел.
Свечи огарок то горит, то тлеет,
И весь мой грех в том пламени сгорел.

Спасибо, чай из трав, за причащенье
И за эффект для тела, для души,
За полное от скверны очищенье,
За это наслаждение в тиши.

17 декабря 2010 г.

Цветущий май

*Мае Сауловне Табачниковой
посвящаю*

Расцвел шиповник бело-розовыми звездами
Не в сентябре, как у Леонтьева*, а в мае.
Еще акация нам дарит радость гроздьями —
Вдыхаю аромат, от неги замирая.

Цветущий май с дождем и вьюгами пуховыми,
И с пеньем соловья всю ночь и на рассвете
Нас причащает снами яркими и новыми,
Где молоды мы, где призывно солнце светит.

И на душе во сне неимоверно весело,
А тело юное — подвижно и упруго,
Судьба счастливые билетки развесила,
И не ослабли под седлом еще подпруги.

В цветущем мае все пространство так сужается,
Он обнимает всех нас сбывшейся надеждой,
И только в светлые одежды наряжается
Все то, что сильно так тревожило нас прежде.

На клумбах городских горит пожаром сальвия,
Исходят чернобривцы пряным ароматом.
В цветущем мае тихо воскресаю я,
Хоть годы предают мощнейшим компроматом.

Задобрю возраст свой цветами майскими
И теплым дождичком сниму с него усталость,
Разгладит все морщинки ветер ласковый...
Как жаль, что уже мало майских дней осталось.

27 мая 2010 г.

---

* «А в августе зацвёл жасмин, а в сентябре — шиповник...» — строчки из песни популярного певца России В. Леонтьева.

Малиновая радость

Малина — цвет и наслажденья,
И заката,
Цвет скрытого предупрежденья,
Цвет щек,
Когда я в чем-то виновата...

Разлегся этот цвет на белом блюде,
Малиновостью ягод соблазняя;
О чем-то ярком он вещает людям,
На что-то важное разгадку зная.

Держу во рту пупырчатое чудо,
Легонечко так к нёбу прижимая,
И, удовлетворенная причудой,
Тем смыслом тайным чуть поражена я.

Рот наполняю этим красным соком,
Но хрустнет на зубах предупрежденье
О том, что за малиновым тем сроком
Придет пора саморазоблаченья.

Малиновая радость разобьется
О цвет измен, ненужных подозрений,
И учащенно сразу сердце бьется,
Когда я попадаю в плен прозрений.

К губам несую малиновую ямку,
И цветом алым пламенеют губы.
Я полностью наслажденьем лесбиянки —
Бесплодная малиновость нас губит...

Малина — цвет разоблаченья,
Цвет заката,
Цвет мимолетного влеченья,
Цвет щек,
Когда я в чем-то виновата.

2 июля 2010 г.,
г. Одесса

С тихую радостью

Посвящаю Галине Руслановне Яценко

Тихая радость без стука проникла в мой дом
И поселилась на площади всей без прописки.
Летом ее угощаю напитком со льдом,
Радуясь дружбе такой про себя с тихим пискком.

Ну, а зимой мы вдвоем заберемся под плед,
Книги читаем, она мне листает страницы.
Радости тихой я вижу на всем тонкий след,
И умиленья слеза заблестит на ресницах.

Нежные розы застыли в прозрачной воде,
Радостью бархатной дарят мне миг наслажденья.
Ох, эта радость! Она в моем доме везде,
И впечатленье, что каждый мой день — день рожденья.

Радуют птицы, что будят меня поутру,
И облака, что окошко дождем расчертили.
Я его после дождя аккуратно протру,
Чтобы мы с радостью солнце в квартиру пустили.

С радостью тихой мы вместе ходили на бал,
Нас пригласила на танец красавица осень.
И старый клен не по-братски меня целовал,
Золото листьев своих он к ногам моим бросил.

Вылечит тихая радость тоску и печаль,
Что вместе с радостью тоже живут в моем доме.
Мы затихаем, когда пламенеет свеча, —
Светлая радость молитвы нам тоже знакома.

С тихую радостью я погружаюсь в бассейн,
Нежась в объятьях воды голубой и прозрачной.
Мокрая радость моя улыбается всем,
Приукрашая улыбкою быт наш невзрачный.

Радость моя не зависит от сумм в кошельке
И от того, что я ела на завтрак и ужин;
С нею и старость моя — как турист налегке,
С пищей духовной приходит восторг —
с ним мы дружим.

Тихая радость доверчиво жметя к плечу,
И, пока с ней я, со мной ничего не случится;
С этой поддержкой навстречу судьбе полечу,
Если она ненароком ко мне постучится.

Радость моя усмиряет болезни и сплин
И одевает их лишь в разноцветные платья,
Мне же — на плечи накинёт цветной палантин
И заключит меня, словно родную, в объятия.

Хрупкая радость — легко поломать и разбить,
Впасть без нее и в депрессию, и в унынье.
Но, вопреки всем невзгодам, радости — быть!
Буду искать ее в каждом мгновенье отныне.

1 ноября 2010 г.

IV.

***ГІРКОТА
НЕДОПИТОЇ
КАВИ***

Осінній романс

Вже жовтий лист в деревах променіє
І журавлі у вирій відлітають,
Моя любов до тебе пламеніє,
І ніжність щиро з губ моїх злітає.

Ти в цім саду пануєш, наче фея,
І очі сяють, немов дві зорі,
Стрункий твій стан — як білая лілея,
Що дивом квітне ще о цій порі.

В моїх долонях твої ніжні руки,
І я цілую прохолодні плечі.
Хай підуть в небо всі підозри й муки,
Нехай обійме нас цей дивний вечір.

Вже солов'ї в саду нам не співають,
Та в нім звучить мелодія любові,
І наші почуття не спочивають,
Нам святом сяють грона калинові.

Дарує осінь виноградний кетиг,
Янтарна ягода у нім така рясна!
Пригубимо цей вересневий келих,
І в поцілунку хай замруть уста.

20 вересня 2010 р.

Перше кохання

Твої слова — мов квіти вздовж дороги,
Так тішать душу, серце веселять,
Знімають всі печалі і тривоги —
Ти вмієш в смуток радощі вселять.

Як на вінчанні, йде дівча по квітах
І янголи співають угорі,
В думках, твоєю мовою зігрітих,
Неначе косами працюють косарі.

Вагання бур'янами йдуть під коси,
Страхіття в'яне прямо на очах,
Вмивають її ноги ранні роси,
Що падають при теплих цих ночах.

— Коханий, де слова ти ці знаходиш,
Що невичерпно з вуст твоїх летять?
В яких садах ти на світанку ходиш,
Коли всі люди в своїх ліжках сплять?

Вона так вірить в кожне твоє слово,
У лагідність твоїх гарячих рук,
У пружні рухи, що безпомилкові,
І в те, що не настане мить розлук.

Така довірливість тебе насправді тішить,
Ще красномовнішим стаєш ти кожну мить.
Її пручання все стає тихіше —
Єдине серце зараз в вас щемить...

Як легко зруйнувати цю довіру,
Спотворити все те, що є святе.
Кохання перше — це як в Бога віра,
Воно в житті — як сонце золоте.

І скільки б в тебе не було любовей,
Кохання перше — в серці назавжди.
Воно було, можливо, помилкове,
Та все ж оцінюють його зажди.

На все життя в тобі цей промінь світлий,
І дію слів запам'ятай навік.
Дай справжнім почуттям в тобі розквітнуть,
Щоб з тебе вийшов справжній чоловік.

Я рву той цеп

(Усвідомлений сон)

В саду якась пташина стрепенулась
І заспівала уві сні (чи на світанку?).
Кохання, що минуло, повернулось
Й мене чекає в темряві на ганку.

Йому чомусь не відчиняю двері,
Беру собі під сумнів його щирість.
А на столі — незаймана вечера,
І давить вікон непохитна щільність.

Тримаю, як ведеться, оборону —
Хоч хвора, та боюсь приймать ці ліки,
Неначе наполохана ворона,
Що так злякалась тіні від шуліки.

Так звикла до самотності й покори!
Як та раба, прикута на галері,
Відкинувши вагання і докори,
Я рву той цеп — і відчиняю двері.

Хай буду у кохання я в полоні,
Не поцікавлюсь, що там скажуть люди.
Це — краще, ніж смиренна оборона,
Бо знаю твердо — гірше вже не буде...

Відчула уві сні тих почуттів могутність.
Може це долі поклик чи пророцтво?
Вімкну на всю потужність серця гучність,
Щоб заглушити сум свого сиротства.

7 жовтня 2010 р.

На самоті

О, як самотність та блаженна!
В ній серце відчуває все, що хоче.
Я виринаю в дійсність неохоче,
Де ритм життя такий шалений.

На самоті приходиться та відвертість,
Коли собі ти кажеш тільки правду,
І жодна примха вже не може вдертись,
І ні в кого спитатися поради.

Самотність — то велика розкіш,
Душі своєї бачиш всі дороги.
І добре, якщо там стежинки росні,
А не високі чорні пороги.

Уже прямують ті стежки не в гору —
Іду з гори, вже сонечко заходить;
Несу в собі те щастячко і горе,
Дивлюсь під ноги, де приступці сходів.

Тільки занурившись цілком у себе,
Я відрізняю метушню від цілі
І все скорочується шлях до тебе —
Зустрічний погляд в мене ти націлив.

Спокійно поринаю в ті глибини,
Бо саме там народжується спокій
І пізнаються істини єдині,
Що обумовлюють на душі наші попит.

Пірнаю вглиб, неначе лину в вічність,
За мною її очі пильно стежать.
Я присягаюсь вічності на вірність —
Земні тривоги більше не бентежать.

В тій глибині я бачу промінь світла,
І ти до мене простягаєш руки,
І серце мов трояндою розквітло,
Неначе й не було тих літ розлуки.

Не розберу, смієшся ти чи плачеш,
То пристрасть у твоїх очах чи святість,
Сором'язливість чи завзятість?..
Мене хоч інколи на самоті ти бачиш?

7 серпня 2009 р.

Гіркота недопитої кави

У якійсь віртуальній кав'ярні
Ми пили найсправжнісіньку каву.
Ти дивився на мене лукаво,
Наче бавився модним кальяном.

Очі вже попливли, як від зілля,
Надто впевнений твій поцілунок.
Чашка кави — то мій порятунок:
«Гірко, гірко!» — та це ж не весілля.

Гіркота недопитої кави,
Чорна гуща на дні наших чашок,
Наче вбив хтось між нами той цвяшок,
Наче я не вернула застави.
Поміж нами немає любові.
Пристрасть ця — не ознака кохання.
З вуст моїх ти зриваєш зітхання,
Як надії свої помилкові.

7 травня 2010 р.

Файні файли

Я хочу стерти непотрібні файли,
Що заважають дихати і жити.
Нехай залишаться зі мною тільки файні,
Де ми з тобою і волошки в житі.

Волосся так пропахло сонцем, полем,
І руки — наче крила два на зльоті.
Десь поруч — щастя вперемішку з болем,
Жар почуттів і голова у льоді.

Закони серця і закони Божі.
Стоїть між ними смертних нас вагання —
Що візьме верх і що з них переможе?
Ще — суд людський і судді неблаганні.

Розкрийся, душе! Піднімись над нами!
Хай буде свято в сині волошківій!
Ці хвилі жита в небі — як цунамі,
А поміж нас — сумління надлишкове.

Та вітер підхопив його зненацький,
В колісці вже над прірвою колише.
А в нас вже спав отой запал юнацький,
Й на всій землі в ту мить настала тиша...

Файли життя перегортає пам'ять.
Кого я зараз в них пустити можу?
Слова, що ти сказав, залізо плавлять,
Ті почуття всі біди переможуть.

Та це для нас. Чи всі так зрозуміють?
Що бачить в тім зовсім стороннє око?
Чи розуміти всі високе вміють?
Чи не засудять ту красу жорстоко?..

Розворушила пам'ять давні файли.
Було твоє кохання бездоганне.
А ще — волошки сині були файні
І завмирало серце неблаганно.

Чи в'яне наша плоть?

«В кінці осінньої дороги в'яне плоть...»

Оксана Забужко,

«Польові дослідження з українського сексу»

Хто вам сказав, що позив плоті вщух,
Коли старіє невблаганно тіло?
Нехай на жінці сукня чи кожух,
Та плоть її волає оговтіло.
І тільки лицемір гріхом назве
Оте в нас не згасаюче боріння.
Хіба хтось поробив тій жінці зле,
Якщо вона не здатна до горіння.
В зимовім віці теж не в'яне плоть,
Лиш більше кличе мріяти і жити.
Нас аж до смерті випробовує Господь,
А то б нам стало легко не грішити.
Той позив плоті нам дано навік
Во благо чи як гріх наш першородний,
Йй це знають кожна жінка й чоловік,
Бо поклик той — як лист винагородний.
Він мерехтить в нас полум'ям в очах,
Бентежить, не соромлячися віку,
У жар кидає часом по ночах —
Завжди було так й буде так довіку.
Для плоті не існує «не сезон»,
Чи грудень то, чи середина квітня.
Вона — як ґрунтом сповнений вазон:
Насіння кинь — трояндою розквітне.
Хіба що криза та нужденність вб'ють
Цей Божий дар в прийдешнім поколінні,
Та й не нужденні забагато п'ють,
Що ставить плоть їх міцно на коліна...
Вімкніть всеукраїнський мікрофон!
Кричить Господь всим тим, хто нами править:
— Не знищуйте в країні генофонд!
Хто це не розуміє — той лукавить.

6 травня 2009 р.

Жага кохання

Присвячую Ксенії Сівцевій

На мить я все суєтне відпускаю —
Хай лиш святі залишаться слова.
Я зрозуміла, що тебе кохаю,
Йде обертом від щастя голова.

Все спрощую: обов'язки і побут.
З коханим, кажуть, рай і в куріні.
На жаль, для тебе — поміж нами побрат,
І серцю мушу я казати «ні!».

В пил труть ці почуття життєві жорна.
Дмухну той пил — і куряву здійму.
І ти побачиш посмішку мажорну —
Самій собі вже віри я не йму.

Невже те світле полум'я лукаве?
Чому ненависть зараз до всього?
Йде пари аромат від чашки кави
І сморід від братерства твогого.

А де ж святі слова, святе кохання?
З'якався раю ти в тім куріні
І запропонував взамін братання
Та співробітництво в святій борні.

О, та життєва боротьба буремна!
Що ж будемо виборювати в ній?
Хитруєш, брате, ти мабуть даремно —
Я не сидітиму на лавці запасній.

Грай свою гру, але вже не зі мною.
Сестринський послух — це вже із буття.
Так хочу я любові неземної! —
Бажання прийняла за почуття.

Жага кохання — найстрашніша сила,
Сильніша від кохання самого,
Бо здатна душу всю вона знесилить,
Поки не знайде свій об'єкт — ЙОГО.

Засліплена любов малює образ
Того єдиного, що раз й на все життя.
І, не розгледівши як слід той навіть обрис,
Ти віддаєш йому всі почуття...

Дощем весняним я вгамую спрагу,
У вірш зіллю я свій пекучий біль
І помолюсь — хай ця жага не стратить
Те світло, що надходить звідусіль.

Бог посилає той вогонь любові,
Щоб квіткою розкрились почуття.
Але якщо ті квіти паперові,
Хай спалить їх вогонь той, як сміття.

На рівні цім вогонь нас очищає,
Хоч боляче він інколи пече.
Те полум'я нас наче причащає —
Освітить шлях, коли любов втече.

11 січня 2010 р.

Aïda

Аїда. Ефіопська ти царівна.
Та, перш за все, ти — жінка, що кохає.
А у любові — всі жінки ми рівні,
І кожна з нас відвертості прохає.

І вірність у коханні не завадить,
Та це вже, може здатися, занадто.
Кохання нас (чи наш коханий) зрадить —
Та краще нам зовсім про це не знати.

Хоча б в уяві вірити коханим
І не знайти б для чвар якийсь-то привід.
Таке кохання пахне чимсь поганим,
Та й не коханий вже він твій, а привід...

На смерть пішла за милого Аїда,
Хоч Радамес бажав їй лиш спасіння.
Це вам не персонаж із «Енеїди»,
Де що не місто нове — то весілля.

О, де ви зараз, вірні Радамеси?
Куди поділась трепетність в коханні?!
І жінка — це вже зовсім не принцеса,
І почуття — не перше і останнє.

Раби грошей і благ цивілізацій,
Ми втратили щось най-найважливіше,
Хлюпнули з брудом до каналізацій
Те, що було в любові найсвятіше.

Раби не можуть народить щось вільне.
То ж — або гроші, або диво щастя.
Приречені на страту ми повільну,
Наша любов — це сповідь без причастя...

В цей час перебудов і катаклізмів
Звучить «Аїда» в оперному залі,
Відчула я, що в цім капіталізмі
Щось найцікавіше та музика сказала.

То ж бережімо світ своїх відносин,
Кохаймо один одне, як в останнє.
Хай опера ця світле в нас підносить,
Бог — це любов, як сказано в Писанні.

Всі миті щастя нині випадкові,
У скруті живемо — в суспільстві криза.
Здавалося б — нам всім не до любові,
Та все ж жадаємо ми світлого сюрприза.

На щастя, в кризовій коловерті,
Коли серця від болю загубіли,
Отримали дарунок ми од Верді —
До нас злетів любові голуб білий.

2 червня 2009 р.

Розстріляна любов

*«...ти бліднеш від вогню, від руху
млієш, для тебе щастя — тіль...»*

Л.Українка, «Лісова пісня»

Зима заморозила губи —
А щось же хотіли сказати!
Зима заморозила серце —
А так вже хотіло кохати!

Зима заморозила погляд —
Було в нім неначе вагання;
Зима заморозила постать —
Були в ній жага й поривання.

Зима — то художник великий,
Що холодом мить зупиняє,
Ту мить зрозуміти бажає,
Вдиляючись в постаті й лики...

Ти вмить зупинив мої губи —
І я на півслові спіткнулась;
Від слів твоїх надто грубих
Душа моя стрепенулась.

Неначе від пострілу, погляд
Наповнився миттю прозріння;
Підлога з'єдналася з дахом —
Я впала підстреленим птахом,
Що в дзьобі держав ще насіння.

Ти діяв занадто зимовно,
З морозом себе ототожнив —
Ти все зупинив, безумовно,
Та ти — руйнівник, не художник.

18 грудня 2009 р.

Як той горобчик

(Сонет)

Блискавка висвітлить душу твою аж до денця,
Грім прогуркоче — здригається серце від болю.
Нас засліпило любові пекучої сонце,
Злива, мабуть, повертає нам розум і волю.

Після дощу в синім небі веселка заграла,
То — наче згадка про щастя стрімкого кохання.
Як засторога — на заході в небі заграва,
Нам залишаються спогади й тихе зітхання.

Може то й добре, що вчасно розгледіла лихо,
Бо дуже важко довіру назад повертати.
Як той горобчик, сховалась від лиха під стріху —
Там й заночую я, доки не стане світати.

А на світанні побачу все в іншому світі.
Хто зна, чи зможемо вдвох ще кохання радіти?!

Листопад, 2009 р.

*Не у темні скерцо**

Лихі люди життя вчили,
Добрі — мрії колисали.
Перші — з милим розлучили,
Другі — били, як кресалом.

---

*Скерцо-муз.пьеса в живом стремительном темпе. Энциклопед.-
музык.словарь, изд-во БСЭ. М.,1959

І летіли з долі іскри,
Зірочками йшли до неба.
У цім зорянім намисті
Я прийшла в той день до тебе.

Мала досвід у любові,
Тільки в ній не мала щастя.
Мої губи малинові
Цілував, як на причасті.

І, примружуючи вії,
Ми кохання сповивали.
Мабуть всі мої надії
Твої руки обіймали.

Як червоная калина,
Так ніяково шаріюсь.
Клин я вибиваю клином
І в твоїм коханні гріюсь.

Десь там, глибоко у серці,
Зріє і моє кохання,
Але не у темпі скерцо,
А з моментами зітхання.

Ця твоя любов — як вихор,
Що роздмухує печалі,
І пішло кудись все лихо —
Наче сурми зазвучали.

Пододала б я вагання,
Та не можу спромогтися.
Я б горіла у коханні,
Та боюся обпектися.

31 грудня 2004 р.

*Перстень у грозі**

(Романс)

У відповідь — самі мої зітхання,
І мить висить, як кулька ялинкова.
В дорозі десь жага мого кохання,
Та серце гріє зустріч випадкова.

Ви мовчки келих тільки пригубили,
Здається, наше щастя — на порозі.
Зі мною ніч зимова щось зробила —
Навіщо перстень ваш в моєму грозі?

Це — символ невмирущої любові,
Але ж я маю щось відповідати —
І рину в почуття, неначе в повінь,
Та все ж цей перстень мушу вам віддати.

Мої надії всі — ще у дорозі,
Ідуть назустріч іншому коханняю,
І в іншому мій перстень буде грозі —
То ж вибачте оці мої прохання.

В любові вашій легко так тонути,
Вона мене як благість пригорнула.
І все ж повинна вам її вернути
З подякою, що чимсь вас привернула.

Січень, 2001 р.

Найбільш рушійна сила

Весною солов'ї казково свищать,
Сади буяють в яблуневім цвіті,
Зненацька грози так гримлять навіщось
Й веселка виграє найкраща в світі.

---

*Грог — напій з водки або рому, змішаний із солодкою гарячою водою.

Чогось завмерла на гнізді пташина,
І джміль сп'янів від липового цвіту —
То червень щастя міряє аршином,
Даруючи нам дивну пору світлу.

Ми від любові теж осоловіли,
В тих пахощах купаємось блаженно,
І наші руки Землю оповили —
І крутимо її, як навіжені.

Тож липень стрімко так летить за червнем,
Кохання ледь за часом поспіває;
Воно не є таке вже невичерпне,
Послухай! — соловей вже не співає.

Нема константи в формулі кохання,
Але воно — найбільш рушійна сила,
Тому і час так плине невблаганно,
І зупинить цей рух ми всі безсилі.

Час мчить нас — та не згасне хай кохання,
Знайдімо радість нині в кожній миті,
Щоб не залишились лише розчарування
І спогади, що вже дощами змиті.

Травень, 2010 р.

Ревнощі

Бентежить щось. Від чогось я тікаю.
Молюсь комусь, і смуток на душі.
Ти заспокой мене чи розсміши —
На це надію я весь час плекаю.

Та ти мовчиш, немов не бачиш стану,
В яким перебуваю я в цю мить.
А серце так від розпачу щемить!
Відводиш очі, погляд — як в останнє.

Скажи хоч щось і відверни тривогу,
Я згідна вірити тобі, а не комусь,
Твоїй любові мовчки підкорюсь.
Дарма. До іншої знайшов дорогу.

Чим звабила вона тебе? Очами?
Чи розумом, чи тілом молодим?
Розвій мої підозри всі, як дим.
А може звабив ти її речами?

Принизливо так домагатись істин —
У серці є куток для таємниць.
Замріяно лежиш ти горилиць,
Неначе молишся Пречистій.

Хай допоможе Пресвятая Діва
Тобі всі таємниці зберегти.
Мені — хай світ надії мерехтить,
Утримати щоб поміж нами диво...

Як добре те, що цю мою тираду
Не вимовили зімкнені уста —
Моя невпевненість в тобі була пуста,
Твоя палка любов була мені розрада.

5 березня 2009 р.

Згораю синім полум'ям...

О нерозділена моя любове!
Як поклик ти в мені жеврієш.
Принишкнути б — та ти не вмієш,
Все ждеш на щастя випадкове.

Лиш розділеної любові
Бажає серце аж до смерті.
Любов рятує в лиховерті,
А не бажання дріб'язкові.

Як вгамувати ту жіночу спрагу?
Як загасити той пожар у серці?
Я воду люю зі срібного відерця
Й згораю в синім полум'ї без страху.

Флюїди нерозтрачених енергій,
Любовей тих нерозділених
Блукають у просторах колоземних,
Накоплюючись в атмосфері верхній.

Обов'язок всіх ангелів небесних —
Роздарювати ту жагу любові.
Хай будуть пари всі безпомилкові,
Нехай роки їм будуть — тільки весні!

Розділена любов — найвища радість,
Всі інші радощі — мабуть, химерні,
Вони з коханням незрівненні,
Воно — це найщедріша благість...

Може колись за цим не буде черги?
Воздасться всім, нехай тільки прохають!
Задовольнять бажання всіх вичерпно —
За нас нехай долюблять, докохають.

3 травня 2009 р.

Я пішла б залюбки до крайнеба

Я пішла б залюбки до крайнеба —
Та вже сонце за обрій сідає,
Я б співала пісні все про тебе —
Та таланту до співу не маю.

Я б завила, неначе вовчиця, —
Та хто лемент мій зараз почує,
Напилася б з чистої криниці —
Та криниць тих на всіх нас бракує.

Закувала б моя зозуленька —
Та давно вже вона не кукує.
Не прийшов ночувати миленький,
Третю ніч у другої ночує.

Колить ноги стерня та цупкая,
А було ж наше поле зелене!
Я прохала милого, благала
Повернутися знову до мене.

Над стернею вже місяць рогатий
Череду випасає зіркову.
Милий мій в тій родині багатій
Може знайде на щастя підкову.

Голуб'ят, що під стріхою хати,
Я очима так ніжно голублю.
Було б гріх, мені помсти бажати,
Бо милого я все ще так люблю.

24 листопада 2008 р.

Вмовляла так себе...

Вже зіронька зійшла на небосхилі,
Вже ніч ступає тихою ходою,
А я стою на кручі чи на схилі,
Готова — в прірву, тільки б за тобою.

Лежить у ніг твоїх моє кохання,
Ти переступиш й підеш собі далі.
Я колисала. Тільки колисання —
Це не той стиль, за що дають медалі.

«Чоловікам потрібні бій, змагання,
Щоб, як фортецю, жінку здобувати.
Навіщо їм та відданість в коханні? —
Про якість цю вже треба забувати.

То може й в прірву ту зовсім не треба —
Жертовність оцінує хто твою?
Дивися, скільки над тобою неба!
А ти — ще біля прірви на краю...»

Вмовляла так. А ніч була казкова,
Всміхались зорі, дивлячись на мене.
Не ту співала, мабуть, колискову,
Коли стискала щастя своє в жмені.

Розкрила пальці, підняла долоні
І потяглась, розправляючи крила,
Відчула благість на природнім лоні,
Значуще щось й нове в собі відкрила.

20 листопада 2004 р.

Радію подумки

(Сонет)

Твоє волосся стало зовсім сиве,
Та твої очі, як й раніше, — сині,
І твої руки й досі дуже лагідні,
А твої губи — все такі ж ягідні.
Уява нашу молодість малює,
І твоя близькість все ще так хвилює!
Неначе піднімалась довго пагорбом —
Так серце билось, коли був ти парубком.
Повір — в тобі ще сила парубоча,
Ти — як і був в уяві тій дівочій.
Один на одного в житті не надивившись,
В одному напрямку спрямовуємо очі.
Хоч все коротші наші дні і ночі,
Радію подумки, тобі наснившись.

13 серпня 2008 р.

Українське танго

Михайлу Поплавському присвячую

Навіщо ти шепочеш тихо,
Шо, мабуть, зустріч ця остання?
О, не наклич, будь ласка, лиха
На це моє святе кохання.
Не андалузьке, не креольське,
Звучить не танго аргентинське.
І не якесь воно заморське,
То наше танго — українське.

Чуєш? — Незвичайне це танго.
Знаєш — я не можу без тебе.
Вирву своє серце, як Данко,
Якщо так тобі треба,
Моя любове.
Благословляють нас Карпати
І це вечірнє синє небо,
І Україна, наче мати,
Так пригортає нас до себе.
Звучить мелодія кохання,
Ця наша зустріч — незабутня.
Не вірю я, що це прощання, —
Віщують зорі нам майбутнє.

Лине незвичайне це танго,
Вірю, бути разом нам треба.
Вирву, своє серце, як Данко, —
Хай несе нас до неба
Моя любов.

Довір мені свої печалі
І поклади на плечі руки.
Ще наше танго не відзвучало,
Хай не настане мить розлуки.

Я хочу пристрасті, кохання,
Не обіймай по-материнськи.
Це наше танго не останнє,
Кохай мене по-українськи.

Чуєш? — ще звучить наше танго.
Віриш — я не можу без тебе.
Вирву своє серце, як Данко, —
Хай несе нас до неба
Моя любов.

21 січня 2010 р.

Дивлюсь в твої озера-очі

(Сонет)

Дивлюсь в твої озера-очі —
Які бездонні ті озера!
Дивилася б і вдень, і вночі,
Це — як мара від Люцифера.

А може Божий подарунок
За «простотак» (чи по заслугі?)
Чи незбагнений порятунок
В час, коли йду по темній смузі?

Коли пече і справа й зліва,
Коли вогонь вже лиже п'яти,
Ці очі — як серпнева злива,
Що не дає зовсім зів'яти...
Я мушу погляд відвести,
Щоб вам про них розповісти.

9 червня 2009 р.

Прозріння

*«Спинись над власною душею,
І певний суд вчини над нею,
І осуди, і не прости».*

М. Рильський

Не відведу свій погляд в час, коли
Лише удвох ми на земній орбіті,
А може навіть у космічнім світі,
Де пристрасті буденні відгули.

Лише любов — ми з нею наодинці
У цім просторі боляче безкраім;
Шматок сумління у моїй корзинці
Нам щось говорить, наче серце крає.

Та ми глухі, бо почуття нестримні,
І кошик мій не втримала рука.
Щось сипиться на нас із неба скрині,
І голос чийсь гука мене, гука.

Десь в підсвідомості й ти поклик той почув
І навіть хочеш нишком озирнутись,
Та наша насолода досхочу
Ще не дає на землю повернутись.

Чи витримає серце швидкість цю?
Чи розум мій здолає цю дорогу?
Це — як жага, дарована митцю,
Що, творячи, не чує застороги.

Куди веде нас незбагненний шлях?
Чи досить нам того, що нас єднає?
Та вбито в спільну ціль останній цвях,
Бо кожен з нас свої бажання має.

Коротка доля перших почуттів,
Кохання ж десь блукає попід тином.
Ти так свободи від всього хотів,
А затягнув мене у павутину.

Коли б я знала в ту блаженну мить,
Що пристрасть і кохання — різні речі,
Що крила, на яких любов нас мчить,
Скоріш воронячі, а не лелечі.
Коли б я знала!..

15 жовтня 2009 р.

* * *

*Присвята світлій пам'яті Ганни
Яблонської**

Коли Господь бере таких красивих,
Та ще й талановитих до безмежі,
То мабуть криза в його царстві сивім,
І янголи сурмлять біду на вежі.

Не йдуть людські сльози в порівняння
З бідою, що висить над світом білим,
Планета лунко стогне від здригання,
А людство все стає ще більш вразливим.

То може душі жертв тих підуть в Небо,
Поповнюючи лави сил всіх світлих, —
Адже поети в Небі також треба,
Пророкувати щоб діла всесвітні.

Там драматурги теж не без роботи —
Про апокаліпсис напишуть п'еси свіжі...
Прости, Ганнусю, нас за ці турботи —
Духовної чекаєм з Неба їжі.

Хай дощ твоїми віршами промельєся
На всі сади в Донецьку і в Одесі,
Веселкою надія посміхнеться
В твій на Небі сотворенній п'єсі.

3 березня 2011 р.

(До сороковин з дня загибелі)

---

*Ганна Яблонська, драматург і поетка з м.Одеси, загинула 24 січня 2011р. під час вибуху в Домодедово (м.Москва)

*****

Себе внушу, что счастье было

Я притворюсь, что все забыла,
Что сердце боль не обожгла,
Что больше всех тебя любила
И все простить тебе смогла.
Скажу, что ты был самым лучшим
И самым верным до конца.
Забуду, как меня ты мучил,
И долго не сниму кольца.
Себе внушу, что счастье было
Во всем, что связано с тобой.
Забуду, как ночами выла
И как была любви рабой...
Столько усилий прилагаю!
Ведь главное, я полагаю, —
Нельзя без воли и упорства
Быть искренней в своём притворстве.

Декабрь, 2003 г.

Дыхание любви

Холодная октябрьская роса,
И пар из уст исходит при дыхании,
И сторожем луна застыла в небесах,
Ты нежные слова мне шепчешь с придыханием.

Согреюсь сутью их, умывшись той росой,
И пар тот инеем застынет на ресницах.
Морозец в воздухе пришёл к нам на постой,
И лето жаркое теперь нам только снится.

Луна еще видна, а солнце бьет лучом,
И на ресницах иней тихо тает.
Грядущий день нас манит калачом,
И рыжей птицею любовь твоя взлетает.

День начался. Погрязли в суете.
Где-то осталось райских птиц порхание.
Но греет сердце нежность слов всех тех,
Что ты сказал мне утром с придыханием.

11 октября 2010 г.

Я получаю то, что не просила

*«Я чувствую присутствие ЕГО в
моей жизни...»*

Слова из молитвы. Г. Шленова,
Откровения.Одесса, ВМВ, 2008

Хрустальный звон от соприкосновенья
Фужеров двух и наших близких душ,
И шепот твой — как ветра дуновенья,
И тает на ресницах влажных тушь.

Идет из глаз в глаза энергий сила,
И мы не можем противостоять.
Я получаю то, что не просила,
А между нами — Божья благодать.

Не смея Небо умолять о счастье,
Прошу лишь сил, чтобы нести свой крест.
Но чувствую своею некой частью,
Что между мной и счастьем кто-то есть.

В какой-то миг тот Кто-то дарит крылья
И я внезапно устремляюсь ввысь.
Не жду я вовсе счастья изобилья —
Мне б лишь небожно опуститься вниз.

Полет недолог, это — как подарок,
И грудь моя дышала так легко!
Пусть не смогла взлететь я высоко —
Но видела там свет небесных арок!..

Снимаю крылья, тихо глажу перья —
От них идет полета аромат,
И шлю я благодарность и доверье
Тому, кто может вверх нас поднимать.

Когда опять взлечу — большая тайна.
Восторг полета я в себе таю...
Кто-то мою ладонь кладет в твою,
Когда тебя встречаю я случайно.

24 марта 2010 г.

Священно женское начало

О, это женское начало,
Что сущность жизни отражает!
Оно всегда в живом звучало,
Его значенье поражает.

Земля, природа, мать и песня,
Любовь, и вера, и надежда...
Здесь проследить бы интересно
Кульť женщины (что был ведь прежде!).

Женского рода жизнь и смерть,
И страсть, и гордость, даже смелость,
И всех событий круговерть,
И даже честь, сказать осмелюсь.

По-украински «берегиня» —
Это начало всех начал,
Это — как на холме княгиня,
Чей зов потомству прозвучал...

Как бы ни пыжились мужчины —
Из женского выходят лона!
И хоть Адам — первопричина,
Рожала *Ева* неуклонно.

И муки все она терпела,
Чтоб жизнь потомства продолжалась;
И преступить запрет посмела —
Земля от гнева Бога сжалась.

Она ведь — женская планета,
Здесь царство женского начала.
Мужчины правят в царстве этом —
Так кажется всем лишь сначала.

Но если в суть правленья вникнуть,
«Шерше ля фам» в их всех поступках.
Без женщины их плоть поникнет —
Зачем им пестик тот без ступки?!

Мужчины любят нас раздетых,
Их так влечет в нас материнство!
Они и в старости — как дети,
Их разум с чувством не в единстве.

Им собственного вдохновенья
Лишь для начала дел хватает,
Но, как без ветра дуновенья,
Их силы очень быстро тают.

И снова — в поисках подпитки,
«Шерше ля фам» стучит в сознание.
И как игла ничто без нитки —
Без женщин рухнет мирозданье.

Его пропьют и разворуют,
А может проиграют в покер
И, как забор, всё размалюют
Словами ненасытной плоти.

О женщины всех поколений!
Простим мужчинам их беспечность.
Они пред нами — на коленях,
Ведь мы несем их семя в вечность.

Священно женское начало!..

Оплодотворение любви

Веря в судьбу, предначертанья свыше,
Мы все же молимся, прося у Неба что-то.
И мне везде молитв тех шепот слышен,
А за плечом за левым — шепот черта.

Кто просит счастья, кто любви, кто денег,
А кто — здоровья или благодати.
Нужды — в молитвах. А куда их денешь?!
Успеть бы Богу всем воздать нам...

Что хочешь *ты*? Любви или смиренья?
Определись — потом уже проси.
Вдруг — молния, как вспышка озаренья:
Любовь должно смиренья оросить.

Только тогда любовь и созидает,
Когда оплодотворена смиреньем.
Иначе кто-то в ней всегда страдает,
А кто-то тешится высоким самомненьем...

Вчера лишь любви просила я,
Сегодня — смиренья прошу я.
Вчера я была еще сильная,
Сегодня — едва дышу я.

И ветра ловлю дуновение,
И к жизни любовью полнюсь я.
А в сердце — сплошное смирение,
Доверилась Богу я полностью.

12 июня 2010 г.

Благословим ухода их решение

В умах мужчин гормоны лишь играют,
В идеях всех у них какой-то вывих.
Лишь кажется — они нас выбирают,
На самом деле выбираем мы их.

Пытаясь перевоспитать напрасно,
Мы получаем разочарованье.
Они считают, что живут прекрасно,
И нам не достучаться к их сознанию.

Слова все по касательной проходят,
А в эпицентре — только секс, работа;
В политике и пиве кайф находят,
Они не ждут, как женщины, субботы.

Встречает праздник сам их повсеместно,
Для них во всем есть смысл и вдохновенье,
И спорить с ними просто неуместно,
Слова для них — как душа омовенье.

Зато их мозг мгновенно отмечает
Все те слова, что гладят их «по шерсти»,
А глаз движенье бедер замечает,
За что и воздается нам по чести.

Автомобиль для них — любви превыше,
Вот где их разум с чувствами в единстве!
Они мотор его, как сердце, слышат,
В общенье с ним не допускают свинства.

Влечет их вечером дивана ложе,
От порно-див они пускают слюни;
Футбол, конечно, — зрелищ всех дороже,
И, презирая умных женщин, плюнут.

В стремленьях все они — Наполеоны,
Себе не сложат цену в день базарный.
В семье они — скорей хамелеоны,
Все делают лениво, без азарта.

Мы знаем логику их рассуждений,
Вперед просчитываем их поступки,
Систему их предубеждений
И видимую неприступность.

Известны нам их уязвимость,
Зависимость всегда от женской сути,
К проблемам быта нетерпимость.
Мы их сильней — уж вы не обессудьте!

Хорошие они или плохие —
Такими Бог их создал вдохновенно.
Приемлю их фантазии лихие,
Хоть знаю, черт там где-то непременно.

Простим мужчинам детскую азартность,
Пожизненную тягу к приключениям,
К успеху друга тайную их зависть
И к телу обнаженному влеченье.

Стоит пред ними вечная дилемма:
Работа, долг — и жажда прегрешенья.
Простим им все и, если нет тандема,
Благословим ухода их решенье.

21 апреля 2010 г.

Расставание

Быстро так дни нашей встречи случайной промчались,
Мы расстаемся с тобой на перроне вокзала.
Поезд отходит вот-вот. Мы уже попрощались,
Все, что хотели, друг другу вроде сказали.

Ветер вовсю мои волосы рыжие треплет,
Он, будто третий, — невидимо здесь между нами.
В каждом движенье твоём и забота, и трепет;
Нежность по сердцу и телу проходит волнами.

Поезд уйдет. Ты любовь свою щедро мне бросишь,
Я на лету, изловчившись, любовь ту поймаю.
Ты почему-то все время прощения просишь —
Россыпь тех слов я безропотно принимаю.

Осень за что-то прощения тоже просит
И предлагает нам золото в утешенье.
Ветер опавшие листья повсюду разносит,
Все тяжелее прощание нам и прощенье.

Через мгновение мы разлетимся, как птицы,
Чувства гореть будут наши свечою нетленной.
С верой, что новая встреча опять состоится,
Два одиночества пересеклись во вселенной.

Вспыхнуло пламя в той точке пересечения,
Так согревая теплом в нашем возрасте зимнем.
Благословляет Господь то святое свеченье,
Что из сердца высекается наших взаимно...

Поезд ушел. На перроне со мною лишь ветер,
Над головою — такая весенняя просинь!
Желтые листья вокруг — расставанья приветы,
И так усердно осень прощения просит.

9 ноября 2010 г.

Чай вдвоем

Исходит ароматом чашка чая,
И, словно мячики, вопросы шлем друг другу.
На мой последний ты не отвечаешь,
Гоняя ложечкой прозрачный чай по кругу.

И глаз от чашки ты не отрываешь —
Я напряглась, как теннисист на корте,
А ты, как если бы джек-пот срываешь,
Жмешь на педаль в молчания аккорде.

Уже съедаю третью я конфету,
И тянется рука к коробке снова.
Чтоб паузу заполнить как-то эту,
Произношу я реплику в два слова.

Знак вопросительный повис крючком над нами
И смотрит в наши чашки любопытно;
А в сердце каждого из нас гудит цунами,
Но ты хранишь молчанье, как под пыткой.

Ответь, я все пойму и не обижусь,
Хоть так устала понимать, прощать;
С тобой, наверно, больше не увижусь —
Только не надо снова обещать...

Ты отрываешь вдруг свой взгляд от чашки,
В глазах — сплошной фиалковый рассвет,
А у меня — по всей спине мурашки,
Я твердо знаю, ты не скажешь «нет».

Остыл наш чай. Померкла золотистость,
И поубавилось конфет в коробке.
Но обрели мы некую лучистость —
Надежда села рядом с нами робко.

Декабрь, 2010 г.

Ромео и Джульетта

*«В нас вопиет всесильная природа,
И прославлять мы будем век любовь.»*

А. А. Фет

Она смотрела на его манжеты,
А он — на вырез платья на груди,
Прокручивая в голове сюжеты
Об их совместной жизни впереди.

Она в тот миг его боготворила,
Стесняясь взор к лицу его поднять;
Сама себе кумира сотворила,
А он пытался все ее обнять.

Казалось ей невероятным счастьем
Навеки утонуть в его глазах.
Его же сердце стало биться часто,
Смеясь, ей что-то на ухо сказал.

Она не разобрала слов тех сути,
А он ее к груди своей прижал,
Даря ей комплименты безрассудно
И крепким поцелуем рот зажав.

Подняв ее в небесные высоты,
Он тихо опускался с нею вниз.
И медом наполнились их улья соты —
Готов был пасть он перед нею ниц.

Себе казавшись центром мироздания,
Они делили мир тот на двоих.
Она — волшебное любви создание,
А он — на страже чувственности их.

Недоучли, что мир жесток, коварен,
Что нелегко все зло в нем победить,
Что слишком много в мире наковален
И молотов, чтобы любовь разбить.

Вися меж молотом и наковальней,
Любовь пылала всем смертям назло.
Шекспир их повенчал не общей спальней,
А тем огнем, что побеждает зло.

Противоречия эпохи били,
И втягивала страсти круговерть.
Они же — преданно навек любили,
И точкой в их любви лишь стала смерть...

Как возвышает душу повесть эта!
Тону я вновь в озерах глаз твоих.
Ты — мой Ромео, я — твоя Джульетта,
И делим этот мир мы на двоих.

20 декабря 2010 г.

*Перпетуум мобиле**

*«Изначальной всего остального — любовь,
знай, что всей нашей жизни основа — любовь!»*

Омар Хайям
(перевод Г.Семенова)

Любовь — то вечный двигатель прогресса,
То древо жизни, на котором все мы.
Она спасает от тоски, от стресса,
И для искусства — нет важнее темы.

Не только радость плотских наслаждений —
В любви всегда преамбула важнее
И розовая пыль тех наваждений,
Что чувства делают воздушней и нежнее.

А разум в этот миг сидит в окопе,
В любви он собеседник нежеланный —
Сплошная розовость под микроскопом
И сладость от томления желаний.

Но есть в любви совсем другие вехи,
То — муки ожиданий, боль и ревность,
И вера, что любовь пришла навеки,
И обнаруженная вдруг неверность.

Познав и боль, и разочарованье,

---

* Перпетуум мобиле — (лат.perpetuum mobile, вечно движущееся) — вечный двигатель. Словарь иностр.слов, М., 1987г.

Затмившие всю розовость восторга,
Мы ищем новое очарованье,
Что было б вне обманов и вне торга.

И вновь наивность машет алым флагом,
Уже забыты боли всех страданий.
Любви напиток пьем, как ром из фляги,
И предвкушаем радости свиданий.

Любовь — перпетуум мобиле открытий
И подвигов немислимо отважных.
Откуда столько силы, столько прыти
В решении проблем больших и важных?!

Неиссякаемый источник света,
Любовь нам дарит столько продолжений.
Только любовью наша жизнь согрета,
Любовь не терпит лжи и одолжений.

Свою в любви читает каждый книгу,
И разножанрово любви течение:
Одни несут любовь, словно вериги,
А для кого-то — то звезды свечение.

Нас манит, обжигая, это пламя,
Мы жизнь свою в костер любви бросаем.
Она всегда зовет вперед, как знамя,
А без нее мы просто угасаем.

Энергия любви не исчезает,
Перпетуум мобиле — на том и этом свете,
С рождения до смерти нас пронзает
Поток лучей, что звездами нам светит.

Дай, Боже, сил гореть нам, не сгорая,
Нести любовь, как факел, сквозь столетья.
Пусть факел тот осветит двери рая,
Когда должна любовью заболеть я.

21 декабря 2000 г.

Страна любви

В стране любви пила вино я терпкое,
Пила вино, но вовсе не пьянела.
Не выдержав то испытанье дерзкое,
Себя найти в стране той не сумела.

Она влекла соблазнами, красотами,
И я играла в том вертепе действо,
Кружилась с медом над пустыми сотами,
Но кто-то наполнял их все злодейством.

Пила любовь, но все томилась жаждою,
И ядом мне казался тот напиток,
Глушила воду я глотками жадными,
Гася ту жажду с нескольких попыток.

Любовь кричала душераздирающе,
Во сне металась, как дитя больное.
Я с ней прощалась, будто с умирающей.
Она ушла. А сердце тихо ноет.

И снова рвется все в страну ту странную,
Где наслаждение в единстве с мукой.
Вновь мед несу я в соты многогранные,
Боясь в полете встретиться с разлукой.
Страна любви — всегда непредсказуема,
Здесь столько неизведанных дорожек,
Самоуверенность в ней — наказуема,
Чем больше лет, тем въезд туда дороже.

Стою в той очереди я за визою
В страну любви, где так легко и сложно.
Любовь — в родстве с блаженством, плачем, визгами,
Но только в ней счастливою быть можно.

Ноябрь, 1986 г.

Откровенные сокровенности

С откровенностями шла я к людям,
Пониманья ища, разговора.
Откровенность меня и губит,
Попадая в объятия вора.

Откровения слушать — не сказку,
Это надо вникать, сочувствовать, —
Будто с кем-то с горы на салазках,
Когда спину сидящего чувствуешь.

Не рассчитываю на помощь —
Просто надо, чтоб кто-то выслушал.
Часто, если не спится в полночь, —
Окна настежь, постель всю выстужу,

Помолюсь и в холодной комнате
Одеялом теплым укурюсь я.
Те, кто слушал, не раз припомнят мне
Слабость ту, от которой не скроешься.

Пожалею не раз о рассказанном —
Распирало, как шарик, что лопнет;
Что-то было тогда недосказано —
Чей-то домысел выстрелом хлопнет.

Собеседник услышанной ценностью
Поделился на ушко с соседом —
И гуляют мои откровенности
За моею спиною следом.

Так досужие сплетни рождаются,
Бьют наотмашь нас откровенности.
Люди с возрастом лишь убеждаются —
Не для чьих-то ушей сокровенности.

Январь, 2011 г.

Избиты бытом

Все мои чувства бисером рассыпались,
Все мои мысли в небо унеслись.
А было время — звёзды с неба сыпались
И мы с тобой куда-то вдаль неслись.

Ладони пахли небывалой свежестью
От соприкосновения с судьбой,
И я тонула, как в озёрах нежности,
В событиях, что связаны с тобой.

Куда ушли все наши предвкушения?
Зачем померкло солнце в небесах?
Какие не от Бога искушения
Перетянули чашу на весах?

Те искушения зовутся «бытом»,
Которым оба были мы избиты.

2 марта 2011 г.

Монолог у закрытой двери

(Романс)

Откройте дверь, и я Вам всё скажу,
Развею все Ваши сомненья
И объясню Вам все несовпадения,
Я откровеньем Вашим дорожу.

Откройте дверь и дайте же мне шанс
Вас убедить в любви ответной
И в своей преданности беззаветной —
Услышьте, умоляю, мой романс.

Хоть на мгновенье жажду видеть Вас —
Один Ваш взгляд из-под вуали!
Ценю я всё, что Вы тогда сказали, —
Настал моих признаний звёздный час.

Откройте дверь. Нежнейший аромат
Покоев Ваших я вдыхаю.
Вы к двери прислонились — точно знаю.
Я опровергну весь Ваш компромат

И докажу нелепость всю его.
Ваш поцелуй мне душу греет —
Ведь только ангел так любить умеет.
Откройте дверь мне сердца своего.

12 марта 2011 г.

Штрихи весны

Весна пейзаж шлифует филигранно
И в белый цвет всё красок добавляет.
Сосулька вдруг блеснет хрустальной гранью,
А солнце день всё больше прибавляет.

Уже прогалины темнеют в парке,
Фиалковость подснежников нас тешит,
Мимоза манит красотой неяркой,
Цветы в подарок в женский день утешат.

Мы ходим, убажённые весною
И розовостью вешних ожиданий,
И счастье в небе голубом блесною
Влечёт нас ввысь, как в час былых свиданий.

И мысли с чувствами почти не спорят,
Боясь разрушить суть преображенья.
Туман подъест всю белоснежность скоро,
В деревьях слышу соков я брожение.

Нас будит утром птичье песнопенье,
Весна всё ярче лик свой нам являет,
Развеивает грустные сомненья
И постепенно душу обновляет.

7 марта 2011 г.

*Гиацинт**

Посвящаю Русанову Дмитрию

Цветки соцветий с мощной силой
Из клубней в небо вознеслись,
Жажда любви их возносила —
В объятиях с весной слились.

Целительною силой Аполлона**
Взращённый им цветок благоухал,
Любовью одаряя благосклонно,
Об удовлетворении вздыхал.

Ты — вечна, жажда удовлетворенья,
Цветок наш — символ жажды той;
Искусства и богов творенье —
Он полон силы непростой.

Влечёт цветков тех разноцветье —
Дух опьяняющей любви;
Столько соблазна в их соцветьях
И столько схожести с людьми!

---

* Гиацинт — в греч. мифологии прекрасный юноша, любимец Аполлона; из тела или крови мёртвого Г. Аполлон вырастил цветок — гиацинт.

**Аполлон — в греч. мифологии и религии сын Зевса, бог-целитель и прорицатель, покровитель искусств. Советский энцикл. словарь, М., 1986

Ведь чувства тоже ввысь возносятся,
Их многоцветье нас влечёт;
Любви взаимной сердце просит,
И каждый вздох — наперечёт.

О, гиацинтовые страсти!
Вы в мифе кровью скреплены.
Любовь — и благо, и напасти,
Мы — на любовь обречены.

9 марта 2011 г.

V.

***ВСМІХАЮСЬ
НА ШЛЯХУ
ДО НЕБА***

Здолай цей шлях, мій краю рідний

Донеччино, моя рожева зоре!
Немає вже степів із ковилами,
Та небо твоє все таке ж прозоре.
А ти сама — всіх протирич уламок.

Ліси твої і Святогорська Лавра
Так свято нашу землю оповили;
Важка індустрія — як голова кентавра
Або як встромлені в природу вила.

У противіс зажерливому монстру —
Азовське море розпуска вітрила,
І ангел на колонному помості
До зльоту в небо розправляє крила.

Вугілля — атрибут наш безумовний,
Троянди квітнуть в місті, як в столиці;
А в селах — люд наш україномовний,
Якому краща доля тільки сниться.

Жовто-блакитний прапор майоріє
В містах твоїх, і селах, і містечках.
Дай, Боже, нам здійснити наші мрії
І плани, що у кабінетних течках.

Вже стільки змін у зовнішніх фасадах!
Неначе все нас тягне у майбутнє,
Та це чуття лиш в тих, хто при посадах,
А люди все чекають на щось путнє...

Здолай цей тяжкий шлях, мій краю рідний!
Нехай народ полегшено зітхне,
Бо дуже виснажив нас статус бідних,
І криза чимсь принизливим так тхне.

Російсько-українсько-мовні люди
І всі, для кого рідні інші мови,
Хай щастя всім на цій землі вам буде!
Господь подарував нам всі умови.

8 червня 2009 р.

Різдвяна ніч

Різдвяна ніч — яка вона бентежна,
Така натхненна, трепетна і ніжна!
Мабуть такою бути їй й належно,
Як в цю холодну пору сніжну.

Тремтить струна в душі, що так радіє,
І сяють очі, дивлячись у небо.
То сам Господь в цей час священнодіє,
Немов нагадуючи нам, як жити треба.

І розступились хмари, давши бачити
Святую зірку, що нам сповістила:
«Він народився, щоб вас всіх пробачити,
Щоб Його серце горе все вмістило».

О Святий Боже, дякуєм за Сина,
За радість знати, що Спаситель з нами.
Під захистом Його ми маєм сили,
Нас Божа Матір вкрила покровами.

Христос нам вірить, бо ми Божі діти,
Дарує людям Він буття науку,
То ж будемо Різдву Його радіти!
Хай по життю веде нас всіх за руку...

Різдвяна ніч така благословенна,
Це свято душі наші очищає.
Згадаймо друзів й рідних поіменно —
То сам Господь нас щиро причащає.

І так вже тішить нас оте причастя,
Як всі дива — воно безпомилкове;
Для людства диво це — велике щастя.
Повік славимо ми Різдво Христове.

6 січня 2010 р.

Райські яблучка

Збирала райські яблучка й раділа,
Що взимку буде добрий з них узвар
І все, що Бог послав, буде до діла —
Я вчуся цінувати Божий дар.

Жовтенькі яблучка з рожевим боком
Всміхалися до мене на зорі,
Немов до того розмовляли з Богом
Й важливе щось сказали їм вгорі.

Зміст тих всіх бесід вип'ю я в узварі
І друзів причащу до таємниць.
Хай райські яблучка назавжди знищать свари.
Збираю їх я, нахилившись ниць —

Немов молюсь, простягаючи руки
Не вгору, а до матінки-землі,
Що забирає повсякденні муки,
По ній ступає доля у імлі.

Хай райки ці хоча б в моїй уяві
Наблизять нас до Божої мети.
Вони цвітінням навесні буяли,
Коли були щасливі я і ти.

Занадто вже терпким було кохання,
Та тішив нас його рожевий світ.
Ці райські яблучка — як ранішні вітання,
Як із минулого життя привіт.

8 вересня 2009 р.

Перед Різдом

Навіщо так плекаємо надії,
Коли не хочем змінювать себе?!
Закони Божі споконвіку діють —
Вони відомі всім, як «цоб» й «цобе».

Та знати їх і діяти — то різне.
О, скільки знань одержали ми вже!
Та коли гряне з неба час той грізний,
То перед Богом станем в негліже.

Тільки діяння можуть нас прикрасить,
Слова чи шати в залік не підуть.
Всі виправдання той вогонь не згасять,
Це все одно, що воду лить чи дуть.

Як легко всіх людей й тварин любити —
Як важко приголубить одного!
Його біду на горб собі звалити
І щастя забезпечити його.

Ти хоч колись зробив когось щасливим?
Чи поділив свій кус з нужденним кимсь?
Це неможливо — будь сухим при зливі,
Відклавши добрі справи на колись.

Собі й другим роблю цю засторогу,
Бо час спливає, з ним життя іде.
Дорога всіх людей веде до Бога,
Важливо — хто зустрине нас і де.

Перетворімо наміри в діяння,
Доки не пізно, змінюймо мету!
Хай здійсняться всі світлі сподівання
І виберім дорогу саме ту...

Ці істини перед Різдом бентежать,
Всі ми проходим шлях свій до Христа,
А Він з небес за нами пильно стежить —
Чекає, щоб дійшов хоча б один із ста.

24 грудня 2008 р.

Різдвяні роздуми старців на розі

*«Як до речі вигукують гуми
На розі старці!..»*

Євген Плужник

Дзвін срібний низько стелеться Подолом,
По вулицях полився благовіст —
Це православний люд з низьким уклоном
Стрічає про Христа Благу вість.

Вже більше аніж два тисячоліття
Всі славим День народження Христа,
Життєві бурі, страшні лихоліття
Пережили ми, носячи хреста.

Той хрестик з розп'ятим на нім Ісусом
Нам гріє душу у лиху годину,
Спасає від гріха і від спокуси —
Славимо то ж народжену дитину!

І Божу Матір за її сподвижність,
За муки, за її страшні страждання,
За віру, за її велику мужність
І за святі на Сина сподівання.

Все відбулося, як Отець задумав, —
Син просвітив людей і дав їм віру.
Та вслухайтесь у старців сивих думи —
Чи мають до правителів довіру?

Та чи живе Христос у їх оселях,
Де холод й їжі — ну, хоч покотись?
Надія на Христа не вмерла в селах,
Та праця їх чогось все йде кудись.

Для кого ж народився наш Спаситель?
Кого підтримує у ці часи скрутні ?
Чи то диявол, хитрий спокуситель,
Являє витвори свої брудні?

Чому заможні пишно так святкують?
Та й Піст Різдвяний був лише для бідних.
Вони кутю зварили і смакують,
Ковбаси ж й пироги — то лиш для "гідних".

І не тому, що вже такі хороші
Чи в Бога вірять якось особливо,
А лиш тому, що мають вони гроші
І як забрать їх в нас — дуже кмітливі...

І все ж Різдво — для всіх, як сніг і вітер,
Як сонце і як Бог для всіх один.
Кому з нас — терен, кому — свіжі квіти,
Це як вже вирішить наш Вищий Господин.

Він краще знає, нам більше личить
І що кому давать чи забирать.
На світі тім Він всіх нас перелічить,
На суд той прийде вся небесна рать.

То ж живемо надією, що так треба,
Радіймо в світлий час, славімо Бога!
А Він вже розбереться — видно з неба
Провини тих, хто люд зробив убогим.

Ті срібні дзвони хай вже тішать душу,
Не на столі, так у серцях в нас свято.
Я в цей пресвітлий день молитись мушу,
Щоб Бог дав сил нам вірити завзято.

Ми втрюх: я, розум і моя наївність

Свою наївність в кошику несу,
Прикрила кошик рушничком хрещатим;
Крізь неї бачу світа всю красу,
Скриплять все дужче долі коліщата.

То мій візок вже котиться з гори.
Хотілося б тихенько якось з'їхати,
Та курява така — душа горить,
Ще й у потилицю хтось важко диха.

Попереду — чи море, чи ріка,
То розум так второпати все хоче.
Душа ж наївна від питань тіка,
Радіє руху й весело регоче.

Вже скоро з'їду я з того бугра,
Моя наївність стане у пригоді:
Для неї все життя — цікава гра,
Вона розрадить в будь-яку погоду.

Все хоче заглянути в майбуття,
Застерегти мене від чогось розум.
Наївність — в барвах всіх сприйма життя,
Не залишаючи часу на роздум...

Та раптом перекинувся візок
І всі ми втрюх в грязюці опинились.
Втішає розум, мудрості зразок,
Наївність каже: «Добре як котились!»

І так воно в житті бува завжди:
Коли вже сил нема і грім гуркоче,
І розум рішення приймать не хоче,
Наївність радить: «Все мине, зажди!».

От і чекаю, долю стережу,
Вже розум розгубив колишню пильність.
Коли ж настане час йти за межу,
Ти не залиш мене, моя наївність!

25 серпня 2009 р.

Свята вечера

Пахне узваром і кутею в хаті —
На більшеє я вже не спромоглась.
В цім просторі — думки мої крилаті,
На честь Христа святково одяглась.

Прибрала, як могла, в своїй оселі
І вгамувала зайві почуття
Та спогади свої сумні й веселі,
І тихо так занурююсь в чуття.

Вони пробуджують отой святковий настрій
І віру в те, що все навкруг святе,
І сам Христос крізь час іде нам настріч,
Бо незабутнє явище оте.

Тисячоліття вже з тих пір минули,
Та вдячні ми, що просвітили нас.
Наука ця не піде у минуле —
Вона живе і квітне повсякчас.

Вітаємо зі святом одне одне,
Бажаєм щастя і цілуєм хрест —
Бо свято це воістину народне —
Христос рождається і задля нас воскрес.

Славимо чудо це й надію нашу,
Дякуєм Богові-отцю за Сина,
Во славу Господа їмо з пшениці кашу,
І сяє зірка нам у небі синім.

Саме ця зірка сповістила людям,
Що народився той, хто нас спасе,
Хто хрест свій на Голгофу понесе.
Повічно за цей подвиг вдячні будем.

Я впевнена, Він чує всі зітхання,
Що в небо йдуть, коли нам важко так.
Він чує всі жалоби і прохання
І воздає нам більш, ніж по ділах.

Хай світла радість сповнить наші душі,
Вклонімося аж до землі Тобі.
Твої закони — вічні й непорушні,
Яви нам милість і спаси в біді...

В святий цей вечір з образом Христовим
Я розмовляла наче віч на віч,
Перед іконою, що з рушником хрестовим,
Свої благання посилала в ніч.

Їх янголи несли на білих крилах,
А я в самотності кутю жувала
(На честь Різдва Христова стіл накрила ж!)
І за моїх близьких переживала.

Молилася за друзів, і за рідних,
І за своїх заклятих ворогів,
За діточок, уваги Бога гідних,
І щоб на всіх хватило пирогів.

6 січня 2010 р.

Водохрещення

*«І все-таки до тебе гумка лине,
Мій занашащений, нещасний краю...»*

Л.Українка

Місяць-молодик сміється з неба,
Зорі де-не-де вже заблищали.
Святиться вода, бо це — так треба,
Сили зверху так заповідали.

Ці закони й досі сповідаєм.
Звичай цей, водою очищатись,
Діточкам своїм розповідаєм,
Їх вчимо до істин причащатись.

Йде на землю святість з той водою,
Що пронизує і душу, й тіло.
Йде вона святковою ходою,
Щоб очиститись всім нам хотілось.

Наливаю воду я з-під крану,
Бо вона в цю ніч цілюща всюди.
Хай вже залікує мої рани
Й допоможе всім страждущим людям.

Будь яка вода — моя стихія,
Бо завжди її боготворю,
І в години ці важкі лихії
Я молитву Богові творю.

Дякую Творцю за Бога-Сина
І за хрещення Русі Святої,
Що над нами чисте небо синє
І що ми тримаємсь віри тої.

Православна наша Україна
У віки несе Христове вчення.
Хай буде завжди вона єдина,
Прийнявши ще в древності хрещення.

Освяти, Господь, наш розум й душі,
Дай натхнення тим, хто нами править.
Наші намагання відчайдушні
Крила хай правителям розправлять,

Щоб летіла наша Україна,
Та не у безодню, а до світу,
Щоби кожна мудрості зернина
Посприяла долі нашій світлій.

Вірю, саме так воно і буде —
Нас дістануть води Йордані,
В наших душах Світлий Дух пробуде,
Він реалізує наші дані...

Місяць-молодик всміхнувся знову,
Поміж хмар ясніше видно зорі,
Мов вітають Україну нову —
Чесну, світлу, чисту і прозору.

19 січня 2010 р.

Всміхаюсь на шляху до Неба

Я вмить вгамую всі свої тривоги,
Переборю усі свої печалі,
До Бога тихо всі пройду дороги,
Бо ще мелодії в мені не відзвучали.

Вгамую пристрасті й палкі бажання,
Згадаю все, що стало нездійсненим,
Пробачу долі всі свої страждання,
І компенсую словом їх натхненням.

Хай ще зустріну радість у дорозі,
Відверто хай покотиться сльоза.
Нести троянди я в руках не взмозі,
По спині й нижче все стіба лоза.

А так хотілося з трояндами до Бога
Дістатися, добутися, долізти,
Та витончилася моя вже змога
Й розсипалось в дорозі все намисто.

Я покладу до Божих ніг всі вірші
(що склала не без Його допомоги),
Всі разом — і що кращі, і що гірші,
Бо в них — мої поразки й перемоги.

Хай янголи чи плачуть, чи сміються,
Читаючи мої оці творіння;
А в мене сльози вже давно не ллються,
Та усмішку не втратила в борінні.

Отож всміхаюсь на шляху до Неба,
Читаю на ніч Божії послання.
Мені вже зараз зовсім мало треба,
Потреба в Бозі — перша і остання.

2 грудня 2010 р.

В потік життя я більше не кидаюсь

В думках небесну сферу обіймаю,
Молюсь, молюсь, примружуючи вії.
Бог бачить не все те, що я вже маю,
А тільки суть і зміст моєї мрії.

І в це я вірю, бо навіщо Богу
Отой весь мотлох, що навколо мене?
Він хоче бачити мою дорогу
Й чи знаю його вчення достеменно.

Коли все це нарешті зрозуміла,
Я до молитвослова потяглася
І, хоч все осягнути не зуміла,
Почути серцем Бога спромоглася.

Навколо мене ще життя вирує,
Та більше в той потік я не кидаюся.
За все я вдячна, що мені дарує
Мій Бог, а за провини тихо каюся.

Із почуттів і мрій складаю вірші,
Терплю свій біль і крізь вікно сприймаю
Цей світ, який зсередини все гірший,
І міцно Біблію в руках тримаю.

12 грудня 2010 р.

Несіть подяку

Старі — як діти,
Хочуть пригорнутись,
Почути схвальне слово від дітей,
І радіщами їхніми радіти,
Й чекають кожний день від них вістей.

Та діти не завжди це розуміють,
Вважаючи, що це — старечі примхи,
І душу ранили так легко вміють,
Лишаючи стареньких без підтримки.

Вони ж — як у садочку старі вишні:
Їх вітер рве, додолу похилились.
Роки ще їм подарував Всевишній,
Та в самоті їх долі зажурились.

Виконують обов'язки всі хатні,
У вікна дивляться, де так життя вирує,
Та ноги — наче ватою напхаті,
І серце час від часу вередує.

Ось і сидять в вишневій заметілі,
Думки всі — про дітей і про онуків;
Плекають сто недугів в своїм тілі
І все щось роблять — не складають руки.

А коли хтось з дітей до них вже прийде,
То — свято. Принесуть їм щось смачненьке.
І добре, як розмова щира вийде
У батька з сином, у дочки і неньки.

Це ж — їхні паростки, надії світлі,
Їх діточки, що на своїх вже крилах.
І радість в душах у старих розквітла,
Що все змогли, що їх таких зростили...

Несіть подяку, діточки, частіше
Своїм батькам, доки вони живі ще.
Хай ваша вдячність душі їх потішить,
Бо там, на цвинтарі, лиш вітер свище.

Вдивляйтесь в їх заглиблені вже очі,
Цілуйте руки, що весь час при ділі —
Хай будуть світлі їхні дні і ночі;
Зробіть усе, щоби батьки раділи.

Старі — як діти,
Хочуть пригорнутись...

21 червня 2010 р.

Переддень Великодня

Стільки тепла у квітневім пробудженні,
Стільки рослинوک вже радують оченьки,
Стільки любові в пташиному збудженні,
Ніби нам щастя святі напорочили.

Чом би і ні? Ми ж всі Божі творіннячка,
Сонце зігріє усіх нас однаково.
В землю кидаю яке є насіннячко —
Щось вже та й зійде, і все буде знакове.

Хай проростає на щастя, на долечку,
Не врожаєм, так цвітінням порадує.
Вже загадала на сина й на донечку —
Хай тая долечка їм вже не зраджує!

Веснонько, дай двом онукам-соколикам
Порозправляти міцніючі крилоньки,
Вдача і щастя горбатеньким коником
Хай прилетить у лихую годиноньку.

Буде хай щастя із повної мисочки
Всім моїм друзям і всім обездоленим,
Вітер гойдає із щастям колисочки,
Янголи білі на них намальовані.

Ночі лишаяються ще прохолодними,
Та вже посіяні жито і гречечка.
Я відчуваю вже Дух Великоднєвий,
Курка знесла вже святеє яечечко.

Тільки у свято найвищої святості
Знов воскресають в нас сили й можливості.
Хай вселюбові краплинки та цяточки
Найголовнішою стануть важливістю!

15 квітня 2009 р.

Великоднєва неділя

Несеться Великоднєва неділя,
Веселий вітер бавиться с бруньками,
Посходило вже за парканом зілля,
Й натішилися яечком вже й пасками.

Любов і злагоду Господь нам напрозорчив,
Життя поклав, щоб в нас добро воскресло,
І так вже Він нам дивиться у очі,
Немов дарує рятувальні весла,

Щоб човен наш в буремний час епохи,
Гойдаючись в високих чорних хвилях,
Не був пошкоджений стихією нітрохи
І подолав таки всі течії бурхливі.

А серце б'ється так несамовито
Від всіх тривог; чи може так радіє?
І походжають вже шпаки хазяйновито,
Що втілюють в життя найвідчайдушні мрії.

Співаючи нам про любов і щастя,
Птахи не знають про суспільну кризу,
Вони — природи, що квітує, частка,
Як горобці оті на купі хмизу —

Цвірінькають і сонечку радіють,
І на вечерю щось собі здобудуть,
Бо в труднощах вони всі разом діють
І Господом благословенні будуть.

Нехай Христос і нас благословляє —
Ми віримо у святість Воскресіння;
Хай милість нам своєю завжди являє,
І віру в милосердя і спасіння.

22 квітня 2009 р.

Все пізнається в порівнянні

Коли бентежить щось й не можеш спати,
То відчини вікно, там світять зорі,
А може зараз сніг іде лапатий,
В собі розчинюючи світ прозорий;

Чи вітер дме, хитаючи дерева,
Й думки гойдаються у такт того хитання,
Якісь сигнали йдуть з землі черева,
Чи з неба йде послання нам кохання?

О, як же складно жити на цім світі!
Куди не ткнешся — всюди ти в облозі.
Це дивно, що нам сонце досі світить
І що живі ще ті старці на розі.

То ж зовні ти не знайдеш мир та спокій,
Там йде борня за сфери і за гроші,
Закони ті хижацькі та жорстокі,
Та може й ми вже не такі хороші?

Невпевненість ота у дні прийдешнім
Бентежить нас, тримаючи в напрузі.
І вигляд в нас якийсь-таки сердешний,
І не радієм квітам, що у лузі...

Все пізнається лише в порівнянні,
І завжди є щось гірше, ніж ми маєм.
Хай підуть у вікно наші зітхання,
І з посмішкою долю ми приймаєм.

То може відмахнемось від тих буднів
І відмежуймось від життя брудного —
Радіймо з того, що хоч маєм бублик,
А не кругленьку дірочку від нього.

8 вересня 2010 р.

Молитва за ворогів

Помолюсь за своїх вороженьків,
Не держали щоб дулі у жменьках,
Щоб жилось їм спокійно й багато
У просторих і добрих їх хатах.

Вибачаю їм всі їх провини
(Може в чомусь і я була винна),
Діточки щоб були в них здорові,
Щоб з дрібниць та не хмурили брови.

Може десь, у якомусь там світі,
Наші зустрічі будуть вже світлі;
Може там десь, за небокраєм,
Злість їх зійде воронячей зграєй,

Просвітліють їх очі і розум,
І зілеться десь спільний наш роздум,
То ж нехай вам щастить, вороженьки!
Хай дає вам Господь в кожную жменьку,
Щоб було в вас завжди, небораки,
І на хліб, і для Богу подяки.

Квітень, 2009 р.

Час – то мерзотнійше створіння

Зробити мало так вдалося,
А все життя — ген-ген на схилі,
І посивіло вже волосся,
І навіть мрії посивіли.

Кружляю у вузькому колі,
Та не метеликом барвистим,
А мухою, що у неволі
Все носить в три ряди намисто.

Воно висить само по собі,
Немов на гілці, — не на шиї,
І страх у всій моїй особі —
Павук мені сорочку шиє.

Таке сріблясте павутиння —
Сорочка вийде прегарненька,
То — час, мерзотнійше створіння,
Що прибира мене до жменьки.

А я все розправляю крильця,
Радію так своїй обнові,
Крізь павутиння — бачу зорі
І шлях неначе у дитинство.

Березень, 2011 р.

*****

Ретроспективный взгляд на лето

Не верится, что осень на пороге —
Бескомпромиссно солнце жарит нас,
И золотым кольцом в горячем гроге
Все манит август, грея про запас.

И обжигает нас напиток этот,
И с летом жалко расставаться нам.
Так мало было красочных сюжетов —
Жара заставила сидеть всех по домам.

А сердце трепыхалось птицей в клетке,
И в три ручья с нас градом лился пот.
Не лето, а лишь фантик от конфетки,
Как будто не достался нам джекпот.

Но было ж море и с друзьями встречи,
А вечером бульвар Приморский был.
И снова я сама себе перечу —
Июль ведь нас лелеял и любил.

Нас радовал июнь короткой ночью,
Цветами в поле, изумрудом трав.
Он столько счастья летнего пророчил,
Сомненья и печали все забрав!..

Да что там! Спас уже — и ласточки в дороге,
Им предстоит далекий перелет.
А лето памятным кольцом в горячем гроге
Дало мне силы на осенний взлет.

18 августа 2010 г.,
г.Одесса

Не весь качайте мед из сот

К нам входит правда, не спросясь,
И, открывая дверь ногою,
Пред нами предстает нагою,
И мы сжимаемся, трясясь.

А ей не нужен компромисс —
Общаемся на «Вы» мы с нею,
Мы говорим ей «миссис», «мисс»
И от общенья часто млеем.

Здесь не спасут ни брань, ни мат,
Не можем просто отвернуться —
На нас у правды — компромат,
Она всегда вольна вернуться.

Причем в такой момент войдет,
Когда мы на верху успеха;
Уедь мы — нас она найдет,
Как в горле кость, «делам» помеха.

Конечно, можно расстрелять,
Стноить носителя той правды,
Но свою совесть не унять,
Она не ходит на парады.

Идут в колоннах гордость, спесь,
Шагает с ними ложь под ручку,
И жадность тоже в строе есть,
И много разных средств подручных,

Что помогали лезть наверх,
Где много денег, славы, власти.
Боятся правды изувер,
Она — страшней любой напасти.

Он запер дверь и сжег мосты,
Он уничтожил все улики,
Он соблюдает все посты,
Живя, как Янус* тот двуликий.

Но правда видит в темноте,
Легко проходит все границы
И вычленяет четко тех,
Кто очень хочет уклониться.

Она пронзает, как кинжал,
И, как оса, порою жалит.
Ты думаешь — ушел, сбежал,
Но все занесено в скрижали.

Лжей много, правда — лишь одна,
Она — дела наши, поступки,
Нас видит всех она до дна
И не идет нам на уступки.

Пытаются купить, продать
Её и в розницу, и оптом.
Взаймы её нельзя лишь взять
И дать уйти автопилотом...

О вы, достигшие высот!
Гуманно, честно нами правьте,
Не весь качайте мед из сот,
Чтоб не было вам стыдно правды.

Июнь, 2010 г.

---

*Янус — в римской мифологии божество с двумя лицами; перен. — «двуликий Янус» — лицемерный человек. Сов.энцикл. словарь, М.,1986

Тайна звезд

«И да будут они светильниками на тверди небесной, чтобы светить на землю».

Библия, Книга Бытия

Разлетелись все птицы удачи
На гнездовья по райским садам,
И на гривну дают мне две — сдачи
Все невзгоды в делах тут и там.

Чёрный голубь ко мне прилетает
И подолгу сидит на окне,
Где-то запахи счастья витают
Узелками на волокне.

Жизнь все тянется желтою нитью —
Хоть бы кто не порвал невзначай.
У цветов всех головки поникли,
Хорохорится лишь молочай.

И полынь ароматом исходит —
Горький запах ее я вдохну.
Кто-то следом за мною все ходит —
Мне бы чуточку передохнуть.

Подлечить бы сердечко немножко,
Побежать бы вслед за ветерком
И ромашку на тоненькой ножке
Передать бы кому-то тайком.

Не встречается этот мне «кто-то»,
По тропинкам не тем все хожу.
Запираю я на ночь ворота,
Одиноко на звезды гляжу.

Там висит на серебряной нити,
Чуть мигая, моя звезда.
Мне бы в тайну ее проникнуть,
Но не ходят туда поезда.

А летать я уже разучилась —
Тело грузное тянет к земле,
Но в какой-то момент изловчилась
И звезду притянула к себе.

Обожглась о неё и ослепла,
Отпустила я тут же ту нить,
Проникать в тайны звезд — нелепо,
Тайна их — просто людям светить.

14 августа 2010 г.

Наблюдался звездопад ночью.

Счастливое детство

Я в этот мир пришла, чтоб быть счастливой,
Была я вся наполнена любовью —
Не приземлённо похотливой,
А с ангелом у изголовья.

И мамино лицо имел тот ангел
(совсем не помню папины я руки);
В корыте нас купали, а не в ванне,
Мы, три сестры, войны познали муки.

Бомбили нас и голодом морили,
И так высок был свет подвальных окон!
Из лебеды похлебку мы варили,
На папильотках завивали локон.

Я помню кукурузные оладьи
И бабкины вареники с паслёном.
Румыны и болгары — все мы ладили,
С деревьев ели клей в саду зеленом.

И нам казалось — радость где-то рядом,
Вот-вот и к нам она заглянет в двери.
Как петушкам на палочках мы были рады!
И в птицу счастья так хотели верить.

Она летала где-то над садами,
Заманчиво роняя наземь перья.
И строились мы в очередь рядами
За хлебом весовым и за доверьем...

Было ли счастье в том военном детстве,
Когда вычесывали вши мы на платочек,
Когда от холода не знали куда деться
И мыло «доставали» — хоть кусочек?

От счастья пирога и нам досталось,
Клевали тот пирог с особенной сноровкой,
Когда сквозь слезы мама улыбалась,
И перешитой хвастались обновкой...

Любое детство — то кусочек счастья,
Подаренный нам Богом (что б ни случилось);
Судьба делила тот пирог на части,
Чтоб каждому хоть чуточку досталось.

Дети войны...Как ценим мы участие,
Как научились мы довольствоваться малым!
Пусть нас найдет на старости то счастье,
Что мы в голодном детстве не познали.

11 июня 2010 г.

Непролившийся дождь

Хотело небо так дождем пролиться:
Сверкали молнии, гремело канонадно,
И ветер вздыбил пыль, как по команде,
И что-то важное должно было случиться.

Так продолжалось час, а может дольше,
Гудело все, сверкало и гремело.
Несколько капель уронить сумела
Та туча, что нависла мощной толщей

Над городом. Он изнывал от зноя:
Земля потрескалась, совсем пожухли травы,
И солнца все наелись, как отравы,
И так хотелось ветра всем сквозного!

Потом вдруг резко расступились тучи
И ветер замер, улетел, споткнулся,
И всех нас жаркий луч коснулся —
Ничем закончился порыв могучий...

Вот так и мы — гримим, летим, сверкаем,
Пускаем пыль в глаза друг другу,
И мощно крутим колесо по кругу,
И кажется, что счастье обретаем —

Вот-вот оно, уже цветы срываем.
Вдруг — луч прозрения и резко остановка:
Была в ничто направлена сноровка,
И тщетность ту мы от себя скрываем.

Утихла буря. Улеглись все страсти.
Борьба за жизнь печет нас жарким зноем.
Все критикуем мы и часто ноем.
А впереди — лишь старость и напасти.

Итожить нечего, хоть как ты ни старайся.
Да, жизнь — борьба. К чему-то ты стремился,
Но дождь твой так и не пролился.
И здесь — всех обвинять остерегайся.

А мог же дождь пролиться всем во благо,
Знай ты, куда усилия направить.
Но ничего нельзя уже исправить,
Хоть так нужны Земле любовь и влага.

14 июня 2010 г.

Пересыпский мост

Пересыпский мост весь трясется от гула,
Под ним мчат авто, поезда — по нему.
Везет нас трамвай из морского загула,
Был отдых, работа ли — я не пойму.

Вовсю расслаблялись душа там и тело,
А чувства сливались с морской синевой.
Сознание расслабиться там не посмело,
Хоть павил мозги ослепительный зной.

Морская симфония пела, плескалась,
Прохлада и свежесть манили войти,
Прибрежная кромка о ноги ласкалась,
И вдаль увлекала безбрежность пути.

Там чайки нам метили точку возврата,
Но так не хотелось назад повернуть
В тот мир повседневного быта разврата
И в будничность дел ежедневных нырнуть.

Провисла мостом меж мечтою и явью,
Трясет в напряженье сознание и тело.
Про высь поднебесную в строчках промямлю,
Но высь снизить ко мне не захотела...

Ценю свой маршрут на Лузановский берег,
Трамвай голубой чуть качает, гремя,
В целебность воды очень хочется верить —
Так бережно море лечило меня!

А вот он и мост. Снова вверх по ступеням
Я в города ритм, в его шум восхожу.
Здесь бьет свой прибой с белоснежною пеной —
К друзьям здесь мосты я всегда возвожу.

11 июля 2010 г.
г.Одесса, Лузановка.

Завтрашнее счастье

*Могу ли на завтра планировать счастье?
Конечно, могу. Это право мое.
Но не обойтись здесь без свыше участия,
Ведь счастье по запаху мы узнаем.*

Есть в нас предчувствие счастья мгновенья,
Что-то вокруг в атмосфере мы слышим.
Ветра особое ли дуновенье
Шторы на окнах внезапно колышет?

Тихо на цыпочках счастье крадется,
Боже, не дай мне спугнуть вдруг его!
Может на этот хоть раз улыбнется
Счастье, застыв у крыльца моего.

Право, не знаю, что больше нас радует —
Счастье само или миг, когда ждем.
Ведь не дано нам увидеть радугу,
Не насладившись летним дождем.

Радуюсь мигу его ожидания —
Счастье имеет малиновый цвет,
Я обожаю его созидание —
Без созидания
Счастья, как правило, нет.

Так терпеливо строю свой карточный домик,
Чтоб мое счастье имело какой-то приют.
Пусть нашей встрече поможет сказочный гномик —
Гномики счастье лишь избранным раздают.

Все же на завтра я запланирую счастье,
Номером первым будет оно в плане том.
Не развалился бы карточный домик на части,
Что отложило бы счастье мое на потом.

Дай же мне, Боже, хоть чуточку больше азарта,
Чтобы со счастьем войти в свое светлое завтра.

16 декабря 2010 г.

Уход по-английски

Тихий сумрак в дом ко мне вошел —
Не включаю свет, чтоб не спугнуть.
Нам вдвоём спокойно, хорошо,
Посижу с ним несколько минут.

Он исчезнет быстро. Мне б успеть
Угостить его хоть чашкой чая
Или задушевно что-то спеть,
Гостя сумрачного привечая.

Наблюдаем белые снега
Из окна, но нас никто не видит.
Высытятся сугробы, как стога, —
В них захороню свои обиды.

Наливаю в чашки мятный чай,
Пледом красным сумрак я укурю,
Погружусь в него хотя б на час,
Согревая свечкой золотою.

В сумраке кажусь я молодой,
С нами чай пьют светлые надежды.
Сумрак, будто белый ангел мой,
Примеряет яркие одежды.

Каждый вечер он итожит дни,
Что скользят, как по коленям шелк.
В окнах загораются огни —
По-английски сумрак мой ушёл.

26 февраля 2011г.

Не оставить бы поле мне бранное

*«Nothing can cure the soul but the
senses, just as nothing can cure the
senses but the soul.»*

Oscar Wilde*

Я в сентябрьское утро прераннее
Опускаюсь в прохладу бассейна,
И душа моя птицей израненной
Здесь врачуется в чувствах рассеянных.

Ощущения свежести, бодрости
Обнимают меня в этой влажности,
Я совсем забываю о возрасте,
О проблем всех степени важности.

Чувство легкости — превосходное,
Я в прохладности аквамариновой
Нахожу всегда что-то сходное
С наслаждением соком малиновым.

---

*«Ощущения — лучшее лекарство для души, а душа — лучшее лекарство от ощущений». Оскар Уальд, «Портрет Дориана Грея».

Все нутро мое возгорается,
Телом правит лишь радость движения.
Здесь душа моя сил набирается
Для дальнейшего возрождения.

И уже она правит чувствами,
С божьим замыслом их корректируя;
Совершенствует чувства искусно так,
Проявление их репетируя.

И живу я вся в поисках радости,
Наслаждаясь закатом прерозовым;
Возношу благодарность за благодати,
Что даются мне в пору морозную.

И, молитвы творя в утро раннее,
Вся купаюсь я в Бога прощениях...
Не оставить бы поле мне бранное,
Не остаться б лишь при ощущениях.

Сентябрь, 2010 г.

Незаконченность

«Незаконченность — обязательное качество жизни».

Леонардо да Винчи

Все вокруг меняется в старости,
Скорость времени изменяется.
Нет давно моей прежней статности,
Не проходит чувство усталости,
И судьба уже не извиняется —

Просто чаще карает, чем милует,
Я в прямой у нее подневольности;
Жизнь болезнями изобилует,
И, хоть столько вокруг фривольности,
Не могу позволять себе вольности.

Все туманно так видится в будущем,
Но влечет оно больше, чем прошлое.
Я не знаю конкретно, там буду чем,
Преступив настоящее пошлое,
Но, наверное, — чем-то любящим.

Вся в той фазе я незавершенности,
Где-то скраешку всей бесконечности,
В поведении — столько беспечности,
И не чувствую я обреченности
У ворот поглощающей вечности.

А душа все идеями полнится,
Начинаю вершить что-то новое
И надеюсь — желанья исполнятся.
Может, стоит мне просто опомниться
И порвать сочиненья бредовые?

Но суть жизни ведь — в продолжении
И куда-то стремиться в готовности;
Светлый замысел — суть движения,
Неизбежности отторжение,
Оправданье любой виновности.

Вызывает мою озабоченность
Слов нечеткость и мыслей всклокоченность.
И хотя все пространство сужается,
Я приветствую незаконченность —
Это значит, что жизнь продолжается.

Октябрь, 2010 г.

Декабрьские дожди

Когда зимою вместо снега лужи
И на деревьях бусинками капли,
Кричу дождю: «Кому сейчас ты нужен?!»
Мы бродим в лужах, как в болоте цапли.

Машины льют на нас потоки грязи,
А нам куда-то непременно надо;
Снуем, как мыши, в направленьях разных,
Не отрывая от дороги взгляда.

Декабрь коротким проблеском надежды
Нам дарит день, что как кусочек света,
Промокли наши ветхие одежды,
И долго-долго надо ждать рассвета.

Притихли птицы где-то под навесом,
И лишь в тумане мельтешат вороны.
Ночь придавила нас тяжелым прессом,
А утро снова дождь на нас уронит.

Высвечивают фары беспросветность,
А лужи множат светлых окон блики.
Мы с параллелями дождя уходим в вечность,
И смотрят нам в глаза святых всех лики.

10 декабря 2010 г.

Независимость

Независимость — это фикция,
Это гордый надутый шарик,
Запредельная слишком амбиция,
Когда мозг в своём «эго» шарит.

Как ни пыжься, а все — зависимы
Друг от друга и обстоятельств,
И в единой сети зависли мы,
А вся сеть — в руках «их сиятельств».

Забывают часто правители,
Что избрали их для служенья;
Как хоромы — у них обители,
Благ народа — идет суженье.

Ухудшают жизнь все новации,
И боимся мы слова «реформа»,
Суть «реформ» всех — лишь профанация,
А «забота о людях» — проформа.

Независимо от желания
Потихоньку уходим в вечность;
Все законы наши жеманные —
Как опасной игры беспечность.

От кого мы теперь независимы?
Наша жизнь примитивно убога.
Будем громко кричать «брависсимо» —
Нам спасенье придёт лишь от Бога.

Но и там мы зависимы будем,
Длинной ложкой кормя друг друга, —
Так зависимость ходит по кругу,
В ней — довечно мы все пребудем.

26 января 2011 г.

VI.

***ЦВІРІНЬКАЮ
ПРО РАДОЩІ***

Навчимося пустощам радіти

У сутінках розгойдуються віти,
Під вітром стогнуть велетні-дерева,
І завірюха дме несамовито —
Погода аж ніяк не березнева.

Хвилює душу ця несамовитість —
Про щось шле звістку нам далекий космос.
Що переховує та біла оповитість,
Яка нависла, наче сиві косми?

Я сподіваюсь, все — лише на добре,
Очищення — то як прорив сумління,
Це — як ефект від органічних добрив,
Що живлять враз і листя, і коріння.

Не можна ображатись на негоду,
Вона вирує й бавиться, як діти.
А наслідки нам стануть у пригоді,
Коли навчимося пустощам радіти.

То ж посміхнусь я снігові і вітру,
Підставлю їм палаюче обличчя.
Хай місто парасольками розквітне —
Ця різнобарвність дуже йому личить.

21 березня 2009 р.

Світла мить

Я створюю натхненно світлу мить,
Щоб вижити в наш час такий жорстокий.
Інформаційні б'ють по нас потоки,
Від негативу серце так щемить.

Де фарби взять, щоб радість змалювати,
Щоб очі сяяли і щоб душа співала,
Щоб у гаю зозуля кукувала,
Щоб світ втомивсь на мене полювати?

Заманюючи радість у свій дім,
Я надягну свою найкращу сукню
І друзів запрошу, сусідці стукну,
Гулянка буде — коромислом дим.

А потім розійдемося по кутках,
Чи, як говорять зараз всі, по норах.
Душа і розум — у довічних спорах,
Закручених, мов нитки у клубках.

Із Шустером, а іноді і без,
З екрану теж «Свободи» диспут —
Міцно тримає ящик нас, як деспот,
Це — освідомлювач наш і лікбез.

Ось вони — «світлі» миті у житті,
А ще є серіали, газ і ЖЕКи,
Прем'єр і Президентів прожекти,
Що збудуться в космічній майбутті.

Є радіоновини повсякчас
І суперечки у Верховній Раді.
А як теплу і сонечку ми раді!
Дощі весінні звеселяють нас.

Бачити світло всюди спромоглась
І не втрачаю на добро надії.
Молімось до Пречистої Марії,
Щоб темна курява нарешті уляглась.

Прийдешній день, як прапор, майорить
З моїм натхненням, болями й зірками,
Зі злиднями і небом із птахами...
Саме життя — то найсвітліша мить!

22 березня 2009 р.

Зимове кукурікання

*«Нехай як буде, так і буде.
Чи то плисти, чи то брести.
Хоч доведеться розп'ястись!
А я таки мережить буду
Тихенько білії листи».*

Т. Г. Шевченко

Час плине так чомусь повільно взимку.
Зимою бачу тільки білі сни.
Хтось протоптав вузесеньку стежинку —
По ній іду від грудня до весни.

Поміж наметів та стежина в'ється,
І так вже важко нею тупцювать.
А серце, наче птах у клітці, б'ється,
Й думки неначе рвуться танцювать.

І щоб себе хоч якось підбадьорить,
Держу червоне яблучко в руці —
Немов то тепле літечко говорить,
Й надії розляглись на папірці.

Заходять вони в ці рядки нерівні,
Вже подумки вітаю сонце я.
І взимку по дворах співають півні —
Як самоствердження звучить: «Почуй — це я!»

Я теж все намагаюсь кукурікнуть
У цю тривожну білу заметіль,
І, мов тигрятко, для сутриву рикнуть,
Й почути стрічний відгук звідусіль.

То білий тигр в свій рік всіх нас вітає
І сипить білий сніг майже щодня.
В тій білій повені так швидко день минає,
Неначе й не було святого дня.

Я в постіль білосніжну, як в намети,
Лягаю. Дує вітер в унісон.
Шукаю в грудні я весни прикмети,
І довго-довго не приходять сон.

А на світанку ворони закрядуть —
У грудні завжди пізно так світає,
І оптимізм мій тихо так заплаче,
Той плач чомусь за вікнами вітає.

Там — білий тигр, а я — біла ворона,
Із зграї галки вигнали мене.
На дереві життя, як спіле гроно,
Висю — і кожний мимохідь скубне...

Мій білий тигре, доторкнись до мене,
Сховай в пухнастих лапах пазури!
Той дотик би відчути достеменно —
Я більш не потребую мішури.

Торкання те м'якою засторогой
Мене позбавить зайвих всіх бажань,
Щоб не відволікатись від дороги
Й не відчувати холоду й страждань.

Зіллюся сивиною з білим снігом,
А очі небу віддадуть блакить.
Я приголублю сонце теплим сміхом,
Коли душа у вічність полетить.

Долаю сум

Зима з весною мабуть у двобої —
Невпевнено так березень крокує.
Запал є у зими і є набої,
То ж протриматись з тиждень ще міркує.

Весна відкрито наче б не воює,
Лише всміхається нам лагідно надворі
І в небі синім сонечко малює,
Та диригує вдень пташиним хором.

Вони ж виводять щиро і благально,
Підспівують струмочкам, що навколо.
І хоч зима стріляє бездоганно,
Та шапка вже — дивись! — пішла по колу.

Може й зберем весні щось на підтримку,
Бо ця красуня йде до нас босоніж.
А світлий день росте все безутримку,
І плине час, його не наздоганиш.

Весна по снігу вже гуляє містом
І стукає в серця наші і в душі.
Дивлюсь на усмішку її я променисту
Їй долаю сум і розпач відчайдушно.

10 березня 2010 р.

Цвірінькаю про радощі

«Радощі — не гріх, а Божий дар».

Л. Українка

Як пахощі бентежать після зливи!
Втомившись наче, небо спочива,
І сонце дивиться сором'язливо
На добре вмиту землю з-під чола.

А хмари знов у вишині юрбляться,
Тривожна тиша лине в височінь,
І горобці в калюжах метушаться,
Цвірінькаючи всім про свій почин.

І хоч вода холодна для купелі,
Приєднується пара голубів.
І вірю я, ці ванни березневі —
Напередодні Великодних днів.

Ще час ми маєм і зручну нагоду
Впорядкувать домівки й почуття.
Повчання Господа нам стануть у пригоді —
Він за спасіння нас віддав життя...

Як той горобчик, змию всі печалі
У прохолодній весняній воді.
Сумні мотиви взимку відзвучали —
Сміється радість у моїй ході.

Великий ПІСТ вгамовує жадання,
Смирення в тиші ходить поміж нас.
А я цвірінькаю про радощів бажання,
Щоб в тім смиренні дух борні не згас.

24 березня 2009 р.

Травневе сяйво

Зеленоокий травень хазяйнує
І цвітом прикраша сади і душі,
Як чарівник, він сум увесь руйнує,
Й радіємо теплу, що не задушне.

Стоять у святості кущі, дерева, трави,
Співають солов'ї як навіжені;
Рожеве полум'я вечірньої заграви
Збираю, як коштовності, у жмені.

Жасмін своїми білими зірками
У перших сутінках дороговказом сяє.
Спостерігаю цю красу з роками —
Немов Господь блаженство обіцяє.

І пахощі акації, що в цвіті,
Їй-Богу, перевершують парфуми;
І гойдалки в смарагдовому світлі
Тихенько колисають мої думи...

Такий вже травень — щедрий та духмяний,
З рясним дощем, з веселою грозою,
З привітним сонечком жовто-рум'яним
І з першою травицею під косою.

Радіємо в цім веснянім цвітінні,
Наповнюємось щастям на майбутнє —
Нехай в життя строкатім мерехтінні
Травневе сяйво буде незабутнє.

22 травня 2010 р.

Червневий дощ

Червневий дощ — це як дитя примхливе:
Блакить спекотну накривають хмари,
Грім гуркотне — і вмить зірветься злива,
Добре, як град ту радість не затьмарить.

І так вже дощ цей попрацює добре!
Він вмие всі дерева і підживить,
Для овочів — він важливіше добрив,
А душі наші звеселяє й живить.

Якісь хвилини — і вже сонце сяє,
Виблискуючи скрізь, в кожній калюжі,
І ніжна прохолода обіймає
(Та спека дуже скоро надолужить!).

Не перейти доріг широкі смуги —
До неба бризки з-під коліс машини.
Та ні за чим немає в серці туги,
Коли всміхнуться квіточки шипшини.

В доща краплинах пелюстки троянди
Виблискують на клумбах різнобарвно,
І кожна крапля — наче діаманти...
Мить радощів — і знову небо хмарне.

Так бавлячись, іде червнєве літо,
Швидка хода, духмяне лип цвітіння,
Вже у полях заколосилось жито —
За роком рік сплива життя невпинно;

На мить завмре і затамує подих,
Коли вщухає вже червнева злива.
Не можу стримувати я той подив —
Босоніж йду й радію мовчазливо.

13 червня 2009 р.

Останні дні літа

Ще кілька днів — і осінь запанує,
Вже з неба йде відчутна прохолода,
І наостаннє літо нас милує,
Являючи свою барвисту вроду.

Без ластівок, що відбули у вирій,
Неначе небо нижче нахилилось.
Вже вранці стеляться тумани сірі.
Вночі — любов твоя мені наснилась.

Вона із літа йшла босоніж в осінь
І наших діточок вела за руки.
Ступали ноженки її по травах росних,
Йй пішла вона від нас у сині луки.

— Куди ж це йдеш ти? Залишайся з нами! —
Я кликала. Вона мене не чула.
Якесь пророцтво за отими снами —
Осінній холод раптом я відчула...

На сон тривожний не зверну уваги.
Ще тишить літо нас теплом останнім.
То ж дасть Господь терпіння і наснаги
Радіти осені, яка ось-ось настане.

27 серпня 2009 р.

Мій шанс на втечу

Хвилює осінь різнобарвним листям
І оксамитовим теплом.
Ще в вересні світанки променисті
І хмарки тішать нас своїм танком.

Хоч птаство відлетіло вже у вирій
Й ховається в тумані далечінь,
Радію я натхненню тихій хвилі
Й розчулююсь без будь-яких причин.

Кудись іду я вересневим містом,
Ковтками п'ю цю ранішню красу,
Милуюсь горобиновим намистом —
І всю цю радість я в душі несучу.

Вона мене здимає у повітря,
Між небом і землею я лечу.
В цю мить мені здається так, повірте,
Що все ж я від буденності втечу.

Цей ранок чистий є мій шанс на втечу,
Виснажують діла буденні ті.
Я підняла з землі перо лелече,
Щоб подумки радіти висоті.

7 вересня 2009 р.

Квітневі дощі

Цвірінькають горобчики під стріхою,
А дощ іде, немов прорвало небо.
Та діляться пташки своєю втіхою,
Бо квітень все ж — природі квітнуть треба.

І сиві горлиці побовтались в калюжах,
Являючи нам всі тепла ознаки,
Та де воно, тепло те? Мабуть дуже
Вже застаріли ті народні знаки.

На Благовіщення майнула радість світла —
І тішить музика дощів нас знову,
Північний вітер, зовсім не привітний,
Співає нам осінню колискову.

Яке спання? Пробуджуватись треба —
Весна візочок свій вже котить з гірки,
Земля волає про свої потреби,
Дивитись на грязюку цю вже гірко.

То ж стрепенись, весіння надіє!
Нехай цвітінню порадіє серце,
Нарешті теплий вітерець повіє.
Весінню повинь вип'ю я до денця.

16 квітня 2011 р.

Сніг і сонце

Січневий сніг — це та морозна ніжність,
Що обійма мене без почуття.
Вся ця яскрава й пишна білосніжність
Лиш кличе мою душу в небуття.

Хіба що сонце пензлем розмалює
Всю ту одноманітну білизну,
Розцвітить барвами, засяє і схвилює,
Барвисто скривши будь яку вину.

Й сама повірю у свою безвинність,
Душа здається чистою, як сніг.
Цей факт унеможлиблює злочинність
Відносно себе і відносно всіх.

А сонце між дерев, мов на картині,
Висвічує дорогу в майбуття,
Неначе на святковій скатертині
Квітує радість життєсприйняття.

Вже зовсім не лякає білий покрив,
Проникливий той холод сніговий.
Рожеве сонце — наче зойк, як поклик,
Яким спиняє раптом вартовий.

Він стереже цей білосніжний саван,
На нім веселка грає з півтонів,
І, як по кременю січе кресало, —
Іскриться сніг і дух мій очманів.

О, як взаємодіють сніг і сонце,
Яким казковим предстає пейзаж!
І п'ю я почуття до самого до денця,
Летить душа моя до неба аж.

10 січня 2011 р.

Хай будуть кольоровими всі будні

Навіщо ти чекаєш так суботи?
Радій, що є у тебе сьогодні,
Не проклинай діла свої й турботи —
Благослови ті клопоти буденні.

Адже вони і є твій шлях до щастя,
Бо будні — майбуття передумова,
А кожний день — душі твоєї частка
І праця твого розуму і слова.

Хай будуть різнобарвними всі будні,
І в кожний з них живи на повну силу,
Прожитий день хай буде незабутній,
І не стогни, що він тебе знесилив.

Знайди хвилинку, щоб побачить небо,
І сонце в нім, і зорі чи хмаринку;
Зроби добро, щоб хтось згадав про тебе,
За когось помолись хоча б хвилинку.

Зрадій в четвер, що це ще не субота
І час для тебе не летить так стрімко,
Бо це ж про т е б е Божая турбота —
Притримує годинника Він стрілки.

То ж не чекай суботи чи неділі —
Вони прийдуть як світла Бога милість.
А головне — щоб будням ми раділи,
Щоб в них душа жила, а не томила.

20 січня 2011 р.

Живу, як мавка

Літають навкруги і теми, і сюжети,
Шикуються в повітрі рими в ряд,
Та все поверхньо так, як на фуршеті,
І постріл мій — дешевший, ніж заряд.

Не вцілю в суть бажань тих нездійснених
І в суть думок, що спати не дають,
В звучання слів, занадто вже натхненних,
І штампи фраз, що в кузнях мов кують.

Їх суть якась невловимо явна,
Та рима часто тягне не туди,
І валиться ідея в якусь яму,
І замість змісту — лиш потік води.

Простіть мене, що десь не стало сили,
Щоб влучить в серце неясних подій,
Бо врешті решт цей світ мене знесилив
І майже не зосталося надій.

Живу, як мавка, в незбагненнім світі,
Крізь сумнів бачу всі його дива,
В похмурі дні я вірю — сонце світить,
Та не завжди знаходяться слова.

Вони — в повітрі бавляться зі мною,
Навипередки лізуть у мій вірш.
Я чую, що говорять за стіною,
А інколи я чую навіть більш.

Не збожеволіла. Пробачте надчутливість —
Вона мене із темряви веде.
Я вдячна їй за щирю ту дбайливість,
Бо дійсність нас всіх з розуму зведе.

Шикуйтеся в ряди, слова-мутанти!
Все шкереберть летить, як уві сні.
Пройду цей шлях, неначе на пуантах,
Радіючи і сонцю, і весні.

Березнева любов

Вже й середина березня минула,
А небо сипе й сипе снігом білим,
Немов вибілюючи все минуле,
Над чим ми плакали, чому раділи.
Зима нас полишає неохоче,
Неначе б то пішла, та наостанок
Прикрити бруд доріг і вулиць хоче,
Даруючи нам чистий свіжий ранок.
Ми вдячні їй за ту велику милість,
Та все ж — кінець вже березня надворі.
Хоч від зими занадто всі стомились,
Саме вона є персонаж в цім творі.
Блакитноокий березень в полоні
У феї холодів, снігів, морозів.
Він ніжитья в пухких її долонях
І вже забув про всі свої погрози,
Що він розтопить лід на всіх озерах,
Птахів всіх поверне до їх гніздівок,
Що підготує до врожаю зерна,
Що кров заграє в парубків і дівок.
І що ж? Йде сніг, і дме холодний вітер,
А березень все у зими гостює.
Від ігрищ їх розгойдуються віти,
Весну ми кличемо, та він не чує.
Загрався місяць молодий весняний,
Забувши про обов'язки й роботу,
Та вже ось-ось і квітень буде з нами —
На себе візьме, мабуть, всі турботи.
Він зрозуміє, що любов у брата, —
Зима все ніжно так його голубить!
Хай в щасті буде місяць цей завзятий —
Що зробиш, якщо так зиму він любить?!

19 березня 2010 р.

Крізь запітнілі окуляри

Гуркоче грім, і верби так розлого
Б'ють вітами в зачинене вікно.
І з неба в нас націлена тривога,
Та дощик — це спасіння все одно.

Втомились надто від спекотних буднів,
А літо вже махнуло рукавом.
Засмагли радощі, як квіти незабутні,
Блукають поруч за моїм вікном.

Їх зміє дощ, прибивши разом з пилом,
І має право, бо той дощ — святе.
Кінець тепла — як розставання з милим,
Пішло в минуле літо золоте.

Воно нас бавило короткими ночами,
Травною росною, і спекою пекло,
Неначе велетень у діжці сік з нас чавив —
Запітнівало окулярів скло.

Крізь нього ми на білий світ дивились,
Лічили дні в буденній метушні,
Чарівні сни вночі нам влітку снились,
Позбавила нас спека комашні.

І взимку прийде літо це на згадку,
А восени відчуєм цін всіх зріст,
Потішимось врожая літнім спадком,
Нас вилікує церкви благовіст.

Подякуємо Богові за вдачу
І що чотири пори має рік.
То ж щастячка прикупимо на здачу,
Затамувавши подих свій і крик.

29 серпня 2010 р.
м. Харків, сел. Жуковського

Свої уміння віддаємо людям,
Може й мої комусь та знадобляться —
Хоч з горщика оббилася полуда,
Та з нього все ще пахощі клубляться.

І завжди сонце, хоч і йде на захід,
Все небо розмальовує красою.
Та не для порівняння такий закид —
Лиш вмитися б вечірньою росою.

Не стримає смирення ту зухвалість,
З якою нас принижують і нищать.
Попри економічний спад й відсталість,
Для нас у травні солов'ї ще свищать.

Хай ці рядки, немов дитя, наївні —
Струна бринить, і в простір думка лине.
Сміялись й над піснями Чураївни,
Що знаємо з віршів Костенко Ліни...

Палає полум'ям, горить рожеве сонце,
Висвітлює суспільства темні плями.
Хіба ж то тільки світу, що в віконці?
Ж и в у — й цьому радію до нестями.

11 квітня 2009 р.

*****

Не буду никого винить

Жизнь — недочитанная книга,
Недоисполненный романс,
Незавершенная интрига,
Недоиспользованный шанс.

Вела, вела все вдаль дорога,
А оказалось — в никуда;
Всегда себя судила строго
И не хвалилась никогда.

Но подниму глаза я в небо —
Виню, виню себя стократ
За все несбывшиеся «недо»,
И совесть давит, как домкрат.

Не буду никого винить.
Не знаю, есть ли еще сроки
Что-то исправить, изменить
С учетом пройденных уроков.

Прищурилась судьба-индейка —
Какое б дать мне испытанье?
Даю уроки за копейки,
Давно забыла о роптанье;

Пишу стихи по вдохновенью,
Их издаю себе в убыток,
Ищу прекрасные мгновенья —
Пусть и звучит это избито;

Строчу на пишущей машинке
Свои «творения» ночами,
А в уголках у рта смешинки —
«Найди читателя сначала!»

И множу, множу «недо» эти,
Вместо того чтоб их исправить.
Но выдан мне уже билетик,
И поезд вовремя отправят.

23 июня 2010 г.

В часы наития

*«Открылась бездна звезд полна,
Звездам нет счета, бездне — гна».*

М.В.Ломоносов

Распахну окно, омоюсь млечностью,
Что струит на нас поток энергий,
И замру пред Неба бесконечностью,
Где исток романов и элегий.

Утону навек песчинкой маленькой
В этой нескончаемой безбрежности,
Сердце станет пусть цветочком аленьким,
Единеньем зарева и нежности.

Буду вне пространства и вне времени —
Так устала от земных реалий!
Я освобожусь от жизни бремени,
Погружаясь в сумрак нежноальый...

Помечтала, постояв под звездами,
Свежесть проняла меня ночная,
Снова сто проблем нависли гроздьями,
Главная проблема — что одна я.

Я — как перст, при всей своей учености.
Нежится у ног моих наивность
Как свидетель этой обреченности
В час ночной, когда все небо — дивность.

В нем ищу и смысл и утешение —
Столько звезд небесных в поле зренья!
Вижу в каждодневном мельтешении
Способ для внезапного прозренья.

И в часы такого вот наития
Неизбежность истин открываю.
Страшно так от этого открытия —
Лист календаря я отрываю.

День за днём всё отрываю листики —
Сколько их уже вокруг летает!
И здесь нет ни волшебства, ни мистики —
Это жизнь моя, как льдинка, тает.

Напоследок озарюсь я радостью,
Распахнув окно с лихой беспечностью;
Посмотрю на звезды с белой завистью
Перед раствореньем в бесконечности.

1 октября 2010 г.

Я — из прошлой эпохи

*«Полагай несущественным явное в мире,
Ибо тайная сущность вещей — не видна».*

Омар Хайям

В эти длинные ночи
Потихоньку уходит эпоха.
Дед Мороз всем пророчит
Счастье и благодать без подвоха.

Я — из прошлой эпохи
И смотрю в этот мир, как сквозь щелку.
Затаив свои вздохи,
Наряжу новогоднюю елку.

Пусть она в стиле ретро
И игрушкам на ней по полвека,
В ней — дыхание ветра,
Ожиданье судьбы человеком.

Почему же сквозь щели
Сквозняком выметает надежды
И уносят качели
То святое, что было в нас прежде?

Не могу я вписаться
В новый ритм, молодым всем присущий,
Не могу не касаться
Сути ценностей бывших и сущих.

Удивляет все больше,
Как нас деньги всех держат за горло,
Как в космической толще
Серебра звон звучит так задорно.

Напряженье растет
И грозит социальным нам взрывом.
Уже тронулся лед,
Скальпель цен — над набухшим нарывом.

Сквозь ту щель, что смотрю,
Вижу только поверхность проблемы...
Впечатленье сотру,
Возвращаясь в новогоднюю тему.

Ждут с надеждою все —
С неба спустится новое счастье;
Солнца луч по росе —
И в былое уйдут все ненастья.

Даже в щель виден мне
Весь обман новогоднего чуда:
Всё — блестяще извне,
То блестит нашей веры причуда.

Я прищурю глаза,
Ещё ближе прижмусь к моей щелке.
Удержаться нельзя —
Я ищу свой подарок под ёлкой.

28 декабря 2010 г.

Так соответствовать хотела!

Плетется тело за душою,
Как нитка за иголочкой.
Душа становится большою,
По ней — узоры елочкой.

Уже ей тесно в моем теле,
Что не растет — сжимается;
Душа свободы захотела
И рядом с телом мается.

Ее топтали и пытали,
Манили сладким пряничком,
Идеологией пытали
И со сметанкой драничком;

Что впитывала, что отторгла,
Пред чем-то навсегда смирилась,
Но на плацу большого торго
Перед соблазном не склонилась;

Шагала следом в след за истиной,
А та в тумане ускользала;
Молилась Богу очень искренне
И мне разлуку предсказала...

Повенчанная с одиночеством,
Смиренно пью свои печали.
Сбылись в моей судьбе пророчества,
Что от цыганки прозвучали.

Летела мотыльком над пламенем
Душою от рожденья светлую,
Горела я любовью пламенной.
Но жизнь березовую веткою

Хлестала за неподчинение,
Да и успех меня не баловал,
Писала в школе сочинения
О Чернышевском, Вере Павловне.

Вела душа меня тропинками —
Я не всегда ей покорялась.
Судьба пронзала меня льдинками —
Тогда я сильной притворялась.

Такой меня все и запомнили —
Судьба тот образ одобряла;
Восторженностью вся наполнена,
Я практицизма не добрала.

Но старость — как разоблачение,
Пред ней предстала робкой, слабой,
И лишь души моей свечение
Осталось подлинной усладой...

Плетется за душою тело —
Я соответствовать хотела.

10 октября 2010 г.

Встречи с дочерью

Озарю тебя своим я светом,
Пусть уместна буду, как прозренье;
В сон войду твой тихо на рассвете,
Посвящу тебе стихотворенье.

Прикоснусь к своей по сути плоти
Легким жестом, поцелуем нежным.
И сожмет тревога хваткой плотной
Сердце, что распахнуто безбрежно.

Очертанья губ так идентичны,
Но слова, что льются, не похожи;
Жест рукой — ах, как он мне привычен!
Эта схожесть — аж мороз по коже.

Две свечи горят, как на молебне, —
Поминаем (или вспоминаем?);
Искренни слова, как запах хлебный,
Память, будто мякиш, разминаем.

Трепетно смотрю в глаза родные —
Нет ли в них обиды, снисхожденья?
Обхожу вопросы все больные,
Видя недовольства зарожденье.

Говори, роднейшее создание,
Излагай свои мечты и планы.
Ты ведь для меня — как мирозданье,
Полоса для приземлений плавных.

Благодарна, что в меня ты веришь,
подавляя все свои упреки,
Хоть своею, знаю, меркой меришь
Суть проблем и их решенья сроки.

Умный мой, заботливый дружочек!
Знаю, ты всегда крыло подставишь.
Я вхожу в забот твоих кружочек,
Срок придет — на Божий Суд представишь.

Не сердись за все несовпадения,
Для любви моей ты — совершенство;
Все взлетая, берегись падений,
Жизнь ведь наша — не одно блаженство.

Вымолю тебе судьбы поддержку —
Нет сильней молитвы материнской.
На любые я пойду издержки,
Жизнь моя — уже вся в зоне риска...

Ты уходишь. Провожая взглядом,
Посылая вслед благословенье.
Господу хвала, что ты есть рядом, —
Да продлятся наших встреч мгновенья!

29 октября 2010 г.

Последний след

*«Владимир очутился в поле
и напрасно хотел снова
попасть на дорогу...»*

А.С. Пушкин, «Метель»

Иду по тебе босиком я,
Родная моя земля;
Иду по стерне, по комьям —
Бескрайне простерлись поля.

Зовет меня даль безмолвно,
И радует глаз дальний лес,
Кольшутся травы, как волны,
И музыка льется с небес.

Замкнет горизонт полукругом
Прогретую солнцем степь.
Иду по земле я упруго
И лягу в ту степь, как в постель.

Ходьбою натружены ноги —
Пускай хоть чуть-чуть отдохнут.
Я сбилась с дороги немного,
А жизнь все стегают, как кнут.

Висит надо мною небо
И тихо плывут облака.
В котомке — краюха хлеба,
Иду я издалека.

Я странствую в собственной жизни,
Безмерно любя простор;
И смотрит звезда с укоризной
С небес, что Господь простер,

И шепчут мне что-то травы,
И пахнет земля молоком,
И вряд ли в том смысл есть здравый,
Что я говорю с ветерком.

Прикроет меня он нежно,
Как легкий и теплый плед, —
Я здесь, в этом поле безбрежном,
Оставляю последний свой след.

И вскрикнет ночная птица
В своем земляном гнезде,
Душа моя ввысь устремится
По вздыбленной вверх борозде.

А сверху тело — как точка,
Земля — как огромный шар.
Восходит с душой эта строчка,
Рассыпавшись в звездах Стожар.

31 августа 2010 г.
г.Харьков, пос.Жуковского

Очищение

Сжигает солнце без костра остатки лета,
В тени плюс сорок, а прогноз все хуже.
Июль нас обвивал горячей лентой,
И август раскалённо все утюжит.

Уже за сорок красный столбик лезет,
Одно спасенье — кондиционеры.
Мой оптимизм идет по краю лезвий,
Странно молчат оппозиционеры.

А президент пошел в законный отпуск —
Ведь он, как человек, имеет право.
Лишь кризиса последыш или отпрыск
Для тонуса витает над державой.

Он бдит, он даже в отпуск не уходит,
И, кажется, жара — его помощник;
Он болевые точки вмиг находит
И бьет по ним прицельно очень мощно.

Цена на хлеб и прочие продукты,
Цена на газ и новая квартплата —
О них вещает громко репродуктор,
А церковь все страшит нас днем расплаты.

Поблекнет президентская харизма,
Когда сравним слова его с делами.
В лесах дичайшего капитализма
Нам души удержать хотя б с телами.

Погибли ягод, фруктов урожаи,
Их купишь лишь по баснословным ценам.
Стойкость аграриев нас поражает,
В них — стержень для страны бесценный.

С упорством и надеждой лишь на Бога
Они, как карлы, сеют, полют, пашут;
Их жизнь до неприличия убога,
На них лишь держится благополучье наше.

Это у нас здесь кондиционеры,
А там в жару — на огороде, в поле
Бьются за жизнь, как революционеры,
И уж не позавидуешь их доле.

Всегда так было, а сейчас — подавно,
На их труде посредник руки греет;
Патриотизм их нищетой раздавлен,
И быстро труженик в селе стареет.

Сжигает август хлипкие надежды
На то, что будет, наконец, стабильность,
Но надеваем светлые одежды.
Впадать в унынье — это ль не дебильность?!

Воспримем зной как просто очищенье,
В огне сгорают пусть грехи, огрехи,
А осенью получим все прощенье
И соберем судьбы орехи,

Расколем их и скорлупу отбросим.
Освободив от напряженья жилы,
Прощения у Господа попросим,
Что мы роптали, а не просто жили.

5 августа 2010 г.

Восприятия в жару

Когда в тени плюс сорок, зной и пыль,
Я — вся в проблемах охлаждения и быта,
На голове широкополый брыль,
По шее пот — и никаких событий.

Сижу в тени акации, как гриб,
Широкий сарафан — ну, впрямь матрешка,
И от жары весь мой запал погиб,
Сжимаю ручку влажною ладошкой.

Так хочется прохлады хоть чуток
Впустить, пролить на белую страницу!
Молюсь я, повернувшись на восток:
— О Боже, дай дождю на нас пролиться!

А ночь приходит — и ни ветерка,
Раскалена вся железобетонка.
Течет вода из крана, как река,
То что-то шепчет струечкою тонкой.

Знать, провинились перед Небом мы,
Коль столько дней мы терпим испытанья.
Сурово звезды так глядят из тьмы —
Оттуда ночью к нам идут посланья.

Нам бы суметь их смысл расшифровать —
Быть может избежали б наказанья...
А наверху скрипит вовсю кровать —
Тем с Неба тоже было предсказанье.

И как бы ни было им жарко днем,
Когда любовь — мороз идет по коже,
Тела горят особенным огнем.
О, дай им удовлетворенья, Боже!

9 августа 2010 г.

Кураж в жару*

Свой образ сохранять в жару так трудно —
Горячий воздух размягчает нас.
На улицах сейчас не многолюдно,
Вода спасает или хлебный квас.

Все контуры размыты до предела,
Наш облик не спасает макияж.
До мнений чьих-то молодым нет дела —
Жара толкает на любой кураж.

Кто помоложе лезут под фонтаны,
Чтоб голову и сердце остудить.
Я б тоже туда прыгнула спонтанно,
Но возраст — люди могут осудить.

---

*Кураж — непринужденно-развязное состояние, смелость. Словарь русского языка. С.И.Ожегов, М., 1960

Мы раздеваемся до неприличья смело,
Но потовыделение — из всех пор.
Природа нас всех усмирить сумела —
Себя царями мнили до сих пор.

Нас не спасают кондиционеры,
От спрайтов больше хочется лишь пить,
И, начисто утратив чувство меры,
Скулим мы, хотя хочется вопить.

Наружу лезет все, что нам присуще,
Жара стирает благодать с наших лиц.
Уходит образ, остается сущность.
Перед природой падаем мы ниц.

Беспомощны при всех своих науках,
В амбициях — из кожи лезем вон,
Но Небо шлет нам испытаний муки —
И умеряем свой шальной разгон.

— Пролейся, дождь! Нас одари прохладой! —
Мы просим Небо уж который день.
Порадуй нас, июль! Будь нам усладой!
Пусть от деревьев ублажит нас тень,

А с Неба ожидаем дождь спасенья,
Из знойной синевы — да грянет гром!
О, дай нам, Боже, чуть-чуть облегченья,
Устрой на Небе небольшой погром!

Наверняка сейчас там рэкет тоже,
Захвачены прохлада и гроза,
И слуги Дьявола нам корчат рожи,
Устроить пекло на земле грозя.

Но нам и так разборок тех хватает —
Зарвавшуюся рать утихомирь!
Прости — мое мороженое тает.
Да будет меж Землей и Небом мир!

31 июля 2010 г. (в тени 40°)

Разговор с душою по душам

Будильничек тикает каплей по темени,
Уставшее тело отходит ко сну,
И будет душа вне пространства и времени,
Как только к подушке своей прикоснусь.

События дня подлежат трансформации,
Вся суетность с телом уйдет на покой,
И выйдет душа за пределы формации,
Хоть дорого стоит ей выход такой.

А тело лежать на постели останется
И душу к утру, как всегда, будет ждать —
Пускай погуляет душа бесприданница,
Ведь в небо — не замуж ее провожать.

К рассвету обычно она возвращается
И входит в свой временный дом без ключа.
Однажды со мною она попрощается
И выйдет, грехи за собой волоча.

И всею земной маятой отягченная,
Рассеянно будет она вопрошать —
Приговорена ли она иль прощенная
И нужно ли путь свой слезой орошать.

Небесным судом за грехи осужденная,
Притихнет она и замрет, чуть дыша,
И грузом грехов, как к кресту, пригвожденная,
Страдать поплетется душа не спеша.

Прости меня, душенька, за прегрешения,
Что я на земле не смогла отмолить.
Мне трудно давались проблем всех решения —
Пред совестью я не любила юлить.

Так часто старалась с тобой беседовать
И к Богу пришла по веленью души.
Мне не на кого, да и не на что сетовать,
А плакать сейчас — словно эхо в глуши.

Спасибо, что тешила ты вдохновением,
Что ввысь поднимала, учила летать;
И ветра весеннего дуновением
Весь сор из избы ты могла выметать.

Не мучила сильно меня ты уроками —
Старалась сама до всего я дойти,
Меня не терзала ты сжатыми сроками,
А утром спешила, чтоб в тело войти.

Старалась я выполнить предназначение,
Растила детей и писала стихи.
Теперь это все не имеет значения —
Ведь ты на себя все взвалила грехи.

Мужайся, родная, ты сможешь все вынести,
Даст Бог — и сумеешь полезной там быть.
А мне бы — из памяти черное вымести,
А светлое б — даже в гробу не забыть.

Сейчас мы с тобой толерантно общаемся,
Хотелось успеть тебе все изложить;
Все распри друг другу прощаем — прощаемся,
Нам вместе так здорово — хочется жить!..

Будильничек тикает каплей по темени,
Морзянкой сигнал утром бьет по ушам.
Идет разговор о душе и о времени —
С душою своей говорю по душам.

29 июля 2010 г.

А где-то там...

Как редко в городе мы видим звезды,
Как много в нем ненужной суеты!
Для нас как будто кем-то план здесь сверстан —
О план тот разбиваются мечты.

Асфальт нас отделяет от природы,
И выхлопные газы — воздух наш.
Я вечно спотыкаюсь о невзгоды,
Достичь чего-то — высший пилотаж.

Душа, страдая, прячется бездомно,
Всегда одна, хоть всюду — кутерьма.
Проблемы громоздятся многотомно,
И железобетонки — как тюрьма.

Деревья — элементы декорации
В спектакле под названием громким «Жизнь»:
Каштаны, тополя, березок грации,
А выше них — домов лишь этажи.

Кипит, бурлит движенье на дорогах,
Машин поток несется в никуда,
И я перемещаюсь, как на дрогах,
А за углом сидит и ждет беда.

Ее перехитрить бы и объехать,
Да слишком неуклюж мой тарантас.
Игра с судьбой — ну, это ль не потеха?!
И каждый молит, чтобы Бог нас спас...

А где-то там, за городской чертою,
Есть поле, лес, свежайший ветер, луг.
Мне б насладиться этой красотой,
Да сил уж нет, а также недосуг.

Мы в городе погружены в заботы
И редко в небо поднимаем взор,
Томимся в нескончаемой работе
И ищем хоть какой-то в ней зазор,

Чтоб выпорхнуть из городских объятий,
Увидеть ласточек, улыбки и цветы,
Расширить круг приятных восприятий,
Где все прекрасно, где есть я и ты.

26 июля 2010 г.

Ностальгия

Здесь видно дальних звезд мерцанье,
Когда смотрю в ночное небо;
Я предаюсь здесь созерцанью —
Лет эдак тридцать сбросить мне бы!

Себя всё вижу в том боренье,
Где молодые мы, как прежде,
Где слёту шло стихотворенье,
Твой взгляд предшествовал надежде.

Как мед, стекало время сладко,
И не назад — смотрели вдаль мы;
Любило море нас украдкой,
И красотой венчали мальвы.

Спасибо розовым соцветьям —
При виде их я вспоминаю,
Как сладкий сон, тридцатилетье,
Друзей ушедших поминаю.

Вокруг все страшно изменилось,
Лишь здесь — такая же обитель,
Чтоб прошлое нам чаще снилось,
Которым Бог нас не обидел.

Я каждый год в середине лета
Сюда стремлюсь хоть на мгновенье —
Закончить песнь, что не допета,
Ответы дать на все сомненья.

Здесь пребыванье — как награда
За тот виток, что нами прожит;
Здесь зреют кисти винограда,
А память прошлое итожит.

Всё — как и раньше, море то же,
Но так тоска мне сердце гложет,
И всюду здесь слышны мне вздохи
Давно умчавшейся эпохи.

14 июля 2010 г.

г.Одесса, Каролино-Бугазская Коса

Проблема из проблем столетних

*«И тебе самой оружие пройдет
душу, — да откроются помышле-
ния многих сердец».*

Евангелие от Луки, 2: 35

Больней всего нам ранят душу сплетни
И зависть, их извечная подруга.
Они прицельно бьют соленой плетью
В руках того, кто притворялся другом.

А друг ведь знает все места больные,
Он в сердце вхож и в курсе дел семейных;
Какие тосты выдавал шальные
Из уст своих помазано-елейных!

Вползал он в душу медленно, упорно,
Вникая в круг забот твоих и тайны,
В застолье дифирамбы пел задорно
И хаял за глаза как бы случайно;

Всегда имел в запасе оправданья,
В глазах слезу держал он наготове.
Забыв про мудрость, что «свежо преданье...»,
Ты доверял ему секреты снова.

Он рюмку пил с тобой запанибрата,
И ты вникал во все его заботы,
В семье был свой, порой сходя за брата,
А зависть набирала обороты.

Потом была критическая точка,
Когда та зависть все нутро расперла.
Ногою опрокидывалась бочка,
И на тебя её катили, пёрли.

Распят, раздавлен сплетней, как панелью,
И пригвожден к столбу нести страданья —
Она стреляет по тебе шрапнелью,
Никто не хочет слушать оправданья.

И только после долгих размышлений
Ты, наконец, найдешь источник сплетен
И всех других коварных помышлений,
Но зов твой к другу будет безответен:

Всё исказит, где нужно — приукрасит,
Сыграет сожаленье, благородство,
Не прочь он даже жизнь твою украсть бы,
Если не развенчать его уродство.

Но даже развенчав, раскрыв, уличив,
Как трудно после сплетен отмываться!
Это — не поменять в окне наличник,
Ведь надо жить, работать, улыбаться.

Проблема эта — из проблем столетних,
Достойный — сплетен избежать не может.
Пусть захлебнется своей злобой сплетник,
Пусть зависть по ночам его тревожит!

А может пожелать ему здоровья,
Тому, кто сплетни так усердно множит,
А ночью — ангела у изголовья,
Пусть сплетника его же совесть гложет.

Жаркое лето 2010 года

Как жарким летом хочется зимы
С её морозцем лёгким и снежком,
Когда легки и вдохновенны мы,
А не податливы, как теста ком.

Я напрягусь — и слышу снега хруст,
Застенчивого солнца луч ловлю.
Ты говоришь — и пар из твоих уст,
Я шевеленье губ твоих люблю...

Жара прижала, растоптала нас,
Исходим потом, ищем ветерок.
Иссяк как будто важных слов запас,
И над любовью нависает рок.

Какое-то удушье от жары,
А в сердце — то томленье, то пожар,
И мысли — как надутые шары,
Твое признание — самый яркий шар.

Повсюду — обнаженные тела,
Открытость их лишила всяких тайн;
Так вяло движутся работа и дела —
Нам бы сыграть последний лета тайм!

Но август жмет упрямо на рекорд:
Плюс сорок, но и это не предел,
И лета завершающий аккорд
Нам дарит на зиму тепла задел,
Чтоб вспомнили, когда трещит мороз,
Июльско-августовский этот зной,
И необычный запах пыльных роз,
И чувства, что пылали, как весной.

Август, 2010 г.

Пою — на радость ли, на горе

Я скручиваю пальцы на ногах,
Чтобы они влезали как-то в обувь;
Перехожу дорогу впопыхах,
Вся в напряжение — здесь смотрю я в оба.

И началось мое преодоление
Себя и обстоятельств, что вокруг.
Из сил последних — все же устремление,
Хоть замыкается все больше круг.

События идут другой дорогой,
Я будто вижу их издалека.
Мой поводырь — учитель строгий,
И на моем плече — его рука.

Не дернуться ни вправо и ни влево —
Пространство ограничено судьбой.
А чтоб сопротивляться не посмела,
Она загнала внутрь меня весь бой.

Борюсь за то, чтоб встать с постели утром,
Дойти к бассейна голубой воде,
Распорядиться силами чтоб мудро
И чтобы не переборщить в еде.

Нет сил совсем на внешнее боренье,
Смиряюсь, принимая все, как есть.
Ну, разве возмущусь в стихотворенье,
Пытаясь защитить хотя бы честь.

Но честь и совесть нынче не в почете,
Кто посильней нахрапом лезут вверх.
А у меня — сустав вдруг громко щелкнет
И в пояснице защемило нерв.

Хоть как-то бы продолжить мне движенье —
Сейчас вся в этом суть борьбы и есть.
Дряхлеет тело, а в душе — брожение,
И всех благих намерений — не счесть.

Я поняла уже, что жизнь — не праздник,
А тяжкий труд, где надо все успеть.
Есть сто причин для огорчений разных,
Но каждый свою песню должен спеть.

И в этом общем человеческом хоре
Звучит и мой чуть слышный голосок.
И я пою — на радость ли, на горе,
Стремясь свершить последний свой бросок.

12 ноября 2010 г.

* * *

*Луценко Эмили Фроловне
посвящаю в день её 74-летия*

Эмилия, моя подруга верная,
Спасибо за общение и добро.
Хоть жизнь в стране невероятно скверная,
Всё очищает дружбы серебро.

Оно дезинфицирует все пошлости
И несуразность быстротечных дней;
Корим себя за промахи, оплошности —
С вершины лет ошибки все видней.

Пусть дети Вас и внуки только радуют,
Своею мудростью одаривайте их;
После дождя — всегда пусть светит радуга,
Делите счастье с мужем на двоих.

Пусть дом Ваш будет тихой светлой гаванью
Для близких, для друзей и для родных;
Пусть Вас врачует наше с Вами плаванье
И пусть болезни Вас не бьют под дых.

И в семьдесят четыре Вы — прекрасная,
Мне с Вами по-особому тепло.
Пусть Вам Господь подарит лето красное,
И лодку, и в придачу к ней весло.

Рекою жизни пусть плывёт судёнышко,
Пусть лёгкий ветер мчит Вас по волнам;
Из кубка счастья — выпить Вам до доньшка,
И радость пусть летит в ладони Вам.

Владейте жизнью, наслаждайтесь, *царствуйте*,
Наполнив радостью мгновений каждый миг;
Над слабостями тела — смейтесь, властвуйте
И верьте — счастье не вокруг, а в нас самих.

Пусть дарит Бог Вам много здоровья
И на сегодня, и на далее!

22 апреля 2011 г.

Зміст

Від авторки	4
-------------------	---

I. Занадто я багато хочу

Славимо Господа!	6
Вогонь Твій в нас не згас	7
Краса, і мова, і душа	8
На межі двох світів	9
Ефект плацебо*	10
Що виросте з насіння?	11
Діалог з Ісусом	11
Затримуючи мить	13
Ми — чабани собі	14
Не згасне хай надія	15
Сон на заході сонця	17
Напередодні свята ВОЗНЕСІННЯ	18
Всміхнися, доле!	19
Занадто я багато хочу	20
Біля пам'ятника загиблим у Афганістані	21
Вже ластівки у вирій відбули	22
Виспіває вже серпень наостанок	23
На порозі у вічність	24
Родинне чуття	26

* * * * *

Бархатний сезон	27
Я возрождаюсь осенью всегда	28
Осенний диктант	28
Не дают уснуть	30
Конец осени	31
Всем страхам вопреки	31
Осень холодит и радует	32
А пока — наслаждаемся осенью	33
По дороге в вечность	34
А время не даёт остановиться	36
Осеннее души томление	37
В протрации*	38
«И в восемьдесят два Вы — кладезь знаний...»	39

Знамя надежды	40
Год кролика	41

II. КОРОЛІВСТВО МОЄЇ ДУШІ

Коли йду із ХРАМА	44
Про тебе знов пишу	45
Назва вірша заблудилась	46
Березнева хурделиця	48
Несу життя своє	49
Рік білого тигра	50
Поминальна субота	51
Тест на людяність	53
Плід дерева життя	53
Прогулянка в сутінках	55
Ой вода моя, водиченько	56
Випадковість і закономірність	58
Коли троянди в'януть	59
Королівство моєї душі	61
Зерно останнє	62
Ода мовчанню	63
Рік кролика	64
Гра на одній струні	65
Я — драматург і режисерка	67
Життя — як озерце	68
Дід Піхго	70
Хай вам згодиться	71

* * * * *

«Охи» и «Ахи»	72
Поэты	73
Иду в стихи	76
Мы рвемся в запертую дверь	77
Ван Гог*	78
Уходим, как пропавшие без вести	79
Петля Мебиуса*	81
Подснежник	82
Как рождаются стихи	82
Ты и зимою — мой кусочек лета	84
Поминальная поджарка	85
Круг сомнений	86
Целую вас и обнимаю	88
Целебный сон	89

Воронка	90
«Сорок пять — не круглая дата...»	91

III. СВІТЛЕ ДЖЕРЕЛЬЦЕ

Березневий етюд	94
Натюрморт	94
Весняне натхнення	95
Снігові асоціації	96
Падає яблучко	97
Очікування дощу	98
Жовтневий роздум	98
Світле джерельце	99
Стану до мольберта	100
Зілля проти журби	101
Я зупиняю мить	102
Проліски	104
Токката і fuga ре-мінор І.С. Баха	104
Зимові мрії	106
Птахи не сіють	108
Спогади про рай	109
Мамині наспіви	111
В красі я втіху бачу	112
На узбіччі дороги	113
Приймаю тебе, доле	114
Dum spiro spero*	115
Лютнева завірюха	116

* * * * *

Звездные Медведицы	117
Лютики	118
На пляже	119
В тандеме	120
Утренняя припевка	121
Покой	122
Похвала одуванчикам	123
Наслаждение в тиши	124
Цветущий май	125
Малиновая радость	126
С тихою радостью	127

IV. ГІРКОТА НЕДОПИТОЇ КАВИ

Осінній романс	130
Перше кохання	130
Я рву той цеп	132
На самоті	133
Гіркота недопитої кави	134
Файні файли	135
Чи в'яне наша плоть?	136
Жага кохання	137
Аїда	138
Розстріляна любов	140
Як той горобчик	141
Не у темпі скерцо*	141
Перстень у грозі*	143
Найбільш рушійна сила	143
Ревнощі	144
Згораю синім полум'ям... ..	145
Я пішла б залюбки до крайнеба	146
Вмовляла так себе... ..	147
Радію подумки	148
Українське танго	149
Дивлюсь в твої озера-очі	150
Прозріння	151
«Коли Господь бере таких красивих...»	151

* * * * *

Себе внушу, что счастье было	153
Дыхание любви	153
Я получаю то, что не просила	154
Священно женское начало	155
Оплодотворение любви	157
Благословим ухода их решение	158
Расставание	159
Чай вдвоем	160
Ромео и Джульетта	161
Перпетуум мобиле*	163
Страна любви	165
Откровенные сокровенности	166
Избиты бытом	167
Монолог у закрытой двери	167
Штрихи весны	168
Гиацинт*	169

V. ВСМІХАЮСЬ НА ШЛЯХУ ДО НЕБА

Здолай цей шлях, мій краю рідний	172
Різдвяна ніч	173
Райські яблучка	174
Перед Різдвом	175
Різдвяні роздуми старців на розі	176
Ми втрюх: я, розум і моя наївність	178
Свята вечерея	179
Водохрещення	181
Всміхаюсь на шляху до Неба	182
В потік життя я більше не кидаюсь	183
Несіть подяку	184
Переддень Великодня	185
Великоднева неділя	186
Все пізнається в порівнянні	187
Молитва за ворогів	188
Час — то мерзотніше створіння	189

* * * * *

Ретроспективний взгляд на лето	190
Не весь качайте мед из сот	191
Тайна звезд	193
Счастлирое детство	194
Непролившийся дождь	196
Пересыпський мост	197
Завтрашнее счастье	198
Уход по-английски	199
Не оставит бы поле мне бранное	200
Незаконченность	201
Декабрьские дожди	203
Независимость	204

VI. ЦВІРІНЬКАЮ ПРО РАДОЩІ

Навчимоь пустошам радіти	206
Світла мить	207
Зимове кукурікання	208
Долаю сум	210
Цвірінькаю про радощі	210
Травневе сяйво	211

Червневий дощ	212
Останні дні літа	213
Мій шанс на втечу	214
Квітневі дощі	215
Сніг і сонце	216
Хай будуть кольоровими всі будні	217
Живу, як мавка	218
Березнева любов	219
Крізь запітнілі окуляри	220
Першотравневий перепочинок	221
Живу й радію до нестями	221

* * * * *

Не буду нікого винить	223
В часи наиття	224
Я — из прошлой эпохи	225
Так соответствовать хотела!	227
Встречи с дочерью	228
Последний след	230
Очищение	231
Восприятия в жару	233
Кураж* в жару	234
Разговор с душою по душам	236
А где-то там... ..	238
Ностальгия	239
Проблема из проблем столетних	240
Жаркое лето 2010 года	242
Пою — на радость ли, на горе	243
«Эмилия, моя подруга верная...»	244

Літературно-художнє видання

ШЕРСТЯК Сусанна Андріївна

ЗІЛЛЯ ПРОТИ ЖУРБИ

Поезії

Авторське редагування

Мовою оригіналу

На обкладинці — *Сусанна Шерстяк*

Фото *Е. Луценко*

Підписано до друку 10.06.11. Формат 84х108/32.
Умовн. друк. арк. 21,35. Тираж 1000 прим. Зам. № 141.

Надруковано в ТОВ «Каштан».
83017, м. Донецьк, б. Шевченка, 29.